

ΕΤΟΣ 1^{ον}

Αρ. 28

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΟΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΓΚΡΕΚΑ.

**ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΑΙΑ;
ΠΡΟΚΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ**

Εάν έχετε παραμελήσει τα δόντια σας και ή άναπνοή σας είναι δύσσομος αποφεύγετε να μειδιάσετε πριν μεταχεισθήτε τις ημέρας την μοναδικήν επιστημονικήν μέθοδον. Ένα εκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκρας, θα προσδώση εις τα δόντια σας μίαν εκθαμβωτικήν λευκότητα.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ εξαλείφει τα κηλιδώματα δροσίζει το στόμα άρωματίζει την άναπνοήν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η Οικονομικώτερα οδοντογρeμα, διότι εν σωληνάριον διαρκεί 67 ημέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 ΑΘΗΝΑΙ

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Υψηλότητς Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημῷ.
Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ 1-40

Κάθε κορφή κυρία δέν πρέπει νά βιασθῇ νά ράψῃ τα φορεματά της. Ἀς ἐπισκεφθῇ τόν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μοδίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θά εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταία μοντέλλα τῆς σαίζον με χάρι. Παριζιάνικο γούστο και τιμάς λογικάς.

Γίνονται δεκταί παραγγελιαί καί ἀπό τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ πῆτρω.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Αποφευγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες νά λαμβάνετε ταῦτα εις τὴν ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ». ΙΩΝΟΣ 3. παραπλεύρως θεάτρου Κετοπούλη. Τὰ Ιαματικά τεχνητά Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέλεων Αἰδηψοῦ-Μεθωνῶν-Λουτράκιου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ Ιαματικά λουτρά τῶν ὡς ἀνω ἀναφερομένων Ιαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαί συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσαις. Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 μ.μ.

**ΙΔΟΥ ΔΙΑΤΙ
ΔΕΝ ΠΟΥΔΑΡΟΜΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ**

Οἱ ἄνδρες ἀπεχθάνονται νά βλέπουν μιά γυναῖκα νά πουδράρῃ διαρκῶς τὴν μύτην της. Ἀλλά πόλλαι γυναῖκες σκεπτονται ὅτι δέν ὑπάρχει ὥλος τῶτος· γιά νά ἐμποδίσουν νά γῶν τὸ δερμα γυαλιστερό καί λιπαρό. Ἐν τούτοις παρετήρησα ὅτι δταν μιά καλή πουδρά ἀναμιγνύεται με Mousse de Crème δῶς ἡ Πούδρα Τοκαλόν, διαρκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα παρὰ τὸν ἄνεμον, τὴν βροχὴν τὸν χορὸν σὲ μιά πολὺ θερμὴ αἰθρία χοροῦ. Καθιστώντας τὴν πουδρά ἀόρατον καί ἀφομοιώσιμον, ἡ Mousse de Crème πού περιέχεται στὴν Πούδρα Τοκαλόν τὴν μεταβάλλει ἐπίσης εἰς θαυμασίον τονωτικὸν τῆς ἐπιδερμίδος διεγερτικὸν τῶν ιστῶν τοῦ προσώπου καί δέν φράττει τοὺς πόρους. Τὰ ἔχω πάντοτε ἐνὰ λείον χρώμα, ἀπὸ τὸ λεπτὸ πού ὅλα τὰ κορίτσια ἐπιθυνοῦν ὅλοι οἱ ἄνδρες θαυμάζουν. Ὁ πούδρα πού μ' ἐξήτησε εἰς γάμον ταπεινῶς εἶπεν ὅτι ἐθέληθ' ἀπὸ τὸ χρώμα καὶ τὴν θαυμασίαν ἐπιδερμίδα μου.

Τὸ μπουάκι Τοκαλόν περιέχει τὴν «Mousse de Crème». Ἡ πούδρα πού τὸ ρούζ εἶνε καί τὰ δύο ἀφομοιώσιμα. Κάτι καινούργιο, διαφορετικὸ καλίστορο.

ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΔΩΡΕΑΝ: Ἡ νέα μας συλλογὴ ἀρωμάτων περιέχει ἑπτὰ μικρὰ δειγμάτια ποὺ δρας με ἀφρόρευμα διαφόρων χρωμάτων, καθὼς καὶ δύο μικρὰ σωληνάκια κρέμας Tokalon Paris, τροφῆς διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀποστέλλεται δωρεάν εἰς τὴν αἰτοῦσαν καί ἀποστέλλουσαν δα. Ἡ δι' ἔξοδα ἐκτελωνιστικῶν, ἀποστολῆς καὶ Γεν. Ἀντιπρ. Α. Π. Ρεμουτιζάνος Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΓΚΡΑΣ

Ένα σικ δώρον εἶνε ἓνα μπουκάλι ἀρώματες

AIR DE GRACE

Λεπτὸ, μεθυστικὸν.
Τιμαὶ 75-125-150
Πλευσιωτάτη συλλογὴ ἀρωμάτων εἰς χῶμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48

ΨΕΚΑΣΤΗΡΑΣ

πρὸς ῥάννισιν ἀμπελῶν, δένδρων, κρημνῶν κ.λ.π., ὡς καὶ ὅλα τὰ ἐξωτερικά των, θά εὕρητε εἰς τὸ Σιδηροσταθμικόν

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Η ΓΟΗΣΣΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η τελευταία φωτογραφία της τσαχπίνας Λίλιαν Χάρβεϋ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

1073

'Ανάμεσα από δύο αγάπες

Της Μ. Ντελλού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο 'Ιταλός άριστοκράτης μαρκήσιος Σιλβίο ντ' 'Ορσέλλα, ο οποίος έχασε πρό τριετίας τη λατρευτή του σύζυγο 'Ελένη, αποφασίζει να ξαναπαντρευτεί για να ευχαριστήσει τον πατέρα του, χαρίζοντάς του έναν έγγονο που θα διαίτιονση το παλιό όνειρό της οικογενείας του. 'Η θεία του κόμισσα Ριεζίνι του υποδεικνύει ως σύζυγο την προστατευμένη της Τζινέβρα Καμπέστρι, μία νεαρά κόρη όρας, από καλή οικογένεια, με πολλά ήθη και φυσικά χαρίσματα, με κατεστραμμένη οικονομικά. 'Ο μαρκήσιος λέγεται την πρότασή της. 'Ωστόσο παρακαλεί τη θεία του να προειδοποιήσει την Τζινέβρα ότι δεν πρέπει να πεισμένη τίποτε άλλο απ' αυτόν, εκτός από σεβασμό κι εκτίμηση, γιατί όλη του η αγάπη θ' ανήκει για πάντα στην πεθαμένη σύζυγό του, την 'Ελένη. 'Η κόμισσα λέει πράγματι όλη αυτή στη Τζινέβρα, η οποία, κατόπιν πείσεως και των γονέων της, δέχεται το συναικείο και οι δύο νέοι παντρεύονται. 'Η Τζινέβρα, η οποία όταν έλεχτηκε αυτή το γάμο ήταν μία νέα που δεν ήξερε τί θα ήη άντρα, αρχίζει τώρα ν' αγαπά τον σύζυγό της. Καί μία απογοήτευσι κυριεύει την ψυχή της όσο βλέπει ότι ο Σιλβίο λατρεύει την πεθαμένη 'Ελένη και σ' αυτήν φέρεται με μία ψυχρή ευγένεια.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Όσος κι' άν ήταν ο μυστικός πόνος της, η Τζινέβρα έκανε όλα τα καθήκοντά της μέσα σ' αυτή την κατοικία με την ίδια γαλήνια άφοσίωσι που είχε εκπληρώσει άλλοτε τα υλικά της καθήκοντα στο σπίτι του πατέρα της.

Μά τώρα πειά δεν έλπιζε να κατακτήση την αγάπη του Σιλβίο. Καί όλες της ή επιθυμίες συγκεντρωνόντουσαν σ' αυτή την σκέψη: “Θά ήθελα να του χαρίσω ένα γυιό, άφου αυτή εινε στο εξής ή μόνη ευτυχία που θα μπορούσε να τον συγκινήση”.

Την ήμερα που έννοιωσε για πρώτη φορά πως θα γινόταν μητέρα, μία μεγάλη χαρά την πλημμύρισε. Καί όταν τό άνηγαγειλε αυτό στο Σιλβίο, είδε για πρώτη φορά μία λάμψη ευτυχίας στα μάυρα του μάτια που τά θόλωνε ή όνειροπόλησι και ή μελαγχολία.

Με κανετε πολύ ευτυχισμένο, Τζινέβρα!

Καθώς της είπε αυτά τά λόγια, έσκυψε, της πήρε τό χέρι και τό έφερε στά χείλη του περισσότερη ώρα απ' ότι τό κρατούσε συνήθως.

Τότε εκείνη του είπε:

— Τόσο τό καλύτερο, γιατί δεν έχω άλλη απ' αυτή την επιθυμία...

Κ' εκείνος της απάντησε:

— Ειστε πολύ καλή...άπεραντα καλή και γοητευτική...

Τό βλέμμα του απόφευγε τώρα τά μεγάλα γαλάζια μάτια της, των οποίων ή βαθειά γαλήνη φωτιζόταν από την ανάυγεια κάποιων σκέψεων πιο φλογερών. 'Η Τζινέβρα άναγκάστηκε να χαμογελάση λέγοντας με γαλήνη:

— “Όχι, δεν είμαι τόσο καλή...Μά ποσοπαθώ να γίνω...Αυτό εινε σκληρό συχνά. Μά τό παιδί μας θα με βοηθήσει ίσως.

Πήρε με τη σειρά της τό χέρι του Σιλβίο και, προσπαθώντας να συναντήση τό βλέμμα του, έπρόσθεσε με μία συγκρατημένη συγκίνησι:

— Θά τό αγαπήσουμε πολύ...Δεν είν' έτσι...

“Ενα έλαφρό ρίγος διέτρεξε τό Σιλβίο και μέσ' απ' τά χείλη του, που έτρεμαν ανάλαφρα, ξεφύγαν αυτά τά λόγια:

— Ναί, θά τό αγαπήσουμε πολύ...

“Επειτα ο μαρκήσιος απομακρύνθηκε λίγο κι' αποτράβηξε τό χέρι του. “Αρχισε να μιλά για τίς φροντίδες που έπρεπε να λάβη, τώρα ή Τζινέβρα για να μη κουράζεται.

“Επειτα βγήκε έξω.

“Η Τζινέβρα έμεινε μόνη μέσα στο κομψό της δωμάτιο, που τό πλημμύριζε ή θερμή ακτινοβολία του χειμωνιάτικου ήλιου. ‘Ακούμπησε σέ μία πολυθρόνα κ' ή σκέψη της γύρισε πίσω, στον καιρό των άρραβώνων της, τότε, που ήταν τόσο γαλήνια, τότε που βάδιζε χωρίς κανένα φοβο προς τό μέλλον, τό όποιο αντιπροσώπευε αυτός, ο τόσο καλός και σοβαρός νέος, ο Σιλβίο...Δέν φανταζόταν καθόλου τότε, ότι μία πεθαμένη μπορούσε να εινε τόσο επικίνδυνη αντίζηλος...Μά βγήκε πολύ γρήγορα απ' την πλά νη

της!...Και τώρα όλα είχαν τελειώσει...Θά ήταν πάντοτε για τό Σιλβίο “εκείνη που αντικατέστησε την ‘Ελένη”.

“Ενα δάκρυ κύλησε άπάνω στο μάγουλό της και γλύστρησε άπάνω στο χέρι της, στο δαχτυλίδι του γάμου της...

VIII

Κατά τά τέλη του χειμώνα, ο ίππότης Καμπέστρι, ο πατέρας της Τζινέβρας, πέθανε από πνευμονία. ‘Η χήρα του κι' ή κόρη του Τσέσα έμειναν χωρίς κανένα πόρο. ‘Ο Σιλβίο δείχτηκε εξαιρετικά γενναιοδωρος σ' αυτή την περίπτωση. “Άφου, μαζί με τη γυναίκα του, παραστάθηκε με τη μεγαλύτερη άφοσίωσι στις τελευταίες στιγμές τό δόν ‘Αλβέρτου, βοηθήσε βασιλικά τό δόνα Μαρία και την Τσέσα στις ανάγκες τους κι' επί πλέον αγόρασε σέ τιμή σχεδόν διπλάσια της πραγματικής τό σπίτι τους, στο όποιο τίς άφησε να κατοικοούν δωρεάν.

“Ετσι ή Τζινέβρα μόρφωσε να εκτίμηση μία φορά άκόμα τη γεμάτη ευγένεια και διακριτικότητα καλωσύνη του, της οποίας τόσες αποδείξεις της είχε δώσει ως τότε. Καί ήξερε άκόμα ότι όλ' αυτά τά έκανε προς χάριν της, γιατί δεν άγνοούσε πόσο αγαπούσε τη μικρότερη αδελφή της.

Καθώς μία μέρα του εξέφραζε την ευγνωμοσύνη της για όλ' αυτά, ο Σιλβίο τη διέκοψε ζωηρά:

— “Ω! σάς παρακαλώ!... της είπε. Μή μ' ευχαριστείτε...Θά ήθελα να κάνω περισσότερα...πολλά περισσότερα...”

Τη συζήτησι αυτή την έκαναν όρθιοι μέσα στο γραφείο του δόν ‘Αλβέρτου, όπου είχαν πάει κι' οι δύο για να ταχτοποιήσουν τά χαρτιά του μακαρίτου.

“Η Τζινέβρα-μέσα στο μαυρό φόρεμά της, ήταν υπερόχως όραία. Τό φως του δειλινού την τύλιγε με μία γλυμή λάμψη, κάτω απ' την όποία έπαλλε ή κεχριμπαρένια επιδερμίδα της με την έλαφρά τριανταφυλλένια της άπόχρωσι. Τά βλέφαρά της ήσαν μισόκλειστα κι' ή μακριές βλεφαρίδες της τρεμούλιαζαν πάνω απ' τά συγκινημένα μάτια της, τά γεμάτα ζωή.

Τά λόγια του Σιλβίο δεν ξάφνιασαν τη νέα γυναίκα. Δεν είδε σ' αυτά παρά την επιβεβαίωσι των όσων ήξερε ήδη: “Ο σύζυγός της την περιέβαλε με όλες τίς φροντίδες, για να την άποζημιώσει για την αγάπη που δεν μπορούσε να της δώσει. Καί ή καλωσύνη του για την οικογένειά της” ώφειλετο στην ίδια ά-φορμή.

“Ο ‘Οκτάβιος, ο αδελφός της Τζινέβρας, ο οποίος είχε στο ύπουργείο των Οικονομικών μία μέτρια θέση, είχε προβιβάσει τελευταία έντελώς ανέλιπτα, χωρίς στην όυστηρίει και τίς συστάσεις του γαμπρού του. “Όσο για την Τσέσα, ο Σιλβίο είχε

δώσει στην Τζινέβρα να καταλάβη πόσο, όταν μεγάλωνε θά της έδινε μία καλή πρόικα για να παντρευτεί.

Για όλ' αυτά ή Τζινέβρα έννοιωθε βαθειά ευγνωμοσύνη προς τό σύζυγο. Καί ή αγάπη της γι' αυτόν μεγάλωνε, όσο μεγάλωνε και ή εκτίμηση της προς τη μεγαλοψυχία του και την ευθύτητα του χαρακτήρος του. Γιατί, πραγματικά, δεν μπορούσε να τον κατηγορήση πως είχε δείχτει άπιστος άπέναντί της. ‘Ο ίδιος την είχε προειδοποιήσει πριν άκόμα γνωριστούν με την κόμισσα Ριεζίνι, ότι δεν θ' αγαπούσε ποτέ άλλη γυναίκα εκτός από την πεθαμένη ‘Ελένη. Κι' ή Τζινέβρα είχε δεχτεί να γίνει σύζυγός του, μολονάτι τό ήξερε αυτό.

Τό λάθος ήταν δικό της, γιατί δεν υποψιαζόταν τότε ποιές συνέπειες θά είχε γι' αυτήν μία τέτοια κατάστασι πραγμάτων.

“Ενα βράδυ του Μαΐου, ο Σιλβίο καθώς τελείωσε την άνάγνωσι μερικών γαλλικών ποιημάτων, που διάβαζε τή σύζυγό του, μέσ' στο μικρό σαλόνι του διαμερίσματος της Τζινέβρας, της είπε γαλήνια:

— “Θ' αποφασίσω, μου φαί-εται, να δεχτώ την πρόσκληση του φίλου μου Σερβέιγ και θά πάω να περάσω καμιά δεκαπενταριά μέρες κον-

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

τά του, στη Γαλλία.

Τό μακρό φιλινσιένιο βελονάκι, με τό όποιο και κεντούσε ή νέα γυναίκα, στάθηκε άπότομα στο δάχτυλό της. Κτύταξε ξαφνιασμένη τό Σιλβίο και τόν ρώτησε:

— Θά πάτε στη Γαλλία;

— Ναί, προτιμά να κάνω αυτό τό ταξίδι τώρα παρά άργότερα. ‘Η ύγεια σας εινε περίφημη τον τελευταίο καιρό και ή κατάστασι του πατέρα μου έχει βελτιωθεί πολύ. ‘Εξ άλλου, ο κόμης ντε Σερβέιγ μ' έχει προσκαλέσει επανειλημμένως και πάντοτε άρνηθήκα.Αυτή την φορά παίρνει ως πρόσφάσι της προσκλησεώς του την πρώτη μετάληψι του γιοιού του, του όποίου είμαι άνάδοχος. Δεν μπορώ ν' άρνηθώ, δεν είν' έτσι;

— Ναί, εινε λίγο δύσκολο...

Και, καθώς είπε τά λόγια αυτά, τό μελαγχολικό βλέμμα της χαμήλωσε προς τό εργόχειρό της. Συγχρόνως σκεφτόταν: “Θά άπαλλαγ ήτοι απ' την παρούσα μου και θά πάω να ξαναβρή στη Γαλλία τίς αγαπημένες του άναμνήσεις της πεθαμένης”.

Μερικές στιγμές σιωπής πέρασαν. Τό νευρικό χέρι του Σιλβίο ξεφύλλιζε τον τόμο των ποιημάτων που είχε κλείσει πρό όλίγου. ‘Η Τζινέβρα ξανάρχισε να εργάζεται στο εργόχειρό της, άργά, βαρυστημένα, σά νάχε κουραστεί έξαφνα.

“Επειτα ο Σιλβίο είπε με γλυκύτητα, διατίζοντας λίγο:

— “Όστόσο, αν αυτό τό ταξίδι δεν σας άρέσει, για τώρα, είμαι πρόθυμος να τό άναβάλω για άλλοτε. Πρέπει να μου τό πής ειλικρινώς Τζινέβρα.

“Εκείνη τού απάντησε, χωρίς να διακόψη την εργασία της:

—Μά όχι, φίλε μου...Μή μεταβάλετε τά σχέδιά σας...Βέβαια, ή άπουσία σας, είτε τώρα κάνετε αυτό τό ταξίδι, είτε άργότερα, θά μου φανή πάντοτε μακριά...Γι' αυτό εινε προτιμώτερο να τό κάνετε τώρα...

— “Ε τότε, θά είτοιμαστώ για να φύγω σέ τρεις μέρες...

“Η Τζινέβρα θέλησε να πη:

— “Τόσο γρήγορα!... να κρατήθηκε, ήθελε να συνήθιση στην άδιαφορία του συζύγου της και να προσπαθήση να τον μιμηθ ή. Στο κάτω-κάτω, μπορούν να συζούν και χωρίς έρωτα. “Εφτανε να νοιώθουν ο ένας για τον άλλο εκτίμηση, συμπάθεια κι' άκόμα και λίγη στοργή. Μπορούσαν έτσι να ζούν πολύ ευτυχισμένοι, εν αντίθεσι προς τόσα άλλα ξευγάρια, στα όποια ο έρωας παραχώρησε γρήγορα τη θέση του στη διχόνοια, και καμιά φορά στο μίσος.

Μά, παρ' όλες τίς λογικές αυτές σκέψεις, ή Τζινέβρα δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα που προηγήθηκε της άναχώρησεως του Σιλβίο. Γι' αυτό όταν ο σύζυγός της πήγε τό πρωί να την άποχαιρετήσει, πρόσθεε άμέσως την κουρασμένη της έκφρασι και την περτωδή λάμψη του βλέμματός της.

— Τί έχετε; τη ρώτησε. ‘Υποφέρετε;

Κι' έρριξε στη νέα γυναίκα ένα βλέμμα, γεμάτο ανησυχία, την όποια προσπαθούσε να συγκρατήση. “Η Τζινέβρα θέλησε να χαμογελάση και τό απάντησε:

—Μά όχι... Πέρασα μόνο μία νύχτα άσχημα. Αύριο, έπειτ' από μερικές ώρες καλού ύπνου, θά είμαι έντελώς καλά...

— Προσέχετε την ύγεια σας, Τζινέβρα...Μην ξεχνάτε να μου γράφετε στις έπιστολές σας πως είσαι...

Και μιλώντας ο Σιλβίο, πέρασε τό μπράτσο του στους ώμους της Τζινέβρας, τά χείλη του άγγίξαν τό σκυμμένο μέτωπό της κι' έμειναν εκεί περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

—...Και άν, για τον ένα λόγο ή για τον άλλο, επιθυμήσετε να γυρίσω γρηγορότερα, μη φοβηθήτε να μου τό γράψετε...

“Η Τζινέβρα ανατρίχισε μέσα στην άγκαλιά του. Τό πρώσωπό της ήταν παγωμένο. Μά κρατούσε τά βλέφαρά της χαμηλωμένα, για να μη δ ή εκείνος την ίκεσία του βλέμματός της και τη μεγάλη και πνευμένη αγάπη που καθρεφτιζόταν σ' αυτό.

“Επειτα ο Σιλβίο έπρόσθεσε με φωνή σιγαή και με κάποιο δισταγμό:

— “Αν προτιμάτε να μη φύγω...

Συγχρόνως τά χείλη του αποτραβήχτηκαν από τό μέτωπο της νέας γυναίκας και τό χέρι του έπεσε κάτω. ‘Η Τζινέβρα τότε τό απάντησε με φωνή υπόκοψη:

—Μά όχι, γόυετε... Τό ταξίδι θα σας διασκεδάση...Θά σας κάνη καλά... Μά μην άργήσετε να γυρίσετε.

Και σήκωσε τά βλέφαρά της. Συνάντησε τότε τό βλέμμα του Σιλβίο, που διαπερνούσε άκόμα την ανάυγεια μιάς μεγάλης και ζωηρής λάμψης, ή όποία τώρα ήταν σχεδόν σβυσμένη και την είχε σκεπάσει ή συνθησμένη του ψυχρότης. ‘Η φωνή

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

—Μα όχι, φυγετε... Τ'ο ταξίδι θα σας διασκεδάση.

του είχε ξαναπάρει τον ταχτικό της τόνο όταν είπε σφίγγοντας για τελευταία φορά τό χέρι της Τζινέβρας, πριν άνέβη στο αυτοκίνητό του:

— Θά λείψω δεκαπέντε μέρες τό πολύ... Στο διάστημα αυτό, θά έχετε ταχτικά ειδήσεις μου...

“Η Τζινέβρα κύταξε τό αυτοκίνητο ν' απομακρύνεται. “Όλη ή πίκρα του πόνου της άνέβηκε στην καρδιά της εκείνη τη στιγμή. Είχε την έντύπωσι ότι ο Σιλβίο έφευγε μόνο και μόνο για να φύγη από κοντά της. Τού ήταν λοιπόν τόσον άπεχθής. “Όστε όλη του εκείνη ή ευγένεια, όλη του ή βία να ίκανοποιή τίς επιθυμίες της πριν άκόμα τού τίς διατυπώσει,δέν ήσαν παρ'ι μία μάσκα—μία μάσκα την όποιαν ήθελε να βγάξη κάθε τόσο μακριά από εκείνη, που είχε αντικαταστήσει την πολυαγαπημένη του ‘Ελένη:

Με βήματα άργά, ή Τζινέβρα ξαναγύρισε στο διαμέρισμά της. Κάθισε στο μικρό της σαλόνι, ρίχνοντας ένα βλέμμα μελαγχολικό στην πολυθρόνα στην όποια, κάθε βράδυ, ο Σιλβίο καθόταν και της διάβαζε διάφορα έκλεκτά βιβλία.

Φαινομενικά, παρουσιάζουν την εικόνα τό πιο ευτυχισμένου και ταιριασμένου ζευγαριού. Κανείς δεν έβλεπε τη σκιά της πεθαμένης που όρθωνόταν μεταξύ τους κι' έκλεβε από την Τζινέβρα την αγάπη του Σιλβίο. Ποιος θά μπορούσε άλλωστε ποτέ να σκεφθ ή ότι αυτή ή νεκρή ήταν μία τόσο επικίνδυνη αντίζηλος για την όρασι και νέα γυναίκα, για την όποια όλοι οι άντρες ζήλευσαν τό μαρκήσιο ‘Ορσέλλα.

Και όμως αυτή ήταν ή αλήθεια. ‘Η Τζινέβρα ήξερε ότι ο σύζυγός της εξακολουθούσε να πηγαίνει κ'όθε πρώι στο παρεκκλήσιο, όπου μόνος του απέθετε στον τάφο της ‘Ελένης τά ρόδα, που ο κηπουρός είχε διαταγή ν' αφήν ή απ' έξω. “Ηξερε

ότι τό πορτραίτο της ‘Ελένης ήταν πάντα εκεί, με άφθονα λουλούδια από κάτω, μέσα στο κλειστό της δωμάτιο, στο όποιο ο Σιλβίο διατηρούσε πάντοτε τό αγαπημένο της άζωμα και χωρίς άλλο όλες τίς άναμνήσεις της πρώτης του συζύγου. “Ηταν βέβαιη πως τώρα ο Σιλβίο πηγαινε να ξαναζήση στη Γαλλία τη σύντομη ευτυχία του, να τσαφή με την τρυμερή χαρά των άναπολήσεων, στα μέρη όπου είχε ζήσει άλλοτε μαζί με την πεθαμένη, στα μέρη όπου είχαν αγαπηθεί. Καί ή σκέψις αυτή σπάραζε την καρδιά της Τζινέβρας.

Γευμάτισε μόνη μαζί με τον πεθερό της. ‘Ο δόν Πάολο ραϊνόταν πολύ δυσρεστημένος για την άναχώρησι του γιοιού τους, της οποίας, όπως ή Τζινέβρα, φοβόταν πως είχε ιαντήσει την αληθινή άφορμή. Δείχτηκε περισσότερο από ποτέ στοργικός προς τη νέα γυναίκα και προσπαθούσε να τη διασκεδάση, με τού κάκου.

Μετά τό φαγητό, ατηρήτηκε στο μπράτσο της και βγήκαν στην τσάσση.

“Η Τζινέβρα έφερε κοντά στην πολυθρόνα του πεθερού της τό τραπέζακι με τά σύ-εργα του καπνίσματος και κάθισε πλάι του. ‘Ο δόν Πάολο, καθώς άναβε τό πούρο του, παρακολουθούσε με τό βλέμμα του τίς κουρασμένες

κινήσεις των ώραίων άριστοκρατικών της χειρών, που έψαχναν μέσα σ' ένα καλάθια να βρουν κάποιο εργόχειρο.

—Αγαπημένο μου παιδί, της είπε με γλυκύτητα, φαίνεστε εξαιρετικά κουρασμένη σήμερα. Κατά τη γνώμη μου, πρέπει ν' αφήσετε τό εργόχειρό σας και ν' άναπαυθήτε στην πολυθρόνα σας...

“Ω!είνε περιττό,είπε ή Τζινέβρα μισοκλείνοντας τα μάτια της... Είμαι πολύ καλά εδώ και μία καλή νύχτα θά με συνεφέρη έντελώς...

—Ναί...αν κοιμηθήτε καλά... Μά φοβάμαι πως θ' άρραβανίστητε πολύ...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ο γερο-μαρκήσιος έσκυψε και πήρε τό χέρι της νέας γυναίκας, καρφώνοντας στο χλωμό πρόσωπό της τό διαπεραστικό του βλέμμα, που τό έκανε τρυφερώτατο ή στοργική του συμπόνια.

— Δεν σας μιλήσα ποτέ γι' αυτό που θά σας μιλήσω τώρα, Τζινέβρα, είπε. Εινε πολύ λεπτό να μιλήν κανείς ως τρίτος σ' ένα νεαρό άντρόγυνο... Κι' έπειτα είχα την ιδέα ότι θά καταρθώνατε γρήγορα να σβύσετε από τό Σιλβίο την άνάμνησι της άλλης. Μά έξω ότι υποφέρετε, χωρίς βέβαια να τό θέλη... Μά αυτή την ‘Ελένη δεν μπορεί να τη ξεχάση... Κι' έσείς τό αισθάνεστε πολύ αυτό, δεν είν' έτσι.

Τά χείλη της Τζινέβρας τρεμούλιασαν καθώς του απάντησε:

—Ναί, τό αισθάνομαι... Καί υποφέρω... υποφέρω πολύ...

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ακολουθεί.

—Ω, εινε περιττό, ειπε ή Τζινέβρα, μισοκλεινοντας τα μάτια.

ΤΟ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η παρίξενη περιπέτεια της «μίσ» Άλις Μπάρτλετ. Πώς αγάπησε τόν Πέτερ Μπόρμπερ. Κοσμήματα άμυθήτου άξίας μέσα σ' ένα παλαιό τάφο. Πώς έγινε πολυεκατομμυριούχος ή φτωχή μοδιστρούλα κλπ.

Η Άλις Μπάρτλετ είχε ένα από τα πιο τυχερά κορίτσια του κόσμου. Από άπλη μοδιστρούλα σ' ένα μεγάλο όικο ραπτικής της Νέας Υόρκης έγινε σήμερα διάσημος σάν κινηματογραφικός «αστέρας» κι' έκαρνε όλες τις συναδέλφους της του Παλιού και του Νέου Κόσμου να ζηλεύουν την τύχη της. Κανένα άλλο κορίτσι δεν είδε τη ζωή του να μεταμορφώνεται τόσο ξαφνικά, σάν να την είχε αγγίξει το μαγικό ραβδί της μοίρας. Καμία μοδιστρούλα δεν έγινε ποτέ της από δυο μυστηριώδεις και άνεξήγητες συμπτώσεις, τις οποίες θ' άφηγηθούμε πιο κάτω, τόσο πασιγνώστη μ' και τόσο πλουσία!.. Η μίς Άλις Μπάρτλετ είναι τώρα μιά εύτυχημένη γυναίκα, ή οποία ζή μέσα σέ μιά άφάνταστη πολυτέλεια, έχοντας μιά δική της θαλαμηγό γιά μακρινά ταξείδια άναψυχής κι' ένα πανύψηλο ούρανοξύστη στό Μανχάταν.

Αυτή ή άμορφη τυχερή μοδιστρούλα, πού δεν είχε μέχρι χθές τίποτ' άλλο παρά μονάχα την άμορφιά της, άκουσε μιά ήμέρα την ώρα πού έγραβε στό «άτελι» της μιά φίλη της να διηγείται παράξενα και καταπληκτικά πράγματα γιά μιά 'Ινδή χειρομάντιδα πού καθότανε στό Χάρλεμ, στή συνοικία των μαύρων της Νέας Υόρκης. Η Άλις ώστόσο ήταν σφοδρό και λογικό κορίτσι και δεν είχε δώσει ποτέ της σημασία στίς προφητείες πού αυτοσχεδιάζουν ή μάγισσες γιά να πάρουν μέ τόν πιο εύκολο τρόπο ένα δολάριο από τά άπλοϊκά θύματα τους. Η 'Ινδή όμως χειρομάντις του Χάρλεμ της κίνησε την περιέργεια κι' όταν ή φίλη της, τό βράδυ πού σχόλασαν, της πρότεινε να πάνε να την έπισκεφθούν γιά να τους πη την τύχη τους, ή Άλις Μπάρτλετ, άν και γέλασε στήν αρχή κι' άρνήθηκε να κάνει μιά τέτοια τρέλλα πού θα της κόστιζε ένα δολάριο, δολάριο, ύστερα από λίγο ύποχώρησε στόν πειρασμό και πήγε μέ τη φίλη της στό μυστηριώδες άντρο της 'Ινδής προφήτισσας. Η προφήτισσα αυτή ήταν μιά πολύ παράξενη γυναίκα κι' έκανε τις δυο μοδιστρούλες να τη συμπάθουν μόλις την αντίκρυσαν και να νοιώσουν μιά μεγάλη έμπιστοσύνη όταν βρέθηκαν μέσα στό έξωτικό σαλόνι της, πού ήταν στολισμένο μέ χρωματιστά ώροσκοπία, μέ μαγικά σημεία και μέ τερατώδη αγάλματα πού παρίσταναν διάφορους θεούς της Άσίας. Μπροστά σέ κάθε άγαλμα έκαιγαν βαρειά άρώματα, μέσα σέ μικρά δοχεία από μαύρη πορσελάνη. Η 'Ινδή προφήτισσα, ή Ράμα-Κάλι όπως την έλεγαν, ήταν ντυμένη σάν τις γυναίκες των μαχαραγιαδών μ' ένα μακρύ μεταξωτό φόρεμα κατασκόλιστο από μαργαριτάρια και διαμάντια, όχι βέβαια άληθινά, μ' από εκείνα πού φοράνε στά μιούζικ-χώλ ή εξωτικές χορεύτριες. Αυτά όλα χρειαζόντουσαν γιά να κάνουν έντύπωσι στίς έπισκέπτριές της και γιά να δημιουργούν γύρω τους μιά άτμόσφαιρα μυστηρίου και μαγείας!.. Η Άλις Μπάρτλετ λοιπόν, όταν ήρθε ή σειρά της, άκουσε την προφήτισσα να της λέη στήν αρχή διάφορα άσημάντα

πράγματα πού την έκαναν να άμφιβάλλη γιά την προφητική της ικανότητα. Αυτές μάλιστα ή άμφιβολίες της μεγάλωσαν, όταν ή μάγισσα της φώναξε ξαφνικά, καθώς διάβαζε την τύχη της στά χαρτιά της:

—Βλέπω ένα σκελετό πού θα σου φέρη μεγάλη πλούτη... Είνε κρυμμένος, μ' κάποιος άνδρας πού θα τόν αγαπήσης, θα σέ βοηθήσει να τόν βρης... Κι' έτσι θα γίνης πάμπλουτη κι' εύτυχισμένη και θα σέ ζηλεύουν όλα τά κορίτσια!...

Η άμορφη μοδιστρούλα, όταν βγήκε από τό άντρο της Ράμα-Κάλι, άρχισε να παραπονιέται στή φίλη της πού είχε γίνει ή αίτία να χάση τόσο άνότητα τό δολάριό της. Περιττό δέ είνε ν' αναφέρει κανείς ότι, όχι μόνο δεν έδωσε σημασία στήν έξωφρενική εκείνη προφητεία της μάγισσας, αλλά και γέλασε από την καρδιά της!...

Υστερα από δυο ήμέρες όμως, την ώρα πού ή, Άλις Μπάρτλετ γύριζε τό βράδυ

Η Άλις Μπάρτλετ

στό φτωχικό της δωμάτιο, είδε να την πλησιάζη ένα νέος είκοσιπέντε περίπου χρόνων, άρκετά συμπαθητικός και μέ κάποια δειλία στίς κινήσεις του. Η άμορφη μοδιστρούλα ήταν συνηθισμένη από αυτούς τούς θαυμαστάς του δρόμου κι' ήξερε να τους κάνει να την άφίνουν ήσυχ' με τόν πιο εύκολο τρόπο: μέ τη σοβαρότητα της δηλαδή και την άδιαφορία της. Έκείνο τό βράδυ ώστόσο, δίχως να ξέρη κι' εκείνη γιατί, πρόσεξε τά δειλιά λόγια πού της ψιθύριζε ο συμπαθητικός αυτός νέος κι' ύστερα από λίγα λεπτά δέχτηκε να τη συνοδεύση ως τό σπίτι της. Ήταν ή πρώτη φορά πού άποφάσιζε να κάνει μιά τέτοια τρέλλα, μ' και πρώτη φορά έννοιωθε μιά τόσο συμπάθεια γιά έναν άγνωστο θαυμαστή της!...

Στό δρόμο λοιπόν άρχισαν να μιλούν γιά διάφορα πράγματα κι' όταν έφτασαν έξω από τό σπίτι της, ή μοδιστρούλα ήταν τόσο εύχαριστημένη από τό συντροφιά του εύγενικού νέου πού τόν έλεγαν Πέτερ Μπόρμπερ, ώστε δέχτηκε τό ραντεβού πού της πρότεινε γιά τό άλλο βράδυ. Ήταν μάλιστα πολύ ταραγμένη από ένα περίεργο αίσθημα πού συγκινούσε την καρδιά της κι' όλη εκείνη τη νύχτα την πέρασε άγρυπνη, βλέποντας διαρκώς μπροστά στά μάτια της τά άδωα και παιδικά μάτια του έξαφνικού φίλου της!..

Τό άλλο βράδυ, όταν ή Πέτερ Μπόρμπερ την πήρε από τόν οίκο της Μόδας την ώρα πού σχόλασε, πήγαν να κάνουν ένα περίπατο και να μιλήσουν ήσυχ' σ' ένα πάρκο. Όταν όμως μιά στιγμή ή Πέτερ Μπόρμπερ άκουσε τ' όνομα της μοδιστρούλας, γιατί μόνο τό δεύτερο έκείνο βράδυ άποφάσισε ή άμορφη Άλις να τού πη τ' όνομά της, άτόμεινε κατάπληκτος και την έαναρώτησε:

—Μπάρτλετ, είπατε; Μπάρτλετ!..

—Ναι, Μπάρτλετ...Τού ξαναείπε ή μοδιστρούλα. Σας φαίνεται παράξενο; Μέ λένε Άλις Μπάρτλετ!...

—Μέ συγχωρείτε γιά την έκπληξή μου, της ψιθύρισε ταραγμένος ο Πέτερ Μπόρμπερ. Ξέρετε ότι αυτό τ' όνομα...?!

—Μήπως είσατε 'Ιρλανδή!..

—Ναι!.. Η οικογένειά μου ήταν από τό Λέιστερ... τού άπάντησε ή Άλις.

—Άλήθεια...! Μά τότε θα κατάγεστε δίχως άλλο από την παλαιά οικογένεια των Μπάρτλετ πού ήταν άλλοτε ευγενείς της 'Ιρλανδίας.

Η μοδιστρούλα παραξευήτηκε από τό αινιγματικά λόγια του φίλου της και τού ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις, γιάτί άσυναισθήτως θυμήθηκε εκείνη τη στιγμή τά προφητικά λόγια της Ράμα-Κάλι.

Ο Πέτερ Μπόρμπερ τότε, άφοδ' συλλογίστηκε λίγη ώρα, σάν να ήθελε να συγκεντρώσει τίς άναμνήσεις του, άρχισε να της λέη:

—Μίς Μπάρτλετ, είμαι γραμματέας του καθηγητού Μακουάρου, τού διασημού ιστοριοδίφου, ο οποίος χρόνια τώρα έτοιμάζει ένα μνημειώδες σύγγραμμα γιά τούς παλιούς 'Ιρλανδούς ευγενείς... Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι έχουμε συγκεντρώσει ένα τεράστιο άρχείο μέ κάθε είδους πληροφορίες γιά τις μεγάλες 'Ιρλανδικές οικογένειες...Ανάμεσα σ' αυτά τά έγγραφα υπάρχουν και μερικά παράξενα «ντοκουμέντα» γιά μιά οικογένεια Μπάρτλετ από τό Λέιστερ...Ένα από τά «ντοκουμέντα» μάλιστα αναφέρει μιά παράξενη ιστορία... Μά δεν βαρύνετε, μίς Μπάρτλετ...Θά είνε μιά σύμπτωση και τίποτ' άλλο...Είσατε μήπως πλουσία;

—Είμαι μιά φτωχή μοδιστρούλα... τού άπάντησε μέ πίκρα ή άμορφη Άλις. Είμαι όρφανή και δεν έχω κανένα άλλο στη Νέα Υόρκη παρά μόνο μιά γρηθή μιά μου πού περνάει τά τελευταία χρόνια της ζωής της σ' ένα άστυλο.

—Βλέπετε λοιπόν ότι έχω δική; της είπε πάλι ο φίλος της. Άν καταγύασσε από την παλιά οικογένεια των Μπάρτλετ θα είσατε σήμερα πλουσία, όπως είνε όλοι οι άπόγονοι των ευγενών!.. Θά ξανακυττάξω όμως τό άρχείο του καθηγητού Μακουάρου γιά να δω ποιοί είνε αυτοί οι εύτυχημένοι άπόγονοι των Μπάρτλετ πού έχετε κι' εσείς τ' όνομά τους!...

Ο Πέτερ Μπόρμπερ ώστόσο, όταν άρχισε να μελετά τά «ντοκουμέντα» της 'Ιρλανδικής οικογένειας Μπάρτλετ, παραξευήτηκε τόσο από τίς διάφορες πληροφορίες πού έβρισκε, ώστε έπί εικοσι δολάφρες μέρες άφοσιώθηκε σ' αυτή τη μελέτη κι' έκανε έπιμονές αναζητήσεις γιά να συμπληρώσει τό άρχείο του. Φαντάζεται τώρα κανείς την κατάπληξή του, όταν αναγκάστηκε να παραβηθή, ότι ή Άλις Μπάρτλετ ήταν ή μοναδική και νόμιμη άπόγονος της μεγάλης 'Ιρλανδικής οικογένειας των Μπάρτλετ—Λέμ, πού άρχισε να χάνη την αίγλη της και να έξαφανίζεται περί τά τέλη του 1400. Οι

Μπάρτλετ—Λέμ ήταν περίφημοι θαλασσοπόροι, ένδοξοι πολεμιστάι και βαθύπλουτοι έμποροι. Η Άλις Μπάρτλετ λοιπόν θά ήταν κληρονόμος μυθικών θησαυρών, άν οι πρόγονοί της από διάφορες πολιτικές κι' έμπορικές άτυχίες δεν άρχισαν να σβύνουν πρό πέντε περίπου αίωνων.

Απ' όλη όμως αυτή την παλιά αίγλη, δεν είχε άπομείνει παρά ένας τάφος των Μπάρτλετ σέ μιά παλιά εκκλησία του Λέιστερ. Η παράξενη λοιπόν ιστορία πού είχε κινήσει κι' άλλοτε την προσοχή του Πέτερ Μπόρμπερ ήταν ή ακόλουθη: Σ' αυτό τόν παλιό τάφο, όπως φαίνεται από τό άρχείο του καθηγητού Μακουάρου, είχε ένταφιασθή ή Χριστίνα Μπάρτλετ, πού είχε πεθάνει τό 1295, δηλαδή σέ μιά εποχή πού ή 'Ιρλανδική οικογένεια βρισκότανε στή μεγαλύτερη δόξα της. Τά χρονικά τότε έκείνου του καιρού αναφέρουν ότι ή Χριστίνα Μπάρτλετ ήταν μιά τόσο ματαιόδοξη γυναίκα, ώστε πριν πεθάνη έγραψε στή διαθήκη της να την ένταφιασουν μέ όλα τά κοσμήματά της πού είχαν μιά άμύθητη αξία και πού μ' αυτά ο βασιλέας Έδουάρδος Ι' θα μπορούσε να νυγηθή ένα δολάριο στόλο!.. Έπειδή λοιπόν από τά διάφορα «ντοκουμέντα» φαίνονταν καθαρά ότι ο τάφος της Χριστίνας Μπάρτλετ δεν είχε άνοιχθεί ποτέ από τυμβωρύχους ή από τούς συγγενείς της, όλος έκείνος ο θησαυρός των κοσμημάτων θά έπρεπε να ήταν ακόμη θαμμένος εκεί μέσα στην παλαιά εκκλησία του Λέιστερ!...

Ο Πέτερ Μπόρμπερ διηγήθηκε όλόκληρο στήν αγαπημένη του αυτές τις εκπληκτικές άνακαλύψεις του κι' όταν εκείνη τού άνέφερε την προφητεία της Ράμα-Κάλι, ο γραμματέας του Άμερικανού ιστοριοδίφου άτόμεινε μ' άνοιχτό στόμα. Δίχως να διστάση λοιπόν ούτε στιγμή παρουσίασε την Άλις Μπάρτλετ στόν καθηγητή Μακουάρου κι' έκείνος τότε ανέλαβε να κάνει όλα τά κατάλληλα διαβήματα στήν άγγλική κυβέρνηση γιά να πάρη την άδεια ν' άνοίξουν τόν τάφο της Χριστίνας Μπάρτλετ. Αυτή ή άδεια δόθηκε τέλος, ύστερα από άφάνταστες δυσκολίες κι' έδω και λίγες έβδομάδες ο καθηγητής Μακουάρου άνοίξε τόν παλιό τάφο του Λέιστερ και βρήκε ένα δολάριο θησαυρό άμύθητο άξίας από μαργαριτάρια και σμαράγδια, πού έκαναν πολυεκατομμυριούχο την άμορφη μοδιστρούλα της Νέας Υόρκης!...

Η Άλις Μπάρτλετ λοιπόν είνε σήμερα τό διασημότερο κορίτσι της Άμερικής κι' έτοιμάζει μέ άφάνταστη μεγαλοπρέπεια, στόν ούρανοξύστη πού άγόρασε στό Μανχάταν, τούς γάμους της μέ τόν αγαπημένο της Πέτερ Μπόρμπερ!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Απ' όλα τά έργα πού έγράφσαν κατά τόν περασμένο αιώνα, τη μεγαλύτερη έκδοτική έπιτυχία την έσημείωσε «Τό έν Όρστβάλ Έγκλχαμ» μυθιστόρημα του Γάλλου συγγραφέως Γκαμποριώ, στό Λονδίνο. Γιά να λάβει μιά ιδέα της έπιτυχίας του, άρκει να σας αναφέρουμε ότι πουλήθηκαν 100.000 αντίτυπα του μέσα σ' ένα μήνα.

Επίσης μεγάλη έκδοτική έπιτυχία είχαν τά έργα του Αιμίλιου Ζολά. Όταν μεταφράστηκε ή «Νανά» άγγλική, πουλούνταν χίλια αντίτυπα της την ήμέρα, παρ' όλ'ες τις κατακρίσεις των σεμνιτύφων Άγγλων και Άγγλιδών, ή όποιες κοκκινίζουν στό άκουσμα άκόμα και τού Ζολά, ένω στά κρυφά τόν διάβαζαν άχόρταγα.

Και ή «Σαφώ» του Άλφόνσου Ντωντέ έσημείωσε καταπληκτική έπιτυχία. Πουλήθηκαν 170.000 αντίτυπα μέσα σ' έλάχιστα χρονικά διάστημα.

ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΛΟΤΣΕΡ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΑΝΕΜΟΔΕΙΧΤΗΣ

Στήν κορφή του ψηλού πύργου ήτανε στερεωμένος ο άνεμοδείχτης. Τό επιγρύσμά του είχε θεσθαριάσει κάπως, γιάτι κι' οι πιο γέροι της πόλεως δεν είχανε άκόμα γεννηθή όταν τόν έστησαν εκεί ψηλά.

Στεκόταν λοιπόν κι' αυτός εκεί έπάνω ξεθωριασμένος βέβαια λιγάκι, αλλά υπερίφανος κι' εύγενής όπως ταιριάζει σ' έναν άνεμοδείχτη. Φίλους και συντρόφους του είχε τά χελιδόνια και άσπονδους έχθρους τις μπόρες και τούς άνεμοστρόβιλους πού προσπαθούσαν να τόν γκρεπίσουν απ' τά ύψη τους. Μά αυτός υπερίφανος πάντα δεν καταδεχόταν ποτέ να παλαίψη μέ τούς έχθρούς του αυτούς, σάν ίσος πρós ίσο. Τούς περιφρονούσε, κι' όταν αυτοί τόν χτυπούσαν, έκείνους τούς γύριζε τις πλάτες και κύτταζε άτάραχος πρós τό αντίθετο μέρος.

Μιά μέρα, κάτω στήν πλατεία είχε συγκεντρωθεί άπειρος κόσμος. Σάν κύματα ποικίλo-χρώμα ξετυλιγόντουσαν τάπληθη τών άνθρώπων, σχηματίζοντας πότε κύκλους, πότε πολύγωνα και πότε άτελείωτες λουρίδες, σάν φείδια πού σέρνονται κυματιστά.

Πάλι άνησυχούν τά μυρμηγκία εκεί κάτω... μουρμούρισε τρίζοντας ο άνεμοδείχτης. Άχ, θέε μου, τί έξείναι και κουτοπόνηρα είνε αυτά τά ζωδια.

Τή στιγμή εκείνη, δυο χελιδόνια πήγαν και κάθισαν πλάι τόν πετώντας κάτω απ' την πλατεία.

—Έφερατε μαζί σας κανένα από κείνα τά σκουληκάκια; τά ρώτησε ο άνεμοδείχτης.

—Πώς είπατε; τρετίσαν τά χελιδόνια.

—Γιά τά σκουληκάκια εκεί να μίλησα, πού σέρνονται εκεί κάτω.

—Καλέ, τί σκουληκάκια λές. Αυτοί είνε άνθρωποι, μεγάλοι και δυνατοί, και μάλιστα μεγαλύτεροι από σένα! Κύτταξε! μπροστά πεί ο βασιλιάς μέ τό χρυσό μύλο και τό ροκίτρο.

Κάνουν παρέλασι... Άντίο!.. πάμε να ίδουμε άκόμα λίγο εκεί κάτω.

—Ανόητα!... Ξτρίξε ο άνεμοδείχτης βλέποντας τά χελιδόνια να φεύγουν. Κατά βάθος όμως ζηλοτυπούσε γιάτι δεν μπορούσε κι' αυτός να κάνει τό ίδιο. —Είνε γελοίοι, έξακολουθούσε, όλοι έκείνοι εκεί κάτω οι άνθρωποι!... Η άλλη άδεια όμως είνε, ότι όλοι τους είνε μεγάλοι κι' ίσως μεγαλύτεροι από μένα. Είν' άλήθεια άκόμα, ότι και στο σπίτι πάνω στο όποιο έχω την τιμή να καθόμαι, κα τοίκοιν άνθρωποι. Όταν ήμουν κάτω στή γή, είδα στο έργαστήριό του τεχνίτου μου άληθινούς, ζωντανούς ανθρώπους. Ήσαν μεγάλοι και πολύ δυνατοί. Μου φαίνεται και άκόμα βλέπω τό ήλιοκαμένο πρόσωπο του τεχνίτου μου, μέ τά λευκά μαλλιά και τό βελούδινο καπέλλο. Κι' ο άλλος έκείνος άνθρωπος πάλι, ο

βοηθός του! Άληθινά παλληκάρη! Μαζύ μου σκαρφάωσα άπάνω στή στέγη κα μ' έμπηξε έδω. Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε κι' ίσως οι άνθρωποι αυτοί νάχουν πεθάνει. Μά δεν θά ξεχάσω ποτέ τό παλληκάρη έκείνο. Ήταν άληθινός άνθρωπος... Φαινόταν τόσο τολμηρός και ώραίος μέ τά κυριακάτικα ρούχα του, τά γαλανά του μάτια πού άστράφταν από χαρά την ώρα πού μ' έμπηγε έδω, στο ίλιγγιώδες αυτό ύψος. Και τότε!

Είδε τό πρώτο μυρμηγκι πού φορούσε στέμμα και κρατούσε τό σκήπτρο του. Όλ' αυτά είνε σωστά. Όχι όμως να σου λένε κιόλας, πώς τά πραγματάκια έκείνα είνε άνθρωποι. Μούρχεται να μπήξω τά γέλια κι' όταν τό σκέφτομαι άκόμα!..

Έτσι μίλησε ο άνεμοδείχτης τρίζοντας, κι' ύστερα έστρεψε περιφρονητικά τά νάτα του.

Δεν πρέπει όμως να τόν παρεξηγήσουμε. Πρέπει νάχουμε υπ' όψει μας, ότι είνε άνεμοδείχτης κι' ότι στο νεφελώδες έκείνο ύψος, ή θέα παρουσιάζει πολύ διαφορετικά τ' αντίκειμένα.

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Μιά γρηθή καθότανε στήν πολυθρόνα της και κοιτά η μικρή έγγονή της. Ζαρωμένο και μαραμένο ήτανε τό πρόσωπό της μιάς, κόκκινο κι' άφράτο κι' ολόδροσο της άλλης. Σκυφτό, καμπουριασμένο, στεγνό ήταν τό σώμα της πρώτης, σφριγηλό κι' ολαυθιαμένο και λυγρό σάν τού έλαφιού της δεύτερης.

Η γρηθή ανακάτευε κάτι μέσα σ' ένα κουτί πού είχε μπροστά της. Η έγγονή την κύτταζε περίεργα, άκουμπώντας τό τριανταφυλλένιο κεφάλαιό της στό τρυφερό της μπράτσο. Έξαφνα τά μάτια της μικρής λάμπανε και μιά κραυγή θαυμασμού της έξέφυγε. Μέσα στο κουτί όπου ανακάτευε ή γιάγιά, είδε τη φωτόγραφία μιας κοπέλλας.

—Ποιά είν' αυτό τό κοριτάκι, γιάγιά; Έγώ είμαι γιάγιά!

—Όχι... Είμ' εγώ χρυσό μου... Η μικρή έμπηξε τά γέλια.

—Ναι!... συνέχισε ή γιάγιά δακρύζοντας. Είμ' εγώ, όταν ήμουν δεκατέσσερα χρόνων κορίτσι. Τότε μέ φώναζαν «Ροζούλα», «ώμορφη Ροζούλα».

Η μικρή κύτταζε τώρα μέ κάποια δειλία τό πρόσωπο της γρηθής. Τά μάτια τους αντανάθιχανε. Της γιάγιάς τά μάτια ήταν ώμορφα άκόμα, αν και λίγο θολά, όπως και της νέας κόρης. Τό κάθε τί είχε γεράσει έπάνω της έκτός από τά μάτια της.

Κι' ή γρηθή έβλεπε τό μέλλον στά μάτια της μικρής, κι' ή μικρή έβλεπε τό παρελθόν στά μάτια της γιάγιάς.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥ

ΤΗΝ περιοχή του πύργου ντ'ε Σόβ η συμπαρέλα με τον εχθρό εξακολουθούσαν. Ο κ. ντ'ε Σόβ είχε οργανώσει ένα σώμα ελευθέρων σκοπευτών, του οποίου είχε αναλάβει ο ίδιος την διοίκηση. Κάθε βράδυ παραμένει με τους άνδρες του στη βάση των περιγύρων και μόλις ο εχθρός εμφανιζόταν πουθενά, έκανε αιφνιδιαστική επίθεση έναντιόν του. Έτσι άρχιζόταν η απουσία του συχνά από τον πύργο του.

Κατά τη διάρκεια μιας από τις απουσίες αυτές ένας στρατιώτης που τριγυρικούσε διαρκώς έξω από το πάγκο του πύργου, πλησίασε την κ. Έλεν ντ'ε Σόβ, την γυναίκα του περικοσπούτη. Ο στρατιώτης αυτός λέει και κριοπολακτούσε για να της μιλήσει.

Μόλις την είδε, την πλησίασε και, αφού βεβαιώθηκε πως ήταν η κ. ντ'ε Σόβ, της έδωσε ένα γράμμα. Η Έλεν το πήρε, έσπασε με μία πυρετώδη κίνηση το φάκελλο και διαβάσε:

«Έλεν, «Θα πεθάνω. Μία σφαίρα με βόηκε κατάστημα και η ώρα μου είναι μετρημένη. Μπορώ, λοιπόν τώρα, να σου μιλήσω ελεύθερα. Σ' αγαπώ, Έλεν, πάντοτε σ' αγαπώ. Η μόνη μου παρηγοριά, στις τελευταίες μου στιγμές είναι που μπορώ και σου γράψω. Τώρα μπορώ να πεθάνω ήσυχα. Ο πιστός στρατιώτης που θα σου φέρει το γράμμα αυτό θα σου δείξει τη στήλη όπου με μετέφεραν. Βρίσκεται πολύ κοντά στον πύργο ντ'ε Σόβ.

«Ο! αν μπορούσες ναρθής! Αν μου έκανες την υπέρτατη χάρη να γλυτώσεις με την παρουσία σου την αγωνία μου! Θα πεθάνω φυσιολογικά το όνομά σου, Έλεν. Αν δεν έλθεις, το τελευταίο μου χαιρετό είναι για σένα μαζί με τον τελευταίο χτύπο της καρδιάς μου.

ΡΟΖΕ

Της άγραψε ο Ροζέ που τον είχαν φιλοξενήσει τρεις μέρες πριν φύγει για την μάχη στον πύργο τους και για τον επώνυμο η Έλεν αισθανόταν το πιο ζωηρό και τρυφερό αίσθημα. Εκείνος την αγαπούσε τρελά και της γράφει μία στενή χάρη. Δεν μπορούσε να διατάσει.

Μπορείς να με οδηγήσεις, εσύ; Τησε διπλωμάτη, στη σκηνή που βρίσκεται ο λόγος Ροζέ Μαρίν;

«Ο στρατιώτης έκανε μία κατακατινή κίνηση. —Ε λοιπόν τότε πάμε, πάμε γρήγορα.

Η σκηνή άπείχε μόνον δύο από τον πύργο. Αν άρχισες να επιστρέφει θάλασε στη στήλη της—αν έννοείται, επιστρέφει αυτός στη μεταξή—θα είχα παραστεί να λησάκι τον συνθησμένο της βράδυ περίπου.

Η σκηνή βρισκόταν σε απόσταση ενός χιλιόμετρου από την πόλη, στην έξοχή, στη βάση ενός λόφου. Ο Ροζέ ήταν εκεί πριν από μία βδομάδα. Μία σφαίρα τον είχε βρει σε μία εφορμή, όπου ηρωικά, με το σπαθί στο χέρι, προηγείτο των στρατιωτών του. Μόλις γυπήθηκε, έλασε τις αισθήσεις του και σωμάτωσε καταγής. Όταν συνήλθε, βρισκόταν σ' ένα κρεβάτι περιποιημένο από ιφρτωτές, νοσοκόμους κι ένα γιατρό.

Μόλις τον είδε, θυμήθηκε τι είχε συμβεί. Ρώτησε τον γιατρό αν η πληγή του ήταν σοβαρή. Ο γιατρός δοκίμασε να τον καθησυχάσει, συγχρόνως όμως και του συνέστησε να μη μιλή. Ο Ροζέ έριξε μία ματιά σ' εκείνους που τον περιτοίχων.

Από την έκφρασή τους κατάλαβε πως ήταν χαμένοι. Και τότε η σκέψη του πήγε στην Έλεν, στη γυναίκα που λάτρευε. Ύψανός από μητέρα και πατέρα δεν είχε κανένα άλλο αγαπημένο πλάσμα στον κόσμο. Η Έλεν! Δεν έβλεπε παρά μόνο εκείνη και μόνο εκείνης την παρουσία ληγαρούσε κοντά του, με όλη τη δύναμη της ψυχής του για τις στενές του στιγμές...

...

Και τώρα εκεί μπροστά στο κρεβάτι του, ο Ροζέ έβλεπε την Έλεν. Είχε έλθει! Τι ευτυχία! Ο Ροζέ νόμισε πως έβλεπε ύπναιρο. Ποτέ άνθρωπος δεν έννοιωσε γλυκύτερες, μαγικότερες, θεϊκότερες στιγμές, από εκείνες που ο πληγωμένος αισθανόταν κοντά του την παρουσία της αγαπημένης γυναίκας.

Από την ψυχή του περνούσαν όραματα που τον ανέβαν στους ουρανούς. Πόσο ο θάνατος του φαινόταν τώρα γλυκός! Τι εύχρη που έννοιωσε στο κρεβάτι όπου ο πυρετός θα σάνιζε το κορμί του, όπου έννοιωσε μία σφαίρα μέσα στο στήθος του και όπου μόνη προσδοκία του ήταν ο θάνατος.

Εξάφνα ο Ροζέ έκλεισε τα μάτια του. Ένα γλυκό γαλήνιο πλανούταν στα χείλη του. Το γέρι του που έφηνε το γέρι της Έλεν, είχε πλώσει ξαπνικά.

Η Έλεν που είχε σκέψη με αγωνία από πάνω του ανασήκωσε το κεφάλι της κατατρομαγμένη. Τη στιγμή εκείνη ένας νοσοκόμος την πλησίασε και την έσπασε ελαφρά.

—Πρόσε να φύγεις, κυρία, της είπε.

Η Έλεν ξεφώνισε:

—Πέθανε λοιπόν, πέθανε;

—Όχι, όχι, κυρία... Ησυχάστε είναι μία απλή λιποθυμία. Αλλά ο πληγωμένος έχει ανάγκη από ησυχία, κάθε συγχίνση μπορεί να του είναι θάνατος. Πρέπει λοιπόν να φύγεις...

Η Έλεν κατασυγκινημένη, εβήκε από τη σκηνή. Ένας πόνος φέρθηκε έφηνε την ψυχή της. Μηχανικά, σαν να είχε γίνει το λογικά της, προχώρησε προς τη διεύθυνση του πύργου.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέσχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έλεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλαπλασιάζονταν.

Τι γάκανε; Να προχωρούσε ή να όπισθο- γυρούσε; Ο κίνδυνος ήταν μπροστά της ή πίσω της. Γανναία, αληφώντας τον κίνδυνο, εξακολουθούσε το δρόμο της.

Εξάφνα μία σφαίρα σφύριξε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η Έλεν άπλωσε τα χέρια της κι έπεσε κατά γής. Η σφαίρα την είχε πετύχει.

Εκεί κάτω η μάχη εξακολουθούσε. Μεγά- λωσε η γλαστή, πληθύναν η φωνές, και έ- ξαντα φωνάζα μερικοί γεμμένοι καταδιωκό- μενοι από γάλλους ελεύθερους σκοπευτές.

Η θεία έμεινε πελακά στους γάλλους.

Καθώς περνούσαν, ένας γάλλος είδε έπλω- μένη την Έλεν καταγής.

—Α! τα παλητομάκα φωνές, ακότω- σαν μία γυναίκα.

Εσκυψε και αναγνώρισε την κ. ντ'ε Σόβ.

—Είπε η γυναίκα του συνταγματάρχη!

Φωνάζε.

Εν τώ μεταξύ και άλλοι στρατιώτες έ- χαν πείσει. Όλοι κύτταζαν κατάπληκτοι την κ. ντ'ε Σόβ. Είπε πεθάνει; Όχι, ανέπιε σ- κήμα. Είχε κάνει μία ελαφριά κίνηση.

Αμέσως μερικοί στρατιώτες έτρεξαν κι έ- φεσαν ένα φορείο στο οποίο έπλωσαν την κ. ντ'ε Σόβ, για να την μεταφέρουν στον πύργο.

Ο συνταγματάρχης με μερικούς άνδρες του είχε γυρίσει εν τώ μεταξύ στον πύργο του.

Οι στρατιώτες που εβήκωναν το φορείο πλησίαζαν, ύστερα υπήκων στην αΐλη του πύργου.

Ο συνταγματάρχης είχε όρμησει προς το μέρος τους. Εξάφνα έδωσε μία κραυγή: η πληγωμένη, η έπλωμένη στο φορείο ήταν η γυναίκα του!

Με άπειρες προφυλάξεις ο συνταγματάρχης βοηθούμενος από τους ανθρώπους που μετέφε- ρε την Έλεν στην κόμμο της και κατέβαν έπεινόντως ένα στρατιωτικό γιατρό.

Ήταν σπαρκετικός ο πόνος του κ. ντ'ε Σόβ. Λυμμοί ανέβαν στο λαιμό του και πν έπνιγαν. Είχε νοιώσει μπροστά στο κρεβά- τι της στήθους του κι έκλαιγε. Έστερα για να μη κρούση την πληγωμένη, αποκρυφ- θηκε σφινώντας τον γιατρό κοντά της.

Ένας στρατιώτης έβήκωσε στον κ. ντ'ε Σόβ πως μερικοί συνάδελφοί του είχαν βρει τη δυστυχισμένη γυναίκα. Χωρίς άλλο θα εί- νε βγή περίπλοκο στο δάσος. Εν τώ μεταξύ όμως άναψε η μάχη, θέλησε να στήν και τη στήλη που έβλεπε στο δρόμο, την βότση μία σφαίρα του εχθρού και τη σφαιρίσε κάτω.

Η Έλεν άνοιξε τα μάτια της. Είπε τότε το γιατρό από πάνω της και με φωνή πολύ σιγαλή είπε:

—Γιατρέ, πεθαίνω... Το νιώθω... Θέλετε λοιπόν να μου κάνε- τε μία πολύ μεγάλη χάρη:

—Μιλήστε, κυρία μου...

—Θα βόηξε ένα γράμμα στην τσέπη του πανωφοριού μου. Το γράμμα αυτό δεν πρέπει να το δει ο άντρας μου. Πάρε το και στείλες το... Κάλυψε το!...

—Ακριτά, κυρία, είπε ο για- τρός. Θα έκτελσω πιστά την έπι- θομία σου.

—Ευχαριστώ, γιατρέ μου!...

Ο γιατρός έσπασε άμέσως να έκτελσει την έπιθομία της έτοι- μούνακτης Έλεν, που την άγγι- ζε πειλά το φτερό του θανάτου. Βρή- κε το επανωφόρι της, πήρε με τρόπο από μέσα το γράμμα και το γούρωσε μες στο ένα του χέρι για να μη τον δει ο σύζυγός της.

Έπειτα πόρσε σ' ένα διπλανό δω- μάτι, έκανε ένα καί και έκα- ψε. Έστερα γύρισε κοντά στο κρεβάτι της έτοιμύνακτης και φήδωσε σιγαλά:

—Κοιμήσου εν ειρήνη. Άκουση γυναίκα!

Η μεγάλη έπιτυχία των «Παναθηναίων» 'Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΡΟΣ ΠΕ Ρ' Ν Ω Ν ΤΑΣ την άκτι αυτή, μήχηκαμε έ- ξαντα, σ' ένα με- γάλο άνοιγμα. Στην αντίθετη ά- χθη διακρίναμε τα φώτα του Κάζαν.

Μα πίσω μας, έ- εξακολουθούσαν να ρίχνουν ραγδαίως έναντίον μας. Δε- κλώς περνούσαν, ένας γάλλος είδε έπλω- μένη την Έλεν καταγής.

—Α! τα παλητομάκα φωνές, ακότω- σαν μία γυναίκα.

Εσκυψε και αναγνώρισε την κ. ντ'ε Σόβ.

—Είπε η γυναίκα του συνταγματάρχη!

Φωνάζε.

Εν τώ μεταξύ και άλλοι στρατιώτες έ- χαν πείσει. Όλοι κύτταζαν κατάπληκτοι την κ. ντ'ε Σόβ. Είπε πεθάνει; Όχι, ανέπιε σ- κήμα. Είχε κάνει μία ελαφριά κίνηση.

Αμέσως μερικοί στρατιώτες έτρεξαν κι έ- φεσαν ένα φορείο στο οποίο έπλωσαν την κ. ντ'ε Σόβ, για να την μεταφέρουν στον πύργο.

Ο συνταγματάρχης με μερικούς άνδρες του είχε γυρίσει εν τώ μεταξύ στον πύργο του.

Οι στρατιώτες που εβήκωναν το φορείο πλησίαζαν, ύστερα υπήκων στην αΐλη του πύργου.

Ο συνταγματάρχης είχε όρμησει προς το μέρος τους. Εξάφνα έδωσε μία κραυγή: η πληγωμένη, η έπλωμένη στο φορείο ήταν η γυναίκα του!

Με άπειρες προφυλάξεις ο συνταγματάρχης βοηθούμενος από τους ανθρώπους που μετέφε- ρε την Έλεν στην κόμμο της και κατέβαν έπεινόντως ένα στρατιωτικό γιατρό.

Ήταν σπαρκετικός ο πόνος του κ. ντ'ε Σόβ. Λυμμοί ανέβαν στο λαιμό του και πν έπνιγαν. Είχε νοιώσει μπροστά στο κρεβά- τι της στήθους του κι έκλαιγε. Έστερα για να μη κρούση την πληγωμένη, αποκρυφ- θηκε σφινώντας τον γιατρό κοντά της.

Ένας στρατιώτης έβήκωσε στον κ. ντ'ε Σόβ πως μερικοί συνάδελφοί του είχαν βρει τη δυστυχισμένη γυναίκα. Χωρίς άλλο θα εί- νε βγή περίπλοκο στο δάσος. Εν τώ μεταξύ όμως άναψε η μάχη, θέλησε να στήν και τη στήλη που έβλεπε στο δρόμο, την βότση μία σφαίρα του εχθρού και τη σφαιρίσε κάτω.

Η Έλεν άνοιξε τα μάτια της. Είπε τότε το γιατρό από πάνω της και με φωνή πολύ σιγαλή είπε:

—Γιατρέ, πεθαίνω... Το νιώθω... Θέλετε λοιπόν να μου κάνε- τε μία πολύ μεγάλη χάρη:

—Μιλήστε, κυρία μου...

—Θα βόηξε ένα γράμμα στην τσέπη του πανωφοριού μου. Το γράμμα αυτό δεν πρέπει να το δει ο άντρας μου. Πάρε το και στείλες το... Κάλυψε το!...

—Ακριτά, κυρία, είπε ο για- τρός. Θα έκτελσω πιστά την έπι- θομία σου.

—Ευχαριστώ, γιατρέ μου!...

Ο γιατρός έσπασε άμέσως να έκτελσει την έπιθομία της έτοι- μούνακτης Έλεν, που την άγγι- ζε πειλά το φτερό του θανάτου. Βρή- κε το επανωφόρι της, πήρε με τρόπο από μέσα το γράμμα και το γούρωσε μες στο ένα του χέρι για να μη τον δει ο σύζυγός της.

Έπειτα πόρσε σ' ένα διπλανό δω- μάτι, έκανε ένα καί και έκα- ψε. Έστερα γύρισε κοντά στο κρεβάτι της έτοιμύνακτης και φήδωσε σιγαλά:

—Κοιμήσου εν ειρήνη. Άκουση γυναίκα!

του Κάζαν εν' απόσπασμα της Η στρα- τίας, διοικούμενο από τον Κοζάκο Άζιν. Το στρατεύμα αυτό είχε κυριεύσει δυο θωρακισμένα αυτοκίνητα, είχε καταστρέ- φει δυο κανόνια, είχε τρέψει εις φυγήν τον εχθρό κι' είχε κυριεύσει δυο χωριά σε δώδεκα βερστίων απόστασι από το Κά- ζαν.

Το Κάζαν θρισκόταν πειά ανάμεσα στα δόντια μιας τανάλιας. Η νυχτερινή μας επιδρομή, όπως μάθουμε αργότερα απ' τους κατασκόπους μας είχε συντρι- φει τη δύναμη της αντιστάσεως των Λευ- κών. Ο εχθρικός στολίσκος είχε κατα- στραφεί σχεδόν εντελώς και η πυροβο- λαρχίες της άκτης είχαν αναγκαστεί να σωπάσουν. Ο πληθυσμός του Κάζαν, με- ταξύ του οποίου κυκλοφορούσε η φήμη ότι οι Γερμανοί είχαν πολεμήσει μαζί με τους μπολσεβίκους είχε τρομοκρατηθεί. Η ευπορες τάξεις εγκατέλειπαν διαδίκως την πόλη και, στις εργατικές συνοικίες, ο λαός σήκωνε πάλι το κεφάλι του. Έγινε

Εξάφνα έδωσε μία κραυγή: η πληγωμένη, η έπλωμένη στο φορείο ήταν η γυναίκα του!

Εκεί κάτω η μάχη εξακολουθούσε. Μεγά- λωσε η γλαστή, πληθύναν η φωνές, και έ- ξαντα φωνάζα μερικοί γεμμένοι καταδιωκό- μενοι από γάλλους ελεύθερους σκοπευτές.

Η θεία έμεινε πελακά στους γάλλους.

Καθώς περνούσαν, ένας γάλλος είδε έπλω- μένη την Έλεν καταγής.

—Α! τα παλητομάκα φωνές, ακότω- σαν μία γυναίκα.

Εσκυψε και αναγνώρισε την κ. ντ'ε Σόβ.

—Είπε η γυναίκα του συνταγματάρχη!

Φωνάζε.

Εν τώ μεταξύ και άλλοι στρατιώτες έ- χαν πείσει. Όλοι κύτταζαν κατάπληκτοι την κ. ντ'ε Σόβ. Είπε πεθάνει; Όχι, ανέπιε σ- κήμα. Είχε κάνει μία ελαφριά κίνηση.

Αμέσως μερικοί στρατιώτες έτρεξαν κι έ- φεσαν ένα φορείο στο οποίο έπλωσαν την κ. ντ'ε Σόβ, για να την μεταφέρουν στον πύργο.

Ο συνταγματάρχης με μερικούς άνδρες του είχε γυρίσει εν τώ μεταξύ στον πύργο του.

Οι στρατιώτες που εβήκωναν το φορείο πλησίαζαν, ύστερα υπήκων στην αΐλη του πύργου.

Ο συνταγματάρχης είχε όρμησει προς το μέρος τους. Εξάφνα έδωσε μία κραυγή: η πληγωμένη, η έπλωμένη στο φορείο ήταν η γυναίκα του!

Με άπειρες προφυλάξεις ο συνταγματάρχης βοηθούμενος από τους ανθρώπους που μετέφε- ρε την Έλεν στην κόμμο της και κατέβαν έπεινόντως ένα στρατιωτικό γιατρό.

Ήταν σπαρκετικός ο πόνος του κ. ντ'ε Σόβ. Λυμμοί ανέβαν στο λαιμό του και πν έπνιγαν. Είχε νοιώσει μπροστά στο κρεβά- τι της στήθους του κι έκλαιγε. Έστερα για να μη κρούση την πληγωμένη, αποκρυφ- θηκε σφινώντας τον γιατρό κοντά της.

Ένας στρατιώτης έβήκωσε στον κ. ντ'ε Σόβ πως μερικοί συνάδελφοί του είχαν βρει τη δυστυχισμένη γυναίκα. Χωρίς άλλο θα εί- νε βγή περίπλοκο στο δάσος. Εν τώ μεταξύ όμως άναψε η μάχη, θέλησε να στήν και τη στήλη που έβλεπε στο δρόμο, την βότση μία σφαίρα του εχθρού και τη σφαιρίσε κάτω.

Η Έλεν άνοιξε τα μάτια της. Είπε τότε το γιατρό από πάνω της και με φωνή πολύ σιγαλή είπε:

—Γιατρέ, πεθαίνω... Το νιώθω... Θέλετε λοιπόν να μου κάνε- τε μία πολύ μεγάλη χάρη:

—Μιλήστε, κυρία μου...

—Θα βόηξε ένα γράμμα στην τσέπη του πανωφοριού μου. Το γράμμα αυτό δεν πρέπει να το δει ο άντρας μου. Πάρε το και στείλες το... Κάλυψε το!...

—Ακριτά, κυρία, είπε ο για- τρός. Θα έκτελσω πιστά την έπι- θομία σου.

—Ευχαριστώ, γιατρέ μου!...

Ο γιατρός έσπασε άμέσως να έκτελσει την έπιθομία της έτοι- μούνακτης Έλεν, που την άγγι- ζε πειλά το φτερό του θανάτου. Βρή- κε το επανωφόρι της, πήρε με τρόπο από μέσα το γράμμα και το γούρωσε μες στο ένα του χέρι για να μη τον δει ο σύζυγός της.

Έπειτα πόρσε σ' ένα διπλανό δω- μάτι, έκανε ένα καί και έκα- ψε. Έστερα γύρισε κοντά στο κρεβάτι της έτοιμύνακτης και φήδωσε σιγαλά:

—Κοιμήσου εν ειρήνη. Άκουση γυναίκα!

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

...

Ο δρόμος απ' τον οποίο θα περνούσε, διέ- σχιζε ένα μικρό δάσος. Καθώς λοιπόν η Έ- λεν προχωρούσε, άκουσε περιβολισμούς γύρω της. Κάποιον μόνον γινόταν μικρού κάτω από τα δέντρα. Άκουγόν- τριαν φωνές, προση- ματα. Και οι πυροβολισμοί έλο και πολλα- πλασιάζονταν.

(Γραμμένα από τον ίδιο)

Δεν είχα πειά καμμία άμφιβολία για την ανακατάληψη του Κάζαν.

Εξάφνα, την 1 Σεπτεμβρίου, έλαβα το ακόλουθο κρυπτογραφικό τηλεγράφημα απ' τη Μόσχα:

«Έλατε άμέσως. Ο Άλις (1) πληγω- θηκε. Άγνοούμε αν κινδυνεύει. Γαλήνη από- λητος. 31 Αιγούστου 1918.

ΣΒΕΡΝΤΑΦ»

Εφύγα άμέσως. Στα κέντρα του κόμ- ματος στη Μόσχα τα πνεύματα ήσαν θλιμ- μένα, πένθιμα, μα άλγδνητα. Ο Σβέρν- τωφ έδινε πρώτος το καλύτερο παράδειγ- μα

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τη λυπόνταν που αγαπούσε χωρίς έλπιδα. 'Αλλά τί μπορούσαν να κάνουν; Νά της δώσουν ένα Τζιμ ήταν αδύνατο. Καί περίμεναν να περάσει ακόμα λίγος καιρός, να βεβαιωθούν πως ή πληγή της γιατρεύθηκε και να δοκιμάσουν πάλι να την παντρεύουν. Τώρα ακόμα δεν τολμούσαν να της προτείνουν γαμπρό. Φοβόνταν πως θάχαν τὰ ίδια που είχαν με τὸ Ρίκο τὸ λάντζα...

Ύστερ' ἀπὸ μιά ὥρα, τὸ γράμμα τῆς Τζένης ἦταν ἔτοιμο: Μία κόλλα γεμάτη πυκνά. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴ χαρὰ τῆς, ὅταν ὁ «καλὸς Μήτρος» τῆς ἔβαλε στὸ χέρι τὸ ἀγαπημένο του γράμμα. Ὑστερα γιὰ τὴ ζωὴ τῆς, τὴ γεμάτη ἀγωνία, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Βενετία καὶ δὲν εἶχε ἐλπίδα οὐτὴ τὴν Λήδα νὰ ξαναῖδῃ, οὐτὴ νὰ βρῇ ἄλλη πουθενά. Καὶ τέλος γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς, ποὺ ἦταν πάντα ἡ ἴδια, «γιατὶ μεγάλη ἀπ' τὴν ἀρχή, δὲν μπορούσε πιά νὰ μεγαλώσῃ». Καὶ τώρα ἦταν ἔτοιμη νὰ κάμῃ ὅτι τῆς ἐπέβαλλε αὐτὴ ἡ ἀγάπη. Ναί, θὰ τὸν ἀκούουσε ὅταν ἤθελε κι' ὅπου ἤθελε. Ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ἐνωθοῦν, περίμενε τὸ μήνυμά του, τὸ σύνθημά του...

Ὡς πού νὰ τὸ ξαναδιαβάσῃ μιά-δυὸ φορές, ν' ἀλλάξῃ ἢ νὰ προσθέσῃ μερικὲς λέξεις, νὰ τὸνίσῃ μερικὲς ἄλλες ποὺ τῆς εἶχε γράψῃ ἐξέθωρα καὶ νὰ σταθῇ ἀκόμα νὰ συλλογισθῇ μὴν ἔχασε τίποτα—πέρασε ἀκόμα μισὴ ὥρα.

Ὁ πατέρας τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶχαν ἀνεβῆ κι' αὐτοὶ νὰ πλαγιάσουν. Περνώντας ἀπὲξ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς, τῆς φώναξαν: «Τζένη, ἔπεσε!». Δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε κι' ἐνῶμιον πὼς κοιμόταν. Τώρα θὰ κοιμόνταν κι' ἐκεῖνοι. Κι' ἡ Τζένη πλησίασε τὸ παράθυρό τῆς καὶ σιγά-σιγά μισάνοιξε τίς γρύλλιες.

Ἡ βίλλα ἦταν στὴ μέση τοῦ περιβολιοῦ κι' ἡ φάτα τῆς, μετὰ τὸ ἡμικυκλικὸ υπαλκόνι, πρὸς τὸ δρόμο. Ἡ κάμαρά τῆς Τζένης, στὸ ἀπάνω πάτωμα, εἶχε παράθυρο καὶ στὴ φάτα καὶ στὴν πλατὴν πλευρά. Εἶχε ἀνοίξει τὸ παράθυρο τῆς φάτας. Ὅσο μέρος ἀπ' τὸ περιβόλι φαίνονταν, ἦταν ἔρημο. Μόνο σ' ἓνα πάγκο, σὲ μιά ἄκρη, καθόταν ἓνας ἄνθρωπος. Δὲν ἦταν κανένας φῶς νὰ τὴ θαμπώνῃ κι' ἡ Τζένη στὴν ἀστροφεγγιά μποροῦσε νὰ βλέπῃ καλὰ. Τὸν ἐγνώρισε ἀπ' τὰ γένια του: ἦταν ὁ Μήτρος.

Ἐκαμε τὴ γρύλλια τῆς νὰ κροτήσῃ λιγάκι, μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν κουνήθηκε, δὲν κοίταξε πρὸς τ' ἀπάνω. Θὰ κοιμόταν. Ἡ φύλαξή του τώρα πιά δὲν ἦταν παρὰ γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόντε.

Ἡ Τζένη πρόβαλε καὶ τὸν ἔκραξε:

—Ψίτ! Ψίτ!..Μήτρο!..

Δὲν τὴν ἀκούσε. Ἐκεῖνη φοβήθηκε νὰ τοῦ φωνάξῃ πῶς δυνατά. Καὶ σκέφθηκε νὰ τὸν ἐμπνήσῃ μετὰ μιά πετρίτσα. Μὰ πού νὰ τὴ βρῇ;

Ἄ, νά! ἓνα στρογγυλὸ κουμπὶ κοκκαλένιο. Ἄν δὲν τὸν πετύχαινε, εἶχε κι' ἄλλο, ἓνα γυάλινο.

Σημάδεψε κι' ἔρριξε. Τὸ κουμπὶ βρῆκε τὸ Μήτρο στὸ γόνατο. Ξύπνησε καὶ κοίταξε γύρω του μετὰ ἀπορία.

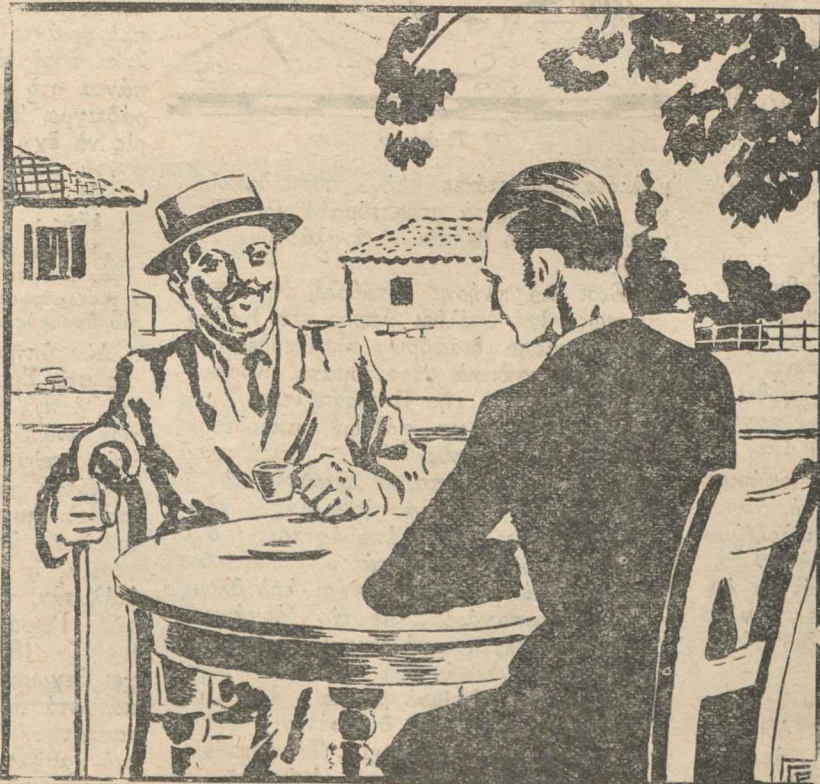
—Ψίτ! Ψίτ!..ἔδω! τοῦ σφύριξε ἡ Τζένη.

Κι' ἔκαμε πάλι τὴ γρύλλια νὰ κροτήσῃ.

Ὁ Μήτρος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν εἶδε. Φωτιζόταν ἀρκετὰ ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας ποὺ ἔβγαλε ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἦταν ἡ ἀρχοντοπούλα. Καὶ τὸν ἤθελε.

Σηκώθηκε ἀμέσως, ἔτρεξε καὶ στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο.

—Τί προστάξεις, κυρά μου; ρώτησε μετὰ χέρια

—Εἶνε ἐνῆλικη, δὲν φοβόμαστε τίποτα, εἶπε ὁ κύριος Ἀσημάκης.

στὸ στόμα, σὰ χωνί.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ Τζένη τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἐχε τὸ νοῦ σου! κατὶ θὰ σοῦ πετάξω!..

Κοίταξαν πρῶτα κι' οἱ δύο. Ἐκεῖνος στὸ δρόμο, μὴν περνοῦσε κανέναν; ἐκεῖνη στὰ παράθυρα, μὴν εἶχαν ἀκούσει καὶ προβάλλει ὁ πατέρας τῆς ἢ ἡ μητέρα... Ὅχι, κανένας ἡσυχία... Καὶ μ' ἐμπιστοσύνη, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ γράμμα τῆς, ποὺ ὁ Μήτρος τὸ κράτησε μετὰ τὸν ἴδιο χέρια πάνω στὸ στήθος του.

—Ἐέρεις...

—Ἐέρω, ἔγνοια σου!

—Καληνύχτα!..

—Καληνύχτα, κυρά μου!

Πάει κι' αὐτὸ. Καλὰ τῶς σκεφθῇ ἡ Τζένη. Γιατὶ ἂν ἦταν νὰ περιμένῃ ὥς πού νὰ καταφέρῃ νὰ δώσῃ τὸ γράμμα τοῦ Πιέρου, —τὴ στιγμὴ ἄσφαρνα ποὺ θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ καβαλλήκῃ—μποροῦσε νὰ περάσῃ κι' ἡ αὐριανὴ καὶ πολλὰς ἡμέρας ἀκόμα. Ὅση ἐμπιστοσύνη κι' ἂν εἶχε ὁ πατέρας τῆς, στοὺς Κυδωνιάτες, θάταν φόβος νὰ τοὺς ὑποπτεῖται κι' αὐτοὺς, ἂν τὴν ἔβλεπε νὰ ζυγώνει κανέναν καὶ νὰ τοῦ κρυφομιλῇ...

Ξανάκλεισε τίς γρύλλιες, ἄφησε τὰ τζάμια ἀνοιχτά—δὲν ἦταν καμμία ἀνάγκη νὰ κολοιούσῃ τὴν συμβουλή τῆς μητέρας τῆς γιὰ νὰ «ζεσταθῇ»—πλάγιασε καὶ κοιμήθηκε ἡσυχῇ...

Τὸ γράμμα ὥς τόσο δὲν τὸ ἔλαβε ὁ Πιέρος μετὰ τὴν ἴδια γρηγοράδα. Πέρασαν δυὸ ἡμέρες ὥς νὰ ξαναμῇ ὁ Νικόλας στὴ χώρα καὶ νὰ τρέξῃ στὸ «ἀρχοντικό» νὰ τοῦ τὸ δώσῃ. Τὸ διάβασε μπροστὰ στὸν ὀπρητή καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τῆς ξαναγράψω. Πές μόνο τοῦ Μήτρον νὰ τῆς πῇ πὼς τὸ ἔλαβε καὶ νὰ περιμένῃ. Πάντα εἶναι πῶς εὐκόλο νὰ τῆς πετάξῃ δυὸ λόγια παρὰ νὰ τῆς πασάρῃ ἓνα γράμμα. Γιατὶ νὰ κινδυνεύουμε χωρὶς σπουδαῖο λόγο; Γράμμα εἶν' αὐτό. Ἐέρεις τί γίνεται; Τὸ τσακώνει μιά στιγμὴ ὁ κόντες...καὶ τρέχα γύρευε ὕστερα!

—Σωστὸ! ἐπιδοκίμασε ὁ Νικόλας. Ὠδίωνε τοὺς Κυδωνιάτες, θάπαρνε Γερρακιώτες, κι' ὥς πού νὰ τοὺς καταφέρῃς τοῦ λόγου σου κι' αὐτοὺς, θὰ χανόταν ἄδικα καιρὸς.

—Καὶ μετὰ τοὺς Κυδωνιάτες πὼς τὰ πᾶς, Νικόλα;

—Καλὰ, ἀφέντη μου. Δὲ φιλιόμαστε βέβαια, ἀλλὰ μιλοῦμε. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται νὰ λέμε. Καὶ δὲ χρειάζεται τίποτ' ἄλλο, ἔ;

—Ἄς εἶναι, στὸ στεφάνωμα θὰ σὰς βάλλω καὶ νὰ φιληθῇ.

—Ἄς γίνῃ πρῶτα ὅπως θέλει ὁ Θεός, καὶ κάμε μὰς ὅ,τι θέλεις.

—Δὲ μοῦ λές, Νικόλα: Τὸ ξωκλήσάκι τοῦ λόγγου εἶναι πάντ' ἀνοιχτό;

—Πάντα!

—Νύχτα—μέρα;

—Νύχτα—μέρα.

—Καὶ γιὰ νὰ κάμουμε κεῖ τὸ στεφάνωμα, ποῖς θὰ μὰς δώσῃ τὴν ἀδεία;

—Κανένας.

—Μὰ δὲν ἔχει νοικοκύρη;

—Εἶχε, μὰ ἔδω καὶ δυὸ χρόνια πέθανε ἀκλῆρος κι' ἔνας μακρινὸς συγγενὴς ποὺ κληρονόμησε τὸ χτήμα του, οὐτὲ ξέρει πὼς ἦταν δική του, κι' ἡ ἀγία—Κυριακή.

—Μὰ πὼς ἦταν δική του; Αὐτὸς τὴν ἔχτισε;

—Τί λές, ἀφέντη μου! Ὁ προπάππος του καὶ βάλε! Εἶναι χτίσμα διακόσιο χρονῶν!

—Κι' ὁ λόγγος τίνος εἶναι;

—Τοῦ ἀγίου-Γιαννίου.

—Τοῦ ἀγίου-Γιαννίου λοιπὸν εἶναι καὶ τὸ ξωκλήσάκι.

—Ναί. Παναγιῇ ὁλονοῦ τοῦ κόσμου. Ὅσοι πιστοὶ. Μία βολὰ τὸ χρόνο, τῆς ἀγίας Κυριακῆς, ὁ παπὰς τοῦ Ἀγίου-Γιαννίου πάει ἐκεῖ καὶ κάνει ἓναν

ἐσπερινὸ καὶ μιά λειτουργία. Ἐπειτα, ὅποτε τῶς τάμα κανένας Χριστιανὸς. Πολλὰς φορές φέρνουν παπὰ δικὸν τους.

—Κι' ἐγὼ λοιπὸν μπορῶ νὰ φέρω δικὸν μου παπὰ;

—Ἄκου, λέει! Καὶ διάκο! καὶ δεσπότη! Ποῖος θὰ σοῦ μιλήσῃ; Ὁ παπὰ—Στέφανος; Ἐκεῖνη τὴν ὥρα θὰ κοιμάται ἓνα μίλι μακριά. Μὰ καὶ νάκουγε καὶ νάρχονταν τί; Ὁ θάβλεπε τοὺς Κυδωνιάτες μετὰ ντουφέκια καὶ θάφευγε ὅπως ἦρθε!..

—Ἐκτός ἂν τὸν ἀφίναμε καὶ κείνον νὰ πῇ καμμιὰ εὐχὴ καὶ νὰ πάρῃ κανένα κολωνάτο.

—Ἄν τοῦκοβε τὸ μαυλὸ νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸ πετραχήλι του...

Ὁ Νικόλας τέλειωσε μετὰ γέλια:

—Τέτοια πράγματα ρωτᾷς, ἀφέντη μου; Ὅ,τι θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ μετὰ τὸ στανιό, μετὰ τὸ ζόρι. Κι' ὅποιος κοιτάει ἄς μιλήσῃ!

Αὐτὸ δὰ τέδερε ὁ Πιέρος. Ἐνόμιζε ὅμως πὼς δὲν μπορούσε νὰ τὰ κάμῃ ὅλα «μετὰ τὸ ζόρι». Πὼς θανάγκαζε ἄσφαρνα ἓναν παπὰ, νὰ κάμῃ στεφάνωμα χωρὶς ἀδεία. Κι' ὁ γάμος θάταν ἴσως ἄκυρος, κι' ὁ παπὰς χωρὶς ἄλλο θάβρισκε τὸ μετὰ τοῦ. Ἐπρεπε κάποιον νὰ ρωτήσῃ, ἓνα δικηγόρο, ἓναν κουμέσο...

Φαντάσου, σκέθηκε μιά στιγμὴ, νὰ πῇ γιὰ τὸν κ. Μουσακῆ!..

Ἀπὸ τὸν Μουσακῆ θυμήθηκε τὸν διευθυντὴ τοῦ Ταχυδρόμου. Ὁ κ. Ἀσημάκης, ποὺ τὸν συμπαθοῦσε τόσο, ἦταν ἴσως σὲ θέση νὰ τοῦ δώσῃ μιά καλὴ συμβουλή. Καὶ τὸ βράδυ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν οἱ νοικοκυραῖοι νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους, ὁ Πιέρος βρέθηκε στὸν Ἀγιο.

Μόλις εἶχε κάμῃ δυὸ σουλάτσα στὸ παραθαλάσσιο πεζοδρόμιο, νὰ κι' ὁ κ. Ἀσημάκης μετὰ τὰ λινὰ του καὶ μετὰ τὸ παθὰκι τοῦ στα χέρια.

—Ὡ, τὸν φιλάτον!..

—Προσκυνῶ, ἀφέντη μου!

Τί μοῦ κάνετε; Καίρὸ εἶχα νὰ σὰς ἰδῶ.

—Μὰ γι' αὐτὸ ἦρθε κι' ἐγὼ ἀπόψε στὴ γειτονιά σας. Ἐπρεπε νὰ ἰδοῦμαι, κύριε Ἀσημάκη, καὶ νὰ μιλήσουμε.

—Τιμὴ μου κι' εὐχαρίστησι!.. Μά...συμβαίνει πάλι τίποτα!..

—Κάτι...Ἄν θέλετε νὰ καθύστε κάποιον καὶ νὰ σὰς πᾶς...Ἐγὼ ἔδω εἰμαι σχεδὸν ἔξωτος. Ἀνθρώπο μετὰ τὴ δική σας πείρα, πού νὰ με συμπαθῇ κιόλα, δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σὰς. Γι' αὐτό...

—Ὅ,τι θέλετε! Εἶμαι ὁλος ἐκτός σας!

Ἐκάθησε στὸ ἴδιο λαϊκὸ καφενεῖο ὅπου εἶχαν μιλήσει τὴν ἄλλη φορὰ. Στὸ μεταξὺ, ὁ Πιέρος εἶχε ξαναῖδε τὸ φίλο του καὶ τοῦ εἶχε δώσει τὴν εἰδηση, πὼς ἀπὸ τὴ Φλωρεντία, ὅπου τὸν εἶχαν ζετρουπώσει, ὁ κόντε-Δερβίβας γύρισε στὴ Ζάκυνθο. Καὶ τώρα, μετὰ λίγα λόγια, τοῦ ἐκμυστήρησε τὴν «περίστασι» του: Εἶχε καταφέρει νὰ προσεταιρισθῇ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ φύλαγαν τὴν κοπέλλα στὸ Γεράκι, μετὰ τῆς βοηθείας τους εἶχε συνεννοηθῇ μαζί τῆς καὶ σήμερ' αὔριο, θὰ πῇ γιὰ νὰ τὴν «κλέψῃ» καὶ νὰ τὴ στεφανώσῃ. Ναί, ἀλλὰ πὼς μπορούσε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ στεφάνωμα χωρὶς ἀδεία; Κι' ἂν γινόταν μετὰ τὴ βία, τί συνέπειες μπορούσε νὰ ἔχῃ;

Ἀληθινά, ὁ κ. Ἀσημάκης εἶχε πείρα, ἤξερε τὸν κόσμο. Καὶ τὸ πρῶτο τοῦ ρώτησε τὸν Πιέρο, ἦταν:

—Πόσων χρονῶν εἶνε ἡ κοντεσσόνα;

—Στὰ εικοσιδύο περπατεῖ τώρα.

—Εἶνε ἐνῆλικη, δὲ φοβόσαστε τίποτα. Ἀφοῦ τὸ κάνει μ' ὁλη τῆς τῆς θέλησιν...

—Ναί, μὰ ὁ παπὰς;

—Θὰ πῇτε στὸν παπὰ τῆς ἐνορίας σας, θὰ τοῦ τὰ ἐξομολογήθῃτε ὅλα, κι' ἐκεῖνος θὰ σὰς πῇ. Πού εἶνε ἡ ἐνορία σας;

—Στὸν Ἅγιο Στέφανο.

—Εἶνε ὁ παπὰ-Μούγιας. Καλὸς, ἔμπηρος, λιγάκι κατρεγάρης. Θὰ δεχτῇ νὰ κάμῃ τὸ στεφάνωμα καὶ ἔξει αὐτὸς πὼς θὰ τὰ βολέψῃ ὕστερα μετὰ τὸ Δεσπότη. Κατ' οὐσίαν δὲν θὰ κάμῃ κανένα κακό. Ἐ, βέβαια, ἂν ἦταν, δὲν θὰ τόκανε ποτέ. Μόνο μιά παρατυπία. Κι' ὁ Δεσπότης ἢ θὰ κλέψῃ τὰ μάτια του, ἢ θὰ τοῦ βάλῃ μιά μικρὴ τιμωρία, γιὰ τὸν τύπο κι' αὐτὴ. Τί θὰ τὸν νοιάξῃ! Ἐσεῖς θὰ τὸν ἔχετε ἀποζημιώσῃτε καλὰ. Ἡ ὄχι;

—Ἀκούτε, λέει! Ὅσα θέλει!

—Κι' αὐτὰ ποὺ λέμε τώρα, εἶνε γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ ὁ κόντε-Δερβίβας θὰ ἐπιμένῃ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὸ γάμο. Ἄν μαλακώσῃ ὅμως κι' ὑποχωρήσῃ, τελειώνουν ὅλα στὴ στιγμὴ. Ἡ ἀδεία βγαίνει ἀπὸ τὸ Ἀρχιεπισκοπεῖο μετὰ τὴν ἡμερομηνία τὸν στεφάνωματος ποὺ θὰ ἔχῃ γίνῃ. Ἄμ' τὰ ἔξομε αὐτά. Πόσες φορές τὰ εἶδαμε!..

Ὁ Πιέρος βρῆκε πολὺ λογικά αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ κ. Ἀση-

μάκης. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε νὰ βρῇ τὸν παπὰ-Νικόλα τὸ Μούγια.

Ἐκείνον τὸν καιρὸ, ὁ ζακυθινὸς κλῆρος βρισκόταν σὲ μεγάλη περιουσία. Τὸν ἀποτελοῦσαν «ἄγιοι ἄνθρωποι» ποὺ ὁ λαὸς τοὺς σεβόταν πολὺ. Ἀπὸ τοὺς παπάδες αὐτοὺς, μερικοὶ δὲν ἦταν πολὺ γραμματισμένοι—ὅπως ἄλλοι, ποὺ ἦταν καθαυτὸ σοφοί—μὰ κι' αὐτοὶ ἦταν τόσο ἐνάρετοι, ποὺ ὁ λαὸς τοὺς ἀκούγε σὰν τοὺς πῶς σοφοὺς. Οἱ περισσότεροι, πάλι, ἦταν ἄδωοι, ἀπὸνήρευτοι, ἀφελεῖς σὰν παιδιὰ. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ μερικοὶ ἔξυπνοι, τοῦ κόσμου, ποὺ ὁ λαὸς τοὺς ἔλεγε «κατρεγάρους». Ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ παπὰ-Μούγιας. Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος, σπέρτο μονάχο. Καὶ σχεδὸν νέος ἀκόμα, μόλις μεσκόπος. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς τίμιος κι' ἀνεπίληπτος. Ποτέ δὲν εἶχε ἀκουσθεῖ γιὰ κακὴ κατεργαρία. Ἦξερε μόνο νὰ βολέψῃ τὰ πράγματα, ὅταν ἦταν γιὰ καλὸ.

Λίγες φορές εἶχε ἰδεῖ τὸν Πιέρο, τὸν ἐνορίτη του, ἀπὸ κοντά. Ἦξερε ὅμως καὶ τὸ χαρακτῆρα του καὶ τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του. Κι' ἀκόμα, σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, κατὶ εἶχε ἀκούσει καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴν κόρη τοῦ ἐχθροῦ. Ἐξομολογοῦσε κιόλα τὴ χίρα Τζιμαῖνα; δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ τοῦ εἶχε πεῖ τίποτα ἡ μητέρα.

Δίπλα στὴν ἐκκλησία—τὴ μικρὴ ἀλλὰ ὠραία ἀριστοκρατικὴ ἐκκλησία—ἦταν τὸ σπῆτι τοῦ ἡ, ὅπως τῶλεαν, τὸ κελὶ τοῦ. Ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ κελλί, γιὰτὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ παπάδες—ἐκτός ἀπὸ δυὸ-τρεις ἱερομονάχους—ἦταν παντρεμένοι καὶ ζοῦσαν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τους σχεδὸν σὰ λαῖκοι. Ἐτοί κι' ὁ παπὰ-Μούγιας εἶχε τὴν παπαδιά του, νέα κι' ὁμορφὴ ἀκόμα—ποὺ ἀγαποῦσε μάλιστα καὶ τ' ἀνοιχτὰ χρώματα καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἄλλες τὴν κατηγοροῦσαν πὼς τὸ ντύσιμό της δὲν ταίριαζε σὲ «πρεσβυτέρα»—μιά κόρη ἱσαμε δεκάξῃ χρονῶν, τὴν Ἐλισάβετ, ποὺ τὴν ἔλεγαν «ἡ ὁμορφὴ παπαδοπούλα». Κι' ἔνα γυιὸ μικρότερο. Τὸ σπῆτι ἦταν πῶς εὐρύχωρο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κι' ἀρκετὰ καλοβαλμένο. Ἡ ἐνορία τοῦ ἀγίου Στεφάνου ἦταν πλούσια κι' ὁ παπὰς τῆς εἶχε τὰ μέσα.

Ἡ Ἐλισάβετ δέχθηκε τὸ νέο. Τὸ σχολεῖο τῆς εἶχε κλείσει κι' ἡ ὁμορφὴ παπαδοπούλα καθόταν ἀλημέρα στὸ σπῆτι.

—Ἐδῶ εἶναι ὁ Αἰδεσιμώτατος!..

—Μάλιστα. Ὅριστε.

Καθημερινῇ. Ὁ παπὰ-Μούγιας μόλις εἶχε τελειώσει μιά λειτουργία μετὰ τὴν ἑσπέρα καὶ τώρα, μονάχος στὴν κάμαρά του, ἔπιπε τὸ μαῦρο του καφέ μετὰ τὴν ὀρίσσα. Πέρασαν τὸν Πιέρο στὴν σάλα, κι' αὐτὸς ἀκούσε πὼς τὸν γυρεύει ἓν ἀρχοντοπούλο—ἡ Ἐλισάβετ δὲν ἐγνώριζε τὸ γυιὸ τοῦ Τζιμ—ὁ καὶ μόνος ὁ παπὰς ἀποτελεῖτο τὸ πρῶτο γυμνὰ τοῦ βιαστικά. Ἐξαφρόσε τὸ ξωρᾶσά του τὸ σκούφο του στὸ σπῆτι τὸν φοροῦσε πάντα—καὶ παρουσιάστηκε.

—Ἄ! ἔκαμε μόλις εἶδε τὸν Πιέρο. Ὁ ἀφέντης μου, καὶ πὼς ἦταν ἐτοῦτο—ἔδω; Γιὰ καλὸ;

Μάλλον κοντός, καὶ λιγάκι παχύς ὁ παπὰ-Μούγιας εἶχε μαύρα γένεια καὶ μαλλιά, μὴν γρυπὴ, εὐγενικὰ φυσιογνωμία καὶ μαύρα μάτια ποὺ πετοῦσαν σπῆτες.

—Γιὰ καλὸ, Αἰδεσιμώτατε!

Ὁ Πιέρος τοῦ φίλησε τὸ χέρι. Οἱ ἱεραμένιοι, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, δὲν τραβοῦσαν τὰ χέρια τους ὅταν ἔκανες νὰ τὰ πλησιάσῃς στὰ χεῖλιά σου. Καὶ βρασιεῖς ἂν ἦσουν, ἔπρεπε νὰ φιλήσῃς τὸ χέρι τοῦ Δεσπότη ἢ τοῦ παπὰ.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! Πάντα γιὰ καλὸ! Πὼς εἶναι ἡ ἀρχόντισσα, ὁ μπάρμπας;

—Ὅλοι καλὰ, Αἰδεσιμώτατε. Μόνο καλοὶ δὲν εἶναι...

—Δὲν εἶναι καλοὶ!..Πὼς τὸ λές αὐτό, ἀφέντη μου; Ἀστειεύσαι βέβαια!

—Δὲν ἀστειεύομαι, Αἰδεσιμώτατε. Καὶ γι' αὐτὸ ἱσα-ἱσα ἐργουμαί στὴν Αἰδεσιμότητά σου...Φαντάσου, δὲ μαφίνουν νὰ πάρω γιὰ γυναικὰ μου μιά κοπέλλα, πραγματικὰ καλὴ, ποὺ τὴν ἀγαπᾶ καὶ μ' ἀγαπάει. Τὸ θέλει αὐτὸ ὁ Θεός;

Ὁ παπὰ-Μούγια

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΟΥ ΠΟΥΛΟΥΣΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ήρθε μπροστά στη βίλλα Γκροπάλλο, πουλούσε και κείνη λουλούδια με το πανεράκι της. Την ξεχωρίζες απ' τις άλλες ανθοπώλιδες με το πρώτο βλέμμα, γιατί τα μάτια της είχαν μία παράξενη κι έντονη λάμψη και τα χείλη της ήταν πιο άσπρα κι από τα ρόδα, που πουλούσε στους διαβάτες. Δεν ήταν μεγαλύτερη απ' δέκα χρονών, η Ζινέττα. Είχε τα παχουλά μπράτσα της γυμνά και το σκακιόλαϊκο λακκάκι της στη βάση του λαιμού της, που τ' άφηνε να φαίνεται ο ανοιχτός της υποστάτος. Ήδινε βλεπτή την ωραιότητα του σώματός της. Η ρωμαντική ψυχή της διέφευγε ποίηση.

Κάτω από την πύλη της παλιάς βίλλας ανάμεσα στους αλτήρες που ξεκουράζονταν κάποιες μεσημέρι, ήταν κι ένας πιστοφόρος ντυμένος με πολύχρωμα κουρέλια, ο οποίος για άγνωστο σύντροφο, είχε το μαντολινό του. Τραγουδούσε πολύ ωραία κι οι πελάτες των μεγάλων ξενοδοχείων που περνούσαν πολλές δεκάρες. Μα όλες του τις τρώγαν οι άλλοι μάγκες.

Της άρεσαν πολύ της Ζινέττας τα τραγουδάκια του πιστοφόρου και περισσότερο απ' όλα μια Ναπολιτανική καντσονέττα. Κάθε μέρα έβγαζε το μικρό νά της την τραγουδάει. Κι ο μικρός γοητευμένος απ' την ωμορφιά της, άρχιζε άμασος να τραγουδάει μ' όλη την δύναμη της τέχνης του και της καρδιάς του:

«Τόν ήλιο σου άγάπα, 'Ιταλίδα
που σου χρυσώνει το κεφάλι κ' αὐγή
και που θα κ'άνη και τόν τάφο σου ν' άνοιξη.
Τόν ήλιο σου άγάπα, 'Ιταλίδα...»

«Α, πόσο τ'όνειρωθε αυτό το τραγούδι η Ζινέττα... Και για ν' ανταποδώσει την χαρά που της προσέφερε ο μικρός τραγουδιστής, τον άγκάλιαζε και την φιλούσε. «Ω, ποιά η δόνη και ποιά περηφάνεια έβλεπες τότε στο πρόσωπο που πιστοφόρου αλήτη, με την γνήσια καλλιεργητική ψυχή... Τότε κι ο γέρος που πουλούσε καρτο-πιστάλ στους ξένους που περνούσαν απ' το Νερό, έβλεπε απ' τον καιμό του και της πατούσε κανένα πειραγματικό λόγο.

Μα η Ζινέττα η άπαιχτη σήκωνε πούς ώμους της, περιφρονητικά, δείχνοντας τα χείλη στη μέση, έφρονε καλά πως έτσι, καθώς φούσκωνε το λαχταρό της στήθος, του κόρωνε περισσότερο τις επιθυμίες του!... Αυτό όμως δεν έσημειε πως είχε πληρη συνείδηση της ωμορφιάς της η Ζινέττα. Κάθε άλλο... Την έβλεπες για τίποτε να υψωθεί και διακώς να γελά, υ' ένα γέλιο κινδυνεύτο, απανήρευτο, ένα γέλιο που α-φώπλιζε από κάθε πονηρή διάβει τους άνδρες!...

Κάθε Κυριακή πήγανω στην χορό της πλατείας Φερόρι, κι οι Γενοβέζοι ναύτες μιλάγανε πως θα πρωτογορεύη μαζί της. Η Ζινέττα όμως, ήταν πάντα κεφάτη κι ακούραστη, και σκορπώντας γαμήλια γύρω της, τους ικανοποιούσε όλους!...

Κάθε άπόγευμα, ολομόναχος πάντα, ένας γλωτός νέος περνούσε μπρος απ' την βίλλα Γκροπάλλο... Την έβλεπε βίαι κι κινεί: δεν τον φοβόταν. Μόνο η Ζινέττα τον κινεί το δρόμο και του έβλεπε μ'έναν περίεργο τρόπο: «Α, έμια σίγουρα πως σίμωρα θα πάρετε απ' τα λουλούδια μου!...»

Μα αυτός έδειχνε πως δεν έδινε καμιά σημασία στην παρουσία της κι εξακολουθούσε το δρόμο του... Μια μέρα η Ζινέττα δεν τον πλησίασε, όπως έκανε τις άλλες φορές. Τότε εκείνος πείστηκε ξαναπαυμένος και της φώναξε: «Γιατί δεν με πλησιάζετε σήμερα;...»

«Η Ζινέττα πήγε άμασος κοντά του και το πρόσωπο ένα υποκείμενο. Παίοντάς το ο νέος της ζήτησε κι άλλο ένα δοχίο να φρεσώδη. Περιστρέφοντας γύρω μ'όλη κοντά

κοντά... Εκείνος της ζήτησε λουλούδια κι εκείνη του τράβηξε με μεγάλη ευχαρίστηση... Και σαν φτάσανω στο μάλω, το πανεράκι της Ζινέττας είχε τελείως αδειάσει κι ο νέος κρατούσε στα χέρια του μια άγκαλιά λουλούδια, που μοσχοβολούσαν.

Μιλώντας για ένα σωρό πράγματα. Άντα μέσα στ' άλλα την ρώτησε και για τη ζωή της.

«Ω, καλύτερα να μην μάθετε τίποτα για τη ζωή μου! απάντησε η Ζινέττα, με κάποια ταραχή. Μου κάνει κακό να θυμάμαι τα περασμένα. Είμαι όφρανή από πατέρα και μητέρα... Έμμεσα ως πέσει κοντά στη γιορτιά μου, κι από κείνη πεία δεν ζή... Άλλοιμονο, δεν έγω κανένα στην κόσμο. Μοιάζω με το μικρό έκασο δειντάκι που φούρωσε στην έορμία και μέσα νύχτα το δέροναι οι άνεμοι...»

«Θα μπορούσες όμως να θ'όες ένα σύντροφο στη ζωή σου, της είπε τότε ο νέος, με φωνή που έστρεψε από συγκίνηση.

«Η Ζινέττα δεν απάντησε. Άναστειλάς μόνο βαθεία!...

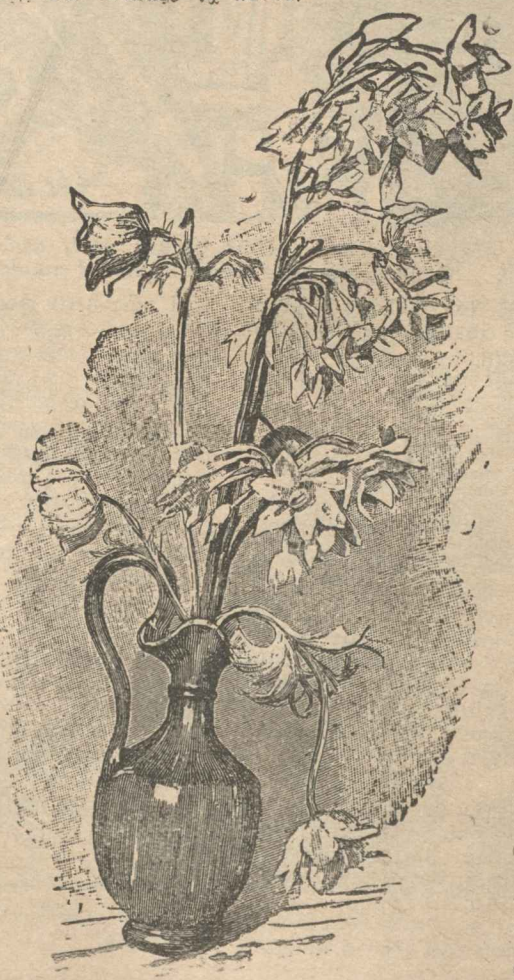
«Ο νέος έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός κι ύστερα είπε υ' ένα τρυφερό τόνο:

«Ζινέττα!... Μα δεν σκέφτηκες ποτέ για το μέλλον... Έτσι θά'σαι πάντα... Κανένα άνεμος δεν έπλησες!... Δεν έχεις πόθος, φιλοδοξίες... Δεν σου γεννήθηκε ποτέ καμιά επιθυμία...»

«Δεν θαύρασα!... απάντησε εκείνη ολιμμένα. «Αν έμεινε γραμμένο να ετύχησω, καλώς να'ρθω η ετύχισ!... Άν πάει είναι να δυστυχίσω, τι ωφέλει να ξεγελιέμαι με όνειρα ετύχισ, που θα κάνουν ακόμα μεγαλύτερη, τη θλίψη μου...»

Οι δύο νέοι αποχωρήτηκαν εκείνη το θρόδο κοιθώντας μια παράξενη ανηυχία στην καρδιά τους.

Τις άλλες ημέρες η Ζινέττα περίμενε άνοητομένα το γλωτό νέο. Κι όταν εκείνος ερχότανε, την έβλεπε σ' ένα πάγκο και καθόντουσαν κοντά, κοντά ο ένας στην άλλο ως ότου η γύγτα έπληνε το σκοτεινό πέπλο της και σκέπαζε τα πάντα.

Μια μέρα της διηγήθηκε κι αυτός τη ζωή του. Τον λέγαμε Βίλλο. Οι γονείς του ζούσαν στη Νέα Γόρκη. Ο πατέρας του ήταν έργοστασιος. Πριν από δυό χρόνια ήταν ύπερστας και διεύθυνε ο ίδιος το εργοστάσιο του πατέρα του. Άξαφνα όμως αρρώστησε, το στήθος του άδυνατισε κι οι γιατροί του συνέστησαν να πάει να μείνει σε μια γύρα με άφθονο ήλιο. Τότε ο Βίλλο διάλεξε το δρομώδες κι ήλιδονο Νερόβι, που τ'ό ήρε από ένα ταξίδι που είχε κάνει άλλοι στην 'Ιταλία. Ήταν εκεί ευχαρίστημένος. Σιγά-σιγά, αλλά σταθερά άνακατέσε τις άνωμειες του. Διατηρούσε όμως άκακή την λεπτήτητα και την έλεα των ανθρώπων που απηλαμδόνουν έπειτα από μια μακρινή άφροσται. Μιλούσε σιγά και πράσινα κέρη νισί του. Φροντίσε πολύ για την υγεία του. Κι όμως, όταν άρχισε η θεαυτική ύμρα, δεν βιαζόταν να χωρίσει με την Ζινέττα. Περιφρονούσε τα πάντα γι' αυτήν. Η παρουσία της τον έβρισκε περισσότερο κι απ' τον ήλιο. Πόσο ετύχημένος ήταν κοντά της!... Και δεν τ'όκουθε αυτό... Της το φανέρωνε σε κάθε ευκαιρία.

Έτσι ήρθε ώρα που η Ζινέττα δεν είχε πει καμιά άμφιβολία για τόν έρωτα του Βίλλο και που ο Βίλλο ήταν βέβαιος πως η καρδιά της Ζινέττας τον άγαπήκε ολόκληρη. Κι έτσι για μια άκαμία φορά, αποδείχτηκε πως ο παρμαματικός έρωτας δεν έχει ανάγκη από λόγια και όρκους.

Το κουτοπομπόλι όμως, δεν άργησε να ξεσπάσει εις όρους της Ζινέττας.

«Θέλω να'ρθείς κοντά μου! Άμερικανό! έδεικνιες όλος εκείνος ο μικροσκομος που ζούσε ολίγοις οπτή βίλλα Γκροπάλλο. Κι η χειροπιαστή πιστοφόρη δεν άργησε να δώδη. Κάποια μέρα η Ζινέττα όντως να γαστήση τόν άλητάκο καλλιτέγνη για το τραγούδι που υ' ένα της σίλημα, όπως έκανε άλλοι, που γάρωνε πάντα εγγλέτικες χρυσές λίρες. Μα η Ζινέττα δεν έδινε καμιά σημασία, σ' όλα αυτά. Ήταν τόσο αφιερωμένη στην έρωτά της, ώστε συχνά, δεν άκουσε τους πελάτες της, όταν της φώναζαν να τους πουλήσει λουλούδια. Η σκέψις της κι οι σπογασμοί της περνούσαν διαρκώς γύρω από το Βίλλο της...»

Η συνάντησις τους νινόντουσαν μέσα με τη μέρα μακρότερες και τρυφερότερες. Στο τέλος του καλοκαιριού, ο Βίλλο είχε γίνει τελείως καλή.

Μιακι Ζινέττα, της είπε μια μέρα, ο ήλιος της πατρίδας σου κι η θέρμη των ματιών σου με νιάποσαν. Πρέπει τώρα να γυρίσω στους δικούς μου. Έλα μαζί μου... Δεν θέλω να γάσω την θέρμη των ματιών σου... άφου θ' στερεθώ απ' τις ζωογόνες αχτίδες του ήλιου της πατρίδας σου. Έλα... μην πεις όγί!... Θα σε πάω σπίτι μου. Θα παντρευόμυ! Θα ζήσουμε μια ζωή πολύ ετύχημενή!...

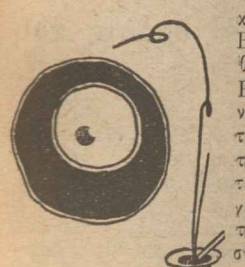
Η Ζινέττα λικνίζόταν απ' αυτά τα λόγια. Στη πόδια της η Μεσόγειος, μουρού-ριζε πάνω στους βράχους. Έβλεπε σαν να επιδοκίμαζε τόν μισμό μιας απ' τις κόρες της.

Έτσι η Ζινέττα δέχτηκε ν' ακολουθήρη το Βίλλο στην Άμερική.

Ένα πρωί η Ζινέττα βήκε από την στωική καμαρούλα της, την συνθησμένη ύου. Κοιτούσε όπως πάντα το πανέρι της με το λουλούδι. Άντι όμως να τραβήξη για την βίλλα Γκροπάλλο, άλλαξε δρόμο και πήγε να βοή τόν Βίλλο, που την περιέμενε υ' ένα μάζι νά να πάνε στη Γενοβιά. Στο δρόμο πέταξε τα λουλούδια και το πανέρι της στη θάλασσα, που της στάθηκε τόσο καλή παρηγορησία στους καύμους της.

Όταν φτάσανε στην προκμαία της Γενοβιάς, για μιά στιγμή ένωσε κάποιο δ-

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

κύριος και η κυρία Βάλτερο ήταν βαθεί στενοχωρημένοι. Είχαν από μήνες τώρα να πάρουν γράμμα απ' το παιδί τους. Στο τελευταίο του γράμμα τους έγραφε ότι είχε λάβει μέρος σε μια προσηρή μάχη κοντά στο 'Υπο.

«Βλέπω, έγραφε ο νεαρός στρατιώτης, ότι θα ξαναγυρίσω. Μάλιστα, έγω μια προέβλεπα, πως θα βγώ σπας και άθικτος απ' την άλληρσφαγή αυτή. Μα κι αν σκοτώθω δεν πρέπει να κλάψετε, γιατί θα υπορίτε να έστε 3τι ο θάνατος μου πληρώθηκε πολύ ακριβώς απ' τους εχθρούς. Σκεφθήτε ότι έγω δεκατέσσερους νεαλάνους νεκρούς ως τώρα στη ενεργητική μου. Χτες με σιγήρη ο στρατηγός και μου άπνευσε το μετλή της στρατιωτικής αξίας. Δεν έχει τη γνώμη, Μπαμπά, ότι η τμή αυτή άνηκε περισσότερο σε σένα, που υ' έκανες ένα τόσο καλό σκοπευτή; Κάθε φορά που πυροβόλω γυεμανούς, σκέπτομαι τις μέρες που έπαινα τα πρώτα μαθήματα σκοπευτικής από σένα, προσυ αυτή η καταρροή άρρώστια σε καταστήρη σχεδόν τυφλό!...»

Η κυρία Βάλτερο έβγαλε ένα στεναγμό άνακουσμένος διαβάοντας για ένα σκοπευτή σπας το γράμμα αυτό. «Όχι! Δεν ήταν δυνατό να συμβεί κακό στην Άνδρέα της. Γιατί όμως δυό μήνες τώρα δεν έγραφε; Η σκέψη αυτή της έκανε την καρδιά. Έτσις όμως άφρανε και το ταχυδρομείο. Με τη σκέψη αυτή ο κύριος και η κυρία Βάλτερο καθήγαν και περνούσαν, κινούσαν, γράμματα απ' τα παιδι τους.

Μα καθώς περνούσαν η μέρες, η άγωνα τους μεγάλωνε. Έν τούτοις δεν αποφάσισαν να ζητήσουν πληροφορίες για το παιδί τους από το Σύνταγμα του. Χωρίς να τ'όμολογουν ποτισόμυ να μείνουν στην ακριβόλια τους πως να ποκαλέσουν οι όροι μια φρεγή πληροφορία του Συντάγματος...»

Τον ίδιο καιρό ο κ. Βάλτερο έπρεπε άρω-σας. Κι ο γιος του τόν εξέτασε, έκανε με ύβερρη διάγνωση. Ο πελάτης των έπατες από διπλή πνευματική συμφορη και λένω της ήλικας του δεν έβλεπε πηλές: έίπες διασώσεις.

Η ανηυχία του έπειτα για την τύχη του

σταμά η Ζινέττα. Μα ήταν έντελως περα-ατικό. Σε λίγα άνιέθηκαν στο ύπερωκέ-αυ. Κι ενώ ο Βίλλο πήγε να φροντίση για τις καμπίες τους και για τις άποσκευές τους, η Ζινέττα κινήσε από την γέφυρα τόν τόπο που γεννήθηκε και μεγάλωσε και που άπλωνόταν άποθεωτική μυστή στα όρη της μάτις.

Άξαφνα άκούστηκε τότε ένα τραγούδι. Ένας μικρός 'Ιταλός τραγουδούσε:

«Τόν ήλιο σου άγάπα, 'Ιταλίδα
που σου χρυσώνει το κεφάλι κ' αὐγή
και που θα κ'άνη τόν τάφο σου ν' άνοιξη.
Τόν ήλιο σου άγάπα, 'Ιταλίδα...»

Στην πρώτη στιγμή η Ζινέττα τραυόλια-σε. Μια άγωνία πείε την καρδιά της και της έπνιξε το λαιμό. Δεν μπορούσε πεί να βιστάξη κι άρχισε να κλάει και δάκρυα κυλούσαν στα μάτια της. Κάποια άκατανήχη-τη δύναμη την έπνυνε να άγν έξω, να μείνη στην άγαπημένη της την πατρίδα!...

Και, με μια, παίοντας την άφρανή της κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα τη σκάλα. Κούφτηκε σε μια μεριά της αποθήρας κι όταν είδε το ύπερωκέαυο να φωνή σήκω-σε το μουσκεμένο από τα δάκρυα μαντήλι της και φώναξε υ' όλη τη δύναμή της: «Έλα, καλή, Βίλλο... Μην κλάεις!... Θα βρεις κάποια άλλη Ζινέττα στην πατρί-δα σου.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

παιδιού του όλο και χειρότερε την κατά-στασι του κ. Βάλτερο. Ο γιατρός δεν άπε-κρούε απ' την κυρία Βάλτερο ότι η κατά-στασι του συζύγου της ήταν πολύ άρσνη-τική. Μα ο κ. Βάλτερο και όγος του ένοιω-θε πόσο κρίσιμη ήταν η κατάσταση του.

«Η μέρες μου είναι λίγες, έλεγε δια-κώς στη σύζυγό του. Να μπορούσα τοίλαχι-στον να μάθαινα εύχόιστα νέα για τόν Άν-δρέα μου πού πεθάνω!...»

Μια μέρα ο διανομής έφερε ένα γράμμα απ' το μέτωπο. Η κυρία Βάλτερο υ' βλέπον-τας στο φάκελλο το γραμικό χαρακτήρα του γιού της, αισθάνθηκε το αίμα της να πλη-μυρίξη την καρδιά κι ένα όγος να παγώνη τα μέλη της. Με δυσκολία συγκρατήθηκε να υ' λιποθυμήση. Ο σύζυγός της που άκουσε τη φωνή του διανομής, ρώτησε με άγωνα: «Λοιπόν; Άπ' τόν Άνδρέα είναι το γράμμα; Τι γράφει; Διάδωσε το άμείσως...»

«Ναι, είναι με προσωπική φαιδρότητα η κυρία Βάλτερο, πνίγοντας με δυσκολία τη συγκίνησή της, θα το διαδώσει άμείσως.

Και άνοίγοντάς το είπε στην τύχη έ-να ψέμμα.

«Ο Άνδρέας είναι πληγωμένος ψύθρισε. Έλαφρά πληγωμένος στο δεξί του χέρι. Ο φίλος του Ζαμπέν μάς γράφει εκ μέρους του.

Διάδωσε, διάδωσε, φώναξε ο κ. Βάλτερο. Τι ήμερομηνία έχει;

«Όχι... Έχει ταχυδρομηθή προ ένός μηνός.

«Βλέπεις! Είχα δίκιο όταν σου έλεγα, πως σφαιρί το ταχυδρομείο. Διάδωσε γρήγορα.

Η δυστυχισμένη μητέρα με άουκαμένα τα μάτια της και καταβόλιντας μεγάλες προσπάθειες για να συγκρατήση τόν πόνο της, άρχισε να απαγγέλλη.

«Άγαπητέ Κύριε, άγαπητή Κυρία, Σας γράφω τις λίγες αυτές γραμμές για να θέσω τέμια στις ανηυχίες σας για το γιό σας. Άν δεν σας έγραφε ως τώρα αυτό όφείλεται στο ότι προ τούτων ημερών μια σφαίρα τόν πληγωσε έλαφρά στο δεξί του χέ-ρι. Είναι πεία εύτυχης γιατί όγένετο εύ-σημος μινία στην Ήμερηρία διαταγή της Στρατιάς. Πήρε χτες και το στρατιωτικό με-τάλλιο. Με έπφορσε μάλιστα να σας το ά-ποστείλω για να τού το συλίζεστε.

Ο γιός σας σάς φιλεί.

Σας παρακαλώ να δαγώθη την έχφρασι τών ειλαιρινών μου ειλαιρινών...»

ΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΜΠΕΝ

«Νίκη! Νίκη! φώναξε ένθουσιασμένος ο Βάλτερο... Δώστε μου το γράμμα. Δώστε μου το μετλή!... ΆΖ! γιατί να μη μπορώ να βλέπω καθάρα!...»

ΙΔρύσας το πρόσωπό του στο χαρτί και με όλη φώναξε:

«Τι δυστυχία! Με κόπο διακρίνω τις γραμμές!

«Υστερα φίλος με έβρι, το μετλή, που πήρε ο γιός του με την άνδρα του.

«Τώρα, έπε, μπορώ να πεθάνω... ΆΑ! ΆΑ! Ήξερα καλά, ότι ο γιός μου ήταν ζων-τανός!... Βλέπεις έσύ πού τόν έλκινες!

Η συγκίνησις δύναμισε τόν πυρετό του κ. Βάλτερο. Παραμιλούσε πεία. Και ενώ αυτός παραλογίζόταν εύτυχης και ένθουσιασμένος, η κυρία Βάλτερο πεσμένη σ' ένα φωτεινί, έξου-θενόμνη ξαναβόλαζε το μοιραίο γράμμα: «Κυρία μου και Κύριέ μου,

Αυτοίμαι γιατί θ' σας άναγγέλω μια όλι-θεωάται είδησι. Ο γιός σας και προσφιής μου φίλος Άνδρέας σκοτώθηκε χτες σε μια έφοδο προς κατάληψη τών γερμανικών θέσε-ων, χτυπηθείς από μια σφαίρα στο μετωπο.

Είχε πάρει την προηγουμένη ήμερα το στρα-τιωτικό μετλή. Σας το στέλνω...»

Η δυστυχισμένη μητέρα δεν μπόρεσε να συγκρατήση πεία τους λυγμούς της. Έκπληκ-τος ο κ. Βάλτερο διέκοψε το παραμιλητό του και ρώτησε:

«Τι συμβαίνει; Τι έχεις;

«Η κυρία Βάλτερο προσπάθησε να λιγοτέψη τόν πόνο της.

«Σκέπτομαι, τραύλισε, ότι θα ύποφερη το παιδί μας. Φαντάσιν μια σφαίρα στο χέρι!... Ο κ. Βάλτερο φώναξε άνακαταμείνος:

«Δεν τρέπαρι! Σκέψου τι βάλει ο γιός σου αν σ' έβλεπε να κλάεις για μια τέ-τοια άνερσία. ΆΑ! ΆΑ! κλάεις!... Έγώ λοιπόν τραγουδάω.

Κι άρχισε στ' αλήθεια να τραγουδά τόν εθνικό ύμνο:

Allons enfants de la Patrie,
Le jour de gloire est arrivé!

«Ω! πάψε! πάψε! φώναξε ίσχυευτική η κυρία Βάλτερο.

Άλλά με δυνατότερη φωνή ο άρρωστος συ-νέχισε!

Qui vient jusque dans nos bras
Egorger nos fils et nos compagnes?

Aux armes citoyens!
Formez...»

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει το τρα-γούδι του. Ένας άδύγκας τόν έπνιξε. Προ-σπάθησε με άφωνα να πάρη την άναπνοή του και ψύθρισε:

«Πεθάνω!... Πεθάνω εύχαρίστημένος!... Πεθάνω πολύ εύχαρίστημένος!...

Τα μάτια του όλοσιν, το κορμί του πνί-γανε άπόσπας κι άπνευσε νεκρός.

Η δυστυχισμένη κυρία Βάλτερο μπόρεσε τό-τε να κλάη με την καρδιά της...»

Κι ο όθιμος της ήταν όπλος σπαρακτικός, ασυγκράτητος... Έβλεπε δυό ραβύ νεκρούς. Τό σκοτεινό της παιδί και τόν άδελφό της...

ΣΚΕΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΔΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

Να ζωγραφίς ένα πρόσωπο έτσι ώστε να φανερώναται σ' αυτό η ψυχή του ανθρώπου, αλλιώς το έργο σου δεν έχει καμιά αξία.

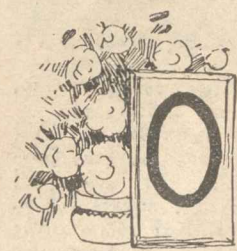
Υπάρχουν ζωγράφοι οι οποίοι περπα-νούντα ότι δεν μπορούν να συλλάβουν την ώ-ραιότητα της τέχνης, χωρίς όμως να επηρε-αστούν ποτέ να πειράσων στα σάβλα τη φύσι.

Ο ζωγράφος πρέπει να έχει τόσο δυνα-τές, ώστε να κινή την ψυχή του άουτέρου φύσι.

Μπορεί κανείς να σπουδάση καλύτερα τις κινήσεις τών ανθρώπινων μελών στους ζωαλάλους, οι οποίοι είναι άπορηωμένοι να εχασώνται μόνο με κινήσεις.

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Τά δυστυχισμένα χρόνια. 'Ο έλαιοχρωματιστής που κοιμόταν σε μία σοφίτα. 'Η δράσις του Χίτλερ στον πόλεμο, κτλ. κτλ.

Ο Χίτλερ είναι ένας από τους τέσσαρες, πέντε ανθρώπους που προκαλούν σήμερα την προσοχή ολόκληρου του κόσμου. 'Η ραγδαία εξέλιξί του, η απότομη ανάβασί του από τα κατώτατα κοινωνικά στρώματα στα ύψατα πολιτικά αξιώματα, η προσωπική έπιβολή που έξασκεί σ' εκατομμύρια ανθρώπων, τυφλά άφοσιωμένων σ' αυτόν, συνετέλεσαν στη δημιουργία ανύψων γύρω από τον άνθρωπον αυτόν. Καί δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι, ο άρχηγός των Γερμανών εθνικοσοσιαλιστών είναι μία από τις πιο χαρακτηριστικές μορφές της ανήσυχης και ταραγμένης εποχής μας.

Από μία βιογραφία του Χίτλερ, που την έγραψε ένας γάλλος δημοσιογράφος, βασίζομενος σε πληροφορίες και σε πηγές άγνωστες ως σήμερα, παραλαμβάνουμε τα πιο ενδιαφέροντα σημεία, για να μπορούμε οι αναγνώστες μας να σχηματίσουν μία ιδέα για την πολυκύμαντη και πολυτάραχη ζωή του άρχηγού των «Ναζι».

«Όταν—γράφει ο γάλλος ρεπόρτερ—ο άνθρωπος αυτός με το στρογγυλό πρόσωπο, με τη μπουκλα που του πέφτει στο μέτωπο και με το μουστάκι από Σαρλώ, όταν ο άνθρωπος αυτός που δεν έχει ούτε τη θεατρική, μελοδραματική εμφάνιση του Μουσσολίνι, ούτε την σοβαρή μεγαλοπρέπεια του γερμανού αξιωματικού, ανεβαίνει στο βήμα για να μιλήσει, ο άκροατής του αισθάνεται στην αρχή άπονη τευσι. Καί διερωτάται: Αυτός, λοιπόν, είναι ο περιβόητος Χίτλερ; 'Η αποκαρδιωτική αυτή εντύπωση διατηρείται και όταν ακόμα ο «Φύρερ», ο άρχηγός, αρχίζει να μιλάει. 'Η δειλή, διστακτική φωνή του, και τ' αδέξια κινήματά του δεν συναρπάζουν εύθους έξ αρχής το κοινόν.

Ξαφνικά, όμως, ο ρήτωρ, ο δημαγωγός, παρουσιάζεται χωρίς να το καταλάβει κανείς. 'Ο Χίτλερ βρήκε τη λέξι, τη φράσι που του χρειαζόταν για να σχηματίσει μία εικόνα—για να ενθουσιαστή ο ίδιος από τα λόγια του. Καί από τη στιγμή εκείνη, μεταμορφώνεται ολόκληρος. 'Η εικόνας, η παρομοίωσις, η συμβολή, τ' αναθέματα και οι έξορκοί του κυλούν σαν καταρράκτης από τα χείλη. 'Η χειρονομίες του γίνονται πλατείες, μεγαλοπρεπείς. 'Η σκημαμένη γροθιά του δείχνει στο γερμανικό λαό το δρόμο των ιστορικών πεπραγμένων του—ή απειλεί τους έχθρους της Μεγάλης Γερμανίας. 'Ο Χίτλερ μαίνεται από ενθουσιασμό... Σπαρταρά σαν έπιληπτικός. Καί τη σπύθα του ενθουσιασμού του την μεταδίδει και στο άκροατήριό του, που φλέγεται τώρα από μία άπεριγραπτη φρενιτιδα, έπυσημωγας παράφορα κάθε λόγο που βγαίνει από τ' άφρισμένο στόμα του 'Αρχηγού! Καί η γυναίκες ενθουσιάζονται περισσότερο από τους άντρες...

Αυτό είναι το μυστικό της έπιτυχίας του, της καταπληκτικής έπιδράσεως που έξασκει στα πλήθη... Καί όταν τελειώσει το λόγο του, οι άνθρωποι που τον άκουσαν πριν από λίγο λαχανιάζοντας και τρέμοντας από συγκίνησι, σκορπίζονται στο δρόμο τραγουδώντας όλοι μαζί: «Κάνανε όνομα να είμαστε πιστοί στο Χίτλερ! 'Ας δώσουμε στο Χίτλερ το χέρι μας!»

Ο άνθρωπος που κυβερνά σήμερα, με σιδερένιο χέρι, ένα κράτος με άσταλμένους πολίτας, έχει ταπεινή και άσημη καταγωγή. Μικρό παιδί, κυλιότανε όλη

μέρα στις λάσπες ενός απόκεντρου δρόμου της Λειψίας. Οι γονείς του ήταν άπελπισμένοι από τη διαγωγή του. Ποτέ τους δεν θα περίμεναν, αν ζούσαν ακόμα, να δουν τον 'Αδόλφο στη θέσι που βρίσκεται σήμερα...

Ώστόσο, εκείνο που τους παρηγορούσε ήταν η έξυπνάδα του. Ποτέ δεν άνοιγε βιβλίο—και πάντα ήταν πρώτος σ' όλα τα μαθήματα. Στην ιστορία ιδίως η πρόδοι του ήταν καταπληκτικές.

Σε ηλικία δεκαπέντε ετών, ο Χίτλερ έμεινε ορφανός—μόνος και παντέρημος στον κόσμο. 'Αφού άλλαξε πέντε επανγέματα μέσα σε πέντε χρόνια, κατόντησε να γίνει έλαιοχρωματιστής... Κοιμότανε τότε σε μία σοφίτα, τουρτουρίζοντας από το κρύο το χειμώνα και σκάζοντας από τη ζέση το καλοκαίρι... Πολλά βράδια πλάγιναι νηστικός. Καί στο σχολείο του πόνο και της ανέχειας, έμαθε να έκτιμά την αξία ενός κομματιού ψωμιού και κατάλαβε την ψυχολογία των λαϊκών τάξεων.

Όλοι όσοι γνώρισαν το Χίτλερ εκείνη την εποχή—και αυτό ακόμα που τον εξορθύνονται σήμερα για τις αδιάλλακτες πολιτικές άρχες του—άναγνωρίζουν ότι

Ο 'Αδόλφος Χίτλερ (Γελιογραφία γαλλικής εφημερίδας)

ο έλαιοχρωματιστής αυτός έδειχνε από τότε ότι θα γίνει μία μέρα κ' α.τ.ι. Μόλις του έμεινε λίγος καιρός διαθέσιμος, δεν πήγαινε να διασκεδάσει όπως οι άλλοι συνάδελφοί του. 'Επαιρνε ένα βιβλίο—ιστορικό ή κοινωνιολογικό κατά προτίμησι—κλειδωνότανε στην σοφίτα του κ' έπρεπε με τα μούτρα στο διάβασμα...

Όποτε ο ίδιος ο Χίτλερ δεν θυμάται τώρα πόσες φορές φυλακίστηκε την εποχή εκείνη... αδικω έπιθέσει και βιασπραγία!... Τό γεγονός, όμως, είναι πως όποιος δεν συμφωνούσε με τις άποψεις του, δοκίμαζε τη δύναμή της γροθιάς του.

Μία μέρα, έξασπεσε η πόρτα του πανευρωπαϊκού πολέμου. 'Ο Χίτλερ πήγε στρατιώτης. Βουτήχτηκε ως τον λαμό στη λάσπη, έμεινε μήνες ολόκληρους στα χαρακώματα, στη γραμμή του πυρός, κόντεψε να τρελλαθεί—μαζί μ' εκατομμύρια άλλων ανθρώπων—από την εξφρενισμένη όρηξη των τηλεβόλων...

Τραυματίστηκε, δηλητηριάστηκε από άσφυξιογόνα αέρια, τυφλώθηκε σχεδόν και πέρασε τέσσαρες μήνες σ' ένα νοσο-

κομείο, με τα μάτια δεμένα, χωρίς να ξέρει αν θα ξανάβλεπε το φώς της μέρας... 'Όταν οι γιατροί του έβλυναν τον έπίδεμο και ξεχώριζε στην αρχή γύρω του μερικές σκίες, όταν σε λίγο βεβαιώθηκε ότι δεν είχε χάσει το φώς του, έσφιξε με δύναμη τις γροθιές του και φώναξε:

—'Η ζωή μου άνηκει! Θα την τ'α'ράξω!

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο πραγματικός χαρακτήρ του Χίτλερ θα έδιεμορφώθη στο διάστημα που ήταν επλωμένος στο κρεβάτι, με τα μάτια δεμένα, πλέοντας σ' ένα άπελπιστικό σκοτάδι... Καί ενώ η καρδιά του θα κυλούσε δυνατά από το φόβο μήπως μείνει για πάντα τυφλός, ο Χίτλερ θα έκανε όρκο, αν ξαναποχτούσε την όρασή του, να χαρή τη ζωή πλατεία, έντακτα.

Ένας γερμανός χαίρεται τη ζωή μονάχα από τη στιγμή που είναι δυνατός, που μπορεί να έπιβληθή στην ύπολοιπη ανθρωπότητα.

Καί ο Χίτλερ χαίρεται τώρα τη ζωή—κυβερνώντας εκατομμύρια ανθρώπων... Πώς τα κατάφερε όμως, ο πρώην έλαιοχρωματιστής της Λειψίας να σχηματίσει ένα κόμμα; 'Η ιστορία της ίδρύσεως του κόμματος των εθνικοσοσιαλιστών είναι τόσο περίεργη, ώστε καταντά άπιστευτη. 'Ακούστε την, εν πάση περιπτώσει:

Τό Μάιο του 1919, ένας φίλος του Χίτλερ τον συνέστησε σε μία παρέα που μαζεύοντανε κάθε βράδυ στο ιδιαίτερο διαμέρισμα μιάς μπύρας του Μονάχου. 'Η παρέα αυτή άπετελείτο από ΕΦΤΑ μονάχα πρόσωπα!... Μά ο Χίτλερ έσκησε τέτοια έπιδρασι στα ΕΦΤΑ άτομα, ώστε κείνοι θεώρησαν υποχρέωτους να άνακινώσουν και σ' άλλους γνωστούς των τίς άρχές του Χίτλερ, όπως τους τίς έξέθεσε ο ίδιος...

Ώστε από τρεις μήνες ίδρύετο το «Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα» με τετρακόσια περίπου μέλη. Καί πριν περάσει ένας χρόνος, το κόμμα αυτό είχε πολλές χιλιάδες όπαδούς. 'Ο Χίτλερ άρχισε από τότε να δείχνει τη σιδερένια γροθιά του τό οργανωτικό του πνεύμα...

Όταν ο Χίτλερ κατόρθωσε να συγκεντρώσει δέκα περίπου χιλιάδες όπαδους, έκρινε ότι η κατάλληλη στιγμή έδείξει τη δύναμή του έφτασε επί γείους. Καί στις 8 Νοεμβρίου, μάζεψε μερικά όπλισμένα παλληκάρια του, έκανε έπείλασι σε μία μεγάλη μύρτα του Μονάχου, ανέβηκε σ' ένα τραπέζι, έρριξε ένα πυροβολισμό στον άέρα και βροντοφώναξε: —'Από τη στιγμή αυτή άρχίζει η έθνική επανάστασι στη Γερμανία!...

Μά η επανάστασι αυτή βάσταξε μονάχα μία μέρα. 'Ο Χίτλερ συνελήφθη και καταδικάστηκε σε πενταετή φυλάκισι, επί όποκινήσει εις στάσι. Οι πολιτικοί άρχηγοί έκείνου τό καιρού χαμογελούσαν ειρωνικά όταν έπρόφεραν τ' όνομα του Χίτλερ...

Μέσα στη γαλήνη της φυλακής, ο Χίτλερ κατόρθωσε να συγκεντρώσει καλύτερα τη σκέψι του και να στερεώσει τις βάσεις του πολιτικού του προγράμματος. Καί μετά την άποφυλάκισι του, άρχισε να εργάζεται έντακτα για την έπικρατησι της ιδεολογίας του. Τά άποτελέσματα της τιτανικής προσπάθειας του φαίνονται σήμερα. Ώστε από πολλά δραματικές συγκρούσεις με τ' άλλα κόμματα, ύστερ από πάλη σκληρή και άγωνα καρτερικούς, ο 'Αδόλφος Χίτλερ, ο πρώην έλαιοχρωματιστής της Λειψίας, είναι σήμερα άρχηγός τριάντα πέντε εκατομμυρίων ανθρώπων που τον λατρεύουν σαν Θεό, και

Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΟΥ «ΓΟΗΤΟΣ», ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΜΟΓΚΟΜΕΡΥ

(Άρθρον του 'Αμερικανού δημοσιογράφου Κέττ Ρίκαρντς.)

ΕΙΝΕ μεγάλη εύτυχια να γεννηθής πλούσιος μά και πολύ μεγαλειότερη, όμως, δυστυχία να χάσης τ' άπλούτη σου όσο εισαι ακόμη νέος, πριν προφθάσης ακόμα να τ' άπολαύσης.

Γι' αυτό ένας νέος που συνήθισε στα πλούτη και στην πολυτέλεια κ' έγινε έκατορθώσει με τό τάλαντό του, με την εργατικότητα του, με την έπιμονή του, να έαναγίνει πλούσιος, μάς συγκινεί πολύ περισσότερο από έναν άλλο νέο που υπήρξε πάντοτε φτωχός και που έγινε έξαφνα πλούσιος και διασημός.

Ή δυο παραπάνω φράσεις συνοψίζουν τη ζωή του Ροβέρτου Μογκόμερυ, νεαρού μ' ένδοξο άστέρος του Χόλλυγουντ, είκοσι έννεα μόλις χρόνια, με μαύρα γελαστά μάτια, ο όποιος έχει σ' όλο τον κόσμο πλήθος θαυμαστών και προπάντων θανατικών θαυμαστριών. 'Ο Μογκόμερυ έχει φυλαγμένο ακόμα ένα γραμματάκι που τοβτελει, έδω και τέσσαρα χρόνια, όταν πρωτόπαξε στον κινηματογράφο, μία γυναίκα, άγνωστη θαυμάστριά του. Τό γραμματάκι αυτό, άπλό, άνεπιτήδευτο, ελικρινές, τον είχε συγκινήσει βαθειά: «Μοιάζεις του Μπόμπι μου, τοδγραφε η άγνωστη θαυμάστριά του, καί γι' αυτό, βέβαια, μου άρέσεις τόσο πολύ. 'Ο Μπόμπι μου είναι ένα θεότρελλο παιδί που δεν έχει τό νού του παρά μονάχα στα όπρ, που αγαπά να ταξειδεύει με άεροπλάνα και που όταν όδηγεί αυτόκίνητο δεν έννοει να τρέχει με ταχύτητα μικρότερη από των 100 χιλιομέτρων την ώρα. Μά έσύ έχεις μάτια πιο όμορφα απ' του Μπόμπι μου, γελάς πιο γλυκά, και όταν άγκαλιάσεις και φιλείς θα ήθελα να μ' έξης έμένα στην άγκαλιά σου, να κλείνω τα μάτια μου και να όνειρεύομαι πως εισαι ό Μπόμπις μου...»

Δέν είχε ακόμη τελειώσει το γυναικείο ο Ροβέρτος όπως κ' ο άδελφός του, όταν έξαφνα ο πατέρας τους που ήτανε

καγκελλάριος της Γερμανίας!...

Εκείνο που κάνει τον Χίτλερ συμπαθή στο λαό, είναι ότι, παρ' όλη την έξουσία που διαθέτει σήμερα, έξακολουθεί να είναι άπλος και λιτοδιδάιτος, όπως και τον καιρό που ήταν εργάτης. 'Η τιμές και τα μεγαλεία πέρασαν από κοντά του, χωρίς να μεταβάλουν τό χαρακτήρα του. Είναι πάντα σεμνός και ταπεινός. Περιφρονεί την έπίδειξι—έκτός αν την έπιβάλουν όλοι πολιτικές σκοπιμότητες. Όσο στις δημόσιες εμφανίσεις είναι πομπώδης, τόσο άφελής είναι στον ιδιωτικό του βίο.

Εργάζεται πολύ. Δεκάδη ώρες τό ήμερονύκτιο. Διαβάσει με πάθος και μανία. 'Η έγκυκλοπαίδεια του μόρφωσι είναι άπέραντη. Παίζει στα δάχτυλα την ιστορία όλων των ξένων λαών. Καί όμως, αν και είναι διαρκώς άποσπολημένος, βρίσκει τον καιρό να πηγαίνει στα θέατρα, στις συναυλίες και στις εκθέσεις. Δείχνει ζήλο ένδιαφέρον για όλες τις καλλιτεχνικές και πνευματικές εκδηλώσεις της Γερμανίας.

Καί έπειδι άκριβώς είναι τόσο εργατικός και προσηλωμένος στο καθήκον του, τόν σέβονται και αυτοί όκομα οι άντίπαλοί του, άναγνωρίζοντες σ' αυτόν μια ισχυρή προσωπικότητα, την πιο ένδιαφέρουσα μορφή της μεταπολεμικής Γερμανίας...

πάμπλουτος και διηύθυνε ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια γόμας της 'Αμερικής, έχασε την περιουσία του. Τό άτύχημα αυτό του στοίχισε τη ζωή. Ώστερα από ένα χρόνο πέθανε από την πίκρα του.

—'Ο θάνατος του πατέρα μου ήταν για μένα, μου έλεγε ο Μογκόμερυ, μία φοβερή τραγωδία. Τόν λάτρευα κυριολεκτικώς και πάντα όσο ζω θα αισθάνομαι τό κενό που άφησε στην ψυχή μου. 'Η οικονομική μας όικω, αντίθετως, καταστροφή, ήταν...τό καλύτερο πράγμα που μπορούσε να μου συμβή στη ζωή μου.

Ή σωτηρία και έμένα και τό άδελφού μου υπήρξε τό ότι και όταν εϋμερούσαμε και είχε ο πατέρας μου όλη την περιουσία του, δεν είχαμε συνήθεισι να περιφρονούμε την εργασία. Δέν είχαμε ποτέ εργασία, βέβαια, ο πατέρας μας όμως καταπολεμούσε κάθε κλίσι μας προς την τεμπελιά και τό σνομπισμό. Ώτσι λοιπόν, όταν πάθαμε την καταστροφή, ο άδελφός μου κ' έγώ καταχτήκαμε

Ο Μογκόμερυ και η Νόρμα Σήρερ από έργο: «Στη φλόγα του πάθους των».

ψυχράμα, άποφασισμένοι ν' άντιμετωπίσουμε τη δυστυχία, και την άλλη μέρα κίολας ζητήσαμε να βρούμε μία δουλειά. Καί βρήκαμε. Προσλήφθηκε ως βοηθός μηχανικοί σ' ένα σιδηρόδρομο.

Τέσσερες μήνες άργότερα έκανα ένα μεγάλο ταξίδι μ' ένα φορτηγό—πετρελαίου της εταιρείας «Στάνταρ Όιλ». Όταν γύρισα, συνεδέθη στενά μ' ένα νέο όνομαζόμενο Στάβ Τζάννι, ό οποίος σκόταθηκε τελευταίως. 'Ο Στάβ δούλευε σε μία κινηματογραφική εταιρεία. Δυο βδομάδες μετά τη γνωριμία μας είχε πέσει κίολας τόν σκηνοθέτη Γουίλιαμ Φάβερσχαμ να με προσλάβη για να παίξω στο έργο με τίτλο «Μάσκα στο Πρόσωπο».

Πληρωνόμουν πέντε δολάρια την έβδομάδα. Ήταν ποσό μάδαμ, βέβαια, μά είχα την πεποίθησι ότι δεν θαμένα στήν ίδια κατάστασι και ότι μία μέρα θα καλυτέρευε η τύχη μου. Άκολούθησαν δυο σχεδόν χρόνια εργασίας άκατάπαυτης, κουραστικής, η όποια, όμως, μ' άδήγησε έπιτέλους στη νίκη. Ήταν μία «Αυτό είναι τό Σχολείο» ήταν η πρώτη μου έπιτυχία. Μπορούσα πεία ν' άνασάνω...

Όταν κυττάζει κανείς τόν Μογκόμερυ, όταν βλέπει πόσο ζωντανός, πόσο μον-

τέρνος και κύριος του έαυτού του είναι πόση γαλήνη και ήρεμία έχει, δέν μπορεί ποτέ να φαντασθή ότι πέρασε ποιά τέσσες δύσκολες μέρες, από τόσες δύσκολες δοκιμασίες! Αυτό φαίνεται και στη γενική του άντίληψι περί ζωής.

«'Η βιοπάλη λέγει μολονότι την γνωρίζω στην πιο σκληρή της μορφή, ποτέ δέν με φόβισε. Καί στις πιο δύσκολες στιγμές άντι να με άποθαρρύνη, μου έδινε μία παράξενη έλπίδα, ένα πείσμα, με την πεποίθησι ότι στο τέλος θα νικούσα.

«Όχι, έλεγα, μόνος μου, σφιγγοντας τα χέρια μου και τα δόντια μου, θα παλαίψης, θα νικηθής, γιατί δέν πρέπει να νικηθής!» Μία μέρα μου συνέβη κάτι νόστιμο με αυτούς τους μονολόγους μου. Άπορροφημένος τελείως από τη σκέψι μου, τελείως αδιάφορος για ότι συνέβαινε γύρω μου, περπατούσα σ' ένα πάρκο μονολογώντας. Μά φαίνεται ότι δέν ψιθύριζα άπλως, όπως συνήθως, μά ότι μιλούσα δυνατά. Σε μία στιγμή άκουσα μία γυναικεία φωνή να λέη: «Τόν κακομοίρη παραμιλά! Σίγουρα θα τό έχη στρίψει». Γύρισα και την κύτταξα. Ήταν μία χαριτωμένη ξανθήκοπελλίτσα που περπατούσε σφιχτά πιασμένη από τό μπράτσο του φίλου της. Δέν της είπα τίποτε ποτέ. Μά σήμερα αν την έβλεπα θα της έλεγα: «Δέν παραμιλάν μονάχα οι τρελλοί, κοπέλλα μου. Παραμιλάνε κάποτε και οι δυστυχισμένοι, και όλοι εκείνοι που ματώνουν, που συντρίβονται από τό πρσι ως τό βράδυ για να ζήσουν, μά ποτέ κάτι μέσα τους, και στην πιο μαύρη δυστυχία, τους λέει πως θα βγουνε μία μέρα νικηταί!...»

Ή ζωή είναι τό καλύτερο σχολείο. Είναι σαν μία θάλασσα, στην όποian, θέλοντας και μη, πρέπει να κάνη κανείς τό μακροβούτι του. Τό σπουδαίο είναι να πάρη κανείς τη φόρα του καλά και να βγάλη έγκαιρως μέσα από τό νερό τό κεφάλι του...

Κατά τα δυο χρόνια που δούλευε ο Μογκόμερυ στον κινηματογράφο πριν γίνει γνωστός, στα δυο αυτά χρόνια της άφανούς του εργασίας, έπαιξε καμιά όγδονταρία περίπου διαφορετικούς ρόλους σε όγδόντα περίπου διαφορούς ταινίες, στους όποιους γυρίστηκαν η ταινίες, και από τους όγδόντα αυτούς ρόλους οι πενήντα περίπου ήταν γεροντικοί. Οι ρόλοι αυτοί και η πείρα που μου έδωκαν, λέγει ο Μογκόμερυ, ήταν τό ιαοναδικό μου σχολείο, τα μέσα μαθήματα που πήρα στην τέχνη του κινηματογράφου.

Σε μερικές από τις καλύτερες τελευταίες ταινίες του, έπαιξε ο Ροβέρτος Μογκόμερυ με την Νόρμα Σήρερ, την χαριτωμένη και έκτάκτως γοητευτική αυτή ήθοποιό, την όποια έκτιμά υπερβολικά. «Έέρα, λέει, ότι τη Νόρμα τη έηλεύουν πολλοί και ότι λένε για δύο είς βάρος της στο Χόλλυγουντ. Την κατηγορούν πως είναι φιλάργυρη, έγωίστρια, ψυχρή, ότι έχει πόζα, και ένα πλήθος άλλα πράγματα. Όλ' αυτά είναι ψέμματα και συκοφαντίες. Δέν υπάρχει τίς άπλη, πιο άφελής, πιο άνοητόκαρη γυναίκα από την Νόρμα Σήρερ. Είναι ένας άλθρινος σύντροφος και ένας συνάδελφος ελικρινής».

Καί ύστερα χαμογελώντας με τό τόσο γλυκό παιδιατικό του χαμόγελο, προσθέτει ο Μογκόμερυ:

«Μήπως και για μένα δέν λένε ότι γεννήθηκα μ' ένα άσημένιο κουταλάκι στο στόμα και ότι τώρα τό έκανα χρυσό; Τί να τούς πώ, δέν είναι λάθος μου αν γεννήθηκα λιγάκι τυχερός... Έύχομαι και αυτοί που με κακολογούν να έχουνε τύχη...»

Ο Σααντούς

Στίς ἔσχατες τοῦ ποταμοῦ Ὁρσίχ ποὺ διασπείρει ὅλη τὴν ἰνδική ἐπαρχία τοῦ Ὁδεύ-
πουρ καὶ χύνεται στὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ὑ-
ψώνεται τὸ πάλαι καὶ μεγαλοπρεπὲς παλάτι
τοῦ Ραγιαῦ τοῦ Ἰούτα. Ἐν ἑνὶ ἀπὸ τὰ ὠραι-
ότερα παλάτια τῶν Ἰνδιῶν καὶ σὲ ὁλόκληρη
τὴν γῶσα φημιζέται ἡ περίφημη καθύρου-
σα τοῦ θρόνου· ποὺ, ποὺ τὸ ταβάνι τῆς εἶνε
καταστῆλαιο μὲ πολὺντα πιττάδια καὶ οἱ
τοῖχοι τῆς σεπασμένοι ὁλόκληροι μὲ ἀση-
μένιους καθρέφτες.

Στὸ παλάτι αὐτὸ ζοῦσε ἐδῶ καὶ πενήντα
χρόνια ὁ Ραγιαῦ Τσούντρα Σίγκ. Ἦταν
πανηραμενὸς μὲ μιὰ πριγκίπισσα πολλὰ
γόνιμα μεγαλειότης τοῦ ποὺ ζοῦσε στὴ
ἑξωτερικῇ τῆς, δηλαδὴ στὰ ἰδιαιτέρα διαμερί-
σματά τῆς σὲ μιὰ ξεχωριστὴ πτέρυγα τοῦ
μεγάλου παλατιοῦ. Τοιαῦτα χρόνια μετὰ τὸν
γεγονὸς τοῦ Ὁδούντρα Τσούντρα Σίγκ τὴν πρι-
γκίπισσα Ρακιδεραμπά, τὴ μοναχικὴ ἀ-
δελφὴ ἐνὸς ἰσχυροῦ ἀρχοντα ἀπὸ μιὰ γενο-
νικὴ ἐπαρχία. Ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα δὲν
εἶχε κλεισμένη ἀκόμη τὰ δεκαπέντε τῆς χρό-
νια, μὰ ἡ ὡμορφία τῆς ἦταν ἐξαιρετικὴ σ'
ὅλη τὴν Ἰνδία, κ' εἶσι πολλοὶ τὴν εἶχανε
ζητήσει γὰρ γυναῖκα τους. Ὁ ἀδελφὸς τῆς
ὡκυκλωτὸ ἀπ' ὅλας κ' ἀποφάσισε νὰ παν-
τρεύῃ τὴν ἀδελφὴν τοῦ μὲ τὸν ἰσχυρὸν Ραγιαῦ.

Ἡ πριγκίπισσα δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν Ραγιαῦ Τσούντρα
λεγομένη Νασούμπα καὶ ἦταν πῆνε στὸ πα-
λάτι ἡ κοινότητα ἀντιπάλος τῆς, ποὺ ἡ
ἀντιπαρόθετος καλλονὴ τῆς ἐξαφάνιζε ὅλως
τὴ δική τῆς ὡμορφία, ἡ Νασούμπα ἐνο-
κώσε τὸ μίσος καὶ τὸ φθῶν νὰ κυριεύουν
τὴν καρδίαν τῆς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Στὴν ἀρχὴ ἡ ἀτυχὴ μικροῦλα Ρακιδε-
ραμπά προσπαθῆσε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τῆς
οὐκαὶ τῆς Νασούμπα, μὰ ἡ προσπάθειά τῆς
πῆγαν χαμένες. Ἡ φθονερὴ πριγκίπισσα,
ὅχι μόνον δὲν τὴν συμπαθούσε, ἀλλ' ἡ ἑξέλι-
ξις τῆς ζωῆς τῆς μακροχρόνι, τόσο ποὺ στὸ τέλος
ὁ Ραγιαῦ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸν κοινὴν γυναικω-
νίαν καὶ τῆς ἔδωσε ἰδιαιτέρα διαμερίσματα
στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ παλατιοῦ.

Γιὰ τὴ δυστυχία τῆς Ρακιδεραμπά ἀνά-
μετα στοὺς ἀκολουθοῦν τοῦ Ραγιαῦ βρισκόταν
κ' ἕνας νέος ἐξαιρετικῆς ὡμορφίας, ὁ Σα-
αντούς. Ἦταν γυνὴ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς σωμα-
τοφύλακας τοῦ Ραγιαῦ καὶ φημιζόταν καὶ γιὰ
τὴν πέγνη τοῦ ποὺ τὸν τοῦτο καὶ σὲ τὴν ὥ-
ρα. Ἦξε ἀκόμη νὰ γράφῃ καὶ ὡραία
ποιήματα. Τὰ ποιήματά του αὐτὰ καθὼς καὶ
ἡ φυσικὴ τοῦ εὐγενείας καὶ καλοσύνης τὸν
ἔκαναν ἀγαπητὸ σ' ὅλο τὸ παλάτι καὶ ὁ
Ραγιαῦ δὲν τοῦ ἀρνέσταν καμμιὰ χάρι.

Ἡ γὰρ τοῦ Σααντούς κ' ἡ λυγρὴ τοῦ
κομμοστασιὰ προκάλεσαν εὖδος τὴν προσο-
γὴ τῆς φθονερῆς καὶ αἰμοδόξης Νασούμπα
καὶ μὲς στὸ μυαλὸ τῆς σχηματίστηκε ἡ
αὐτοκτονικὴ σκέψις νὰ τὴν γοητευτοποιήσῃ ὡς

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΧΑΡΑΝΗ

(Μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία)

ΤΟΥ J. E. MUDDOCK

ὄργανο γιὰ νὰ κατακτείνῃ τὴν μοιρὴν τῆς
Ρακιδεραμπά, τὴν εὐνοούμενην γυναῖκα τοῦ
ποταμοῦ τῆς.

— Ἀν αὐτὴ πάψῃ νὰ ζῇ ὅλη ἡ ἀγάπη
τοῦ ἀνδρός μου θὰ γυρίσῃ πάλι σὲ μένα,
σκέφτηκε ἡ καταχθόνια γυναῖκα.

Μόλις συνέλαβε τὸ καταχθόνιό τῆς σχέ-
διο, τὸ ἔβαλε ἀμέσως σ' ἐνέργειαν. Μὲ μιὰ
πιστὴ τῆς ὑπέρτατος εἰθύνης στὸν Σααν-
τούς τῆς πριγκίπισσα Ρακιδεραμπά τὸν
εἶπε ἰδὴ καθὼς καθόταν πίσω ἀπὸ τὰ κα-
ρατωτὰ παρθένα τῆς, καὶ τὸν εἶπε προ-
σέει. Ἀν ἤθελε ὁ Σααντούς νὰ κερδίσῃ τὴν
καρδίαν τῆς, τὸ πρῶμα αὐτὸ εἶνε στὸ χέρι
τοῦ.

Ἡ φθονερὴ πριγκίπισσα ἔξερε τί ἔκανε. Ὁ
Σααντούς ποὺ ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια ἐν-
ωπώσεως μὴ ἀπερίστη χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια.
Δὲν ἦταν μικρὸ πρῶμα νὰ ἔχῃ τραβήξῃ
τὴν προσοχὴ μιᾶς ὡμορφῆς κ' ἐνδοξῆς
πριγκίπισσας, τῆς γυναικὸς τοῦ Ραγιαῦ. Ἡ
μικροῦλα πριγκίπισσα ποὺ περνοῦσε ὅλη
τὴ μέρα τῆς πίσω ἀπὸ τὰ καφάνια τῆς, εἶχε
διὰ βέλους καὶ εἶχε προσέξει τὸν Σααντούς
ποὺ ἐξαφάνιζε ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους
ἀκολουθοῦν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἡλικιωμένου συ-
ζύγου τῆς. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ πολυμύσει
μοναχὴ τῆς νὰ τοῦ στείλῃ τὸ μήνυμα ποὺ
τοῦπε ἀπὸ μέρους τῆς ἡ δολιχὴ Νασούμπα.

Μὰ ὁ Σααντούς τὸ πέρασε γι' ἀληθινὴ καὶ
συχνὰ τὸ πρῶν ὅταν ἡ πριγκίπισσα πήγαινε
νὰ πᾶσιν τὸ πρῶν ὅταν τῆς συνοδεύει
νὰ ἀπὸ τὴν σκιά τῆς, στέκονταν σὲ κα-
τάλληλη θέσι ὥστε νὰ μωρῶσῃ νὰ τὴν δεῖ,
μὰ καὶ νὰ μωρῶσῃ κ' ἐκείνη νὰ τὸν ξε-
χωρίσῃ. Καὶ ἀπειρὴ φωνάζετο πὺς ἡ
πριγκίπισσα ἀντιλαμβάνονταν τὰ εἰδικὰ τοῦ
βλέμματά, ἔγινε πολυμύστερος καὶ συνέθεσε
ἑρωτικὰ ποιήματα, σπᾶ ὅπως περιέγραψε
μὲ τῆς τὸ πᾶθος τοῦ. Καὶ τὰ τραγουδία
αὐτὰ καθόταν καὶ τὰ τραγουδοῦσε κάτω
ἀπὸ τὰ παρθένα τῆς Ρακιδεραμπά τὴν ὥ-
ρα ποὺ γινώσκες πὺς ἦταν μοναχὴ τῆς μὲ
τὴν σκιά τῆς.

Ἡ ἀγάπη εἶχε δική τῆς γλώσσα καὶ
κάθε ἀνθρώπος τὴν καταλαβαίνει λέει μιὰ
ἰνδικὴ παροιμία. Καὶ ἡ πριγκίπισσα Ρακιδε-
ραμπά δὲν ἀγνοῖε νὰ καταλάβῃ πὺς ὁ
φωρῶτερος ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦν τοῦ Ραγιαῦ
Τσούντρα ἦταν ἀποσταμένος μαζὶ τῆς. Ἦ-
ταν νέος, ἦταν ἀποσταμένος, τὸν σύζυγό
τῆς τὸν σκότωνε καὶ δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Δὲν
εἶχε ἄλλα λοιπὸν πὺς ἐπηρεάστηκε κ' αὐ-
τὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς Σααντούς καὶ, πρὸς
τὸν φοβερὸ κίνδυνον ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε, ἂν
τὴν ἀνταλλάττει, ἀγνοῖε νὰ δεῖγνῃ κ' ἐ-
κείνη στὸν Σααντούς ὅτι δὲν τῆς ἦταν ἀδι-
άφοτος.

Αὐτὸ ἔδωσε ἀκόμη μεγαλειότερο θάρρος

Δωροδοκῆσε μιὰ σκιά

στὸν Σααντούς κ' ἑνα βράδυ δωροδοκῆσε μιὰ
ἀπὸ τὴν σκιά τῆς πριγκίπισσας καὶ τὴν
παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἑνα εἰδικὸ ποί-
ημα ποὺ εἶχε γράψῃ ἐπὶ τῆς γι' αὐτήν.

Ἡ ἀπάντησις τῆς πριγκίπισσας δὲν ἀ-
γῆσε νὰ φτάσῃ, ἔξ ἰσοῦ θεοῦ καὶ τρυφερῆς.
Μῆρες ὁλόκληρους κράτησε ἡ εἰρωτικὴ
αὐτὴ ἀλληλογραφία, ὡς ἔβου ἀπὸ τέλος ὁ
Σααντούς παρεκάλεσε τὴν Ρακιδεραμπά νὰ
τὸν δεχτῇ μιὰ ὥρα ποὺ ὅλα ἦταν ἀνάμνη-
σις τῆς. Ἡ πριγκίπισσα δὲν μποροῦσε πᾶς
ν' ἀντιστάσῃ στὴν παράκλησί του. Καὶ μιὰ
μέρα τοῦ εἰθύσε ὅτι τὸ βράδυ ὅ ἔβου ἔ-
να σπινὴν κομμοστασιὰ ἀπὸ τὸ παρθένο τῆς
καμάρια τῆς, νὰ νὰ ἀποκαλύψῃ ἀπ' αὐτὸ
ὁ Σααντούς καὶ νὰ φτάσῃ στὸ ὑμνη-
μαί τῆς.

Τὸ παρθένο αὐτὸ βρισκόταν τέσσαρα με-
τρα ψηλὰ κ' ἔβλεπε σ' ἑνα κῆπο ποικιλο-
χρῶν ἀποκαλειστικὰ γιὰ τὴν γυναικὴν τοῦ πα-
λατιοῦ. Κονένας ἀπ' τοὺς αἰλικούς ἡ σκιά
ὑπέρτατος δὲν ἐπιτερόταν νὰ πατήσῃ τὸ
πόδι του ἐκεῖ ὡς. Μὰ ἡ ἀγάπη τῆς ἔβου
ὅλα. Ἡ νύκτα ποὺ ὅλα συναντιόνταν
ὁ δὲ εἰρωτισμὸς δὲν εἶχε φεγγάρι καὶ
τὴν ὥρα ποὺ ὁ Σααντούς ὅ ἔβου ἐπὶ τῆς
καμάρια τῆς πριγκίπισσας, ὁ Ραγιαῦ κ' οἱ
αἰλικοὶ τοῦ ποὺ βρισκόταναν στὴ μεγάλη
αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ καὶ ὅ ἔβου. Ἡ
πριγκίπισσα ἔδωκε ὅλας τὴν σκιά τῆς ἐκτός
ἀπὸ μιὰ πιστὴ τῆς γρηῃ, τὴν ὅποια ἔβαλε
νὰ δώσῃ ἑνα σπινὴν στὸ παρθένο καὶ νὰ το
οἶξῃ κάτω. Ὁ νεαρὸς Ἰνδὸς ποὺ εἶχε μπει
κορυφὰ στὸν ποταμὸν, ἀπᾶσε τότε τὴν ἀκρὴ
τοῦ σπινῆρος καὶ σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόταν
στὴν ἀκαχά τῆς πριγκίπισσας.

Ἡ συνάντησις αὐτὴ γέμισε καὶ τοὺς δύο
τοὺς εὐτυχία, μὰ δὲν κράτησε πολὺ. Ὡσπᾶς
γινώσκοντας, ὁρατικῶς πὺς ὁ Σααν-
τούς συναντιόταν ὅσο τὸ δυνατὴν γοητευτοποιή-
σε καὶ γινώσκοντας μὲ ὅλους αἰώνιας ἀνάμνη-
σις καὶ ἡ Νασούμπα, ἡ φθονερὴ καὶ κακὴ
τί ἔκανε σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ. Ἀπολύτως
αὐτὴ εἶχε ἀντίθετον τὴν φωνὴν καὶ παρακαλοῦ-
σθαι μὲ μιὰ καταχθόνιαν γοῶν τὴν ἐξέλιξι
τοῦ ἀσπῆματος τῶν δύο νέων. Τίποτε δὲν
τῆς ἐξέφυγε γιὰ εἶχε κατακλόνους σ' ἑ-
λο τὸ παλάτι. Ἔτσι ἔβου καὶ τὴν πρώτη
συνάντησις τοῦ Σααντούς καὶ τῆς Ρακιδε-
ραμπά. Ἐκείνη ὅμως πὺς δὲν ἦταν ἀπό-
μνη σ' ὅ ὥρα γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ στὸν Ραγιαῦ τὴν
αἰτία τῆς γυναικὸς τοῦ. Πρῶτος δὲ
ὁ Τσούντρα εἶχε μεγαλὴ ἀφροσύνη στὴ γυ-
ναῖκα ποὺ καὶ πὺς ἂν δὲν εἶχε σίγουρος ὅ
ποδίστηκε δὲν θὰ τὴν ἐπείραζε. Ἔτσι λοιπὸν
ἡ Νασούμπα πᾶσε ὑπομονητικὰ ὅπως
μὲ ἡμέρας περμένει γιὰ ν' ἀπᾶσῃ τὴν
λεία τῆς. Ἦξε πὺς ἂν εἶχε ὑπομονὴ τὴν
θυσίαν τῆς δὲν θὰ τῆς ἐξέφυγε.

Ἡ πρώτη τοῦς συνάντησις στὴν ἀκα-
χά τῆς πριγκίπισσας ἔβου ἀκόμη περισσό-
τερον τὴν φλόγα τῶν δύο εἰρωτισμένων. Ἀλ-
ληλογραφοῦσαν μεταξὺ τοῦς τρεῖς καὶ τέσ-
σερες φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ στὸ τέλος ἀπο-
φάσισαν νὰ συναντινῶνται. Αὐτὴ τὴ σο-
ὰ ὡς ἡ συνάντησις δὲν γινώσκες κάτω
στὸ ποταμὸν καὶ ἡ πριγκίπισσα θὰ κατέ-
βαινε ἀπὸ τὴν καμάρια τῆς μὲ τὴ βοήθεια
τοῦ ἰδίου σπινῆρος μὲ τὸ ὅποιο εἶχε ἀνεβῇ
ὁ Σααντούς.

Ἡ νύκτα ἔβου καὶ ὅλα ἦταν εὐνοϊκὰ
γιὰ τὴ συνάντησις τῶν δύο εἰρωτισμένων.
Ὅχι μόνον τὸ σκοτὶ ἀπᾶσταν πικρὸν,
ἀλλὰ ἔβου καὶ σπινὴν βροχῆ. Τὴν ὥ-
ρα αὐτὴν ὅσο ἀπὸ τὸν ἑλῆος τῆς ἔβου, ὁ Ρα-
κιδεραμπά ἀνέβηκε ἀπᾶσταν στὸ παρθένο
ποταμὸν καὶ τὸν σπινὴν καὶ γινώσκοντας κατὰ
τὴν κῆπο.

Ὁ Σααντούς τὴν πᾶσε μὲ ἀνοικτὴ
τὴν ἀκαχά τῆς. Ὅλα ἦσαν σωπῆλα καὶ
μὲν ἡ φωνὴ ἀκούονταν κῆπος ἔβου ἀπᾶ-
σταν στὰ πλατεῖα φύλλα τῶν ἑρωτικῶν δέν-
δρων. Τὰ ἄπειρα λουλούδια ποὺ στέλταν
τὴν κῆπο ἀπᾶσταν τὸ εἰδικὸ ἀρωματῶν τοῦς.

Φύγε, φύγε, Σααντούς !...

Ἀγαπημένη παραφῶρα οἱ δύο ἑραστές
εἶχαν ἔλασιν τὸν κῆπον κ' ἀπ' τὰ χεῖλη
τοῦς δὲν ἔβου πρὸς λόγους ἀγάπης.

Ἐξάφην ὅμως παρῆενος ὁρῶντος ἀκού-
στικῆς ἀπὸ τὸ παλάτι. Τρεχάματα, σφριγ-
ματα, διαταγῆς, χτύπημα ὀπλων. Πυρσοὶ
ἐπῆγαν ν' ἀνδρῶν σὲ πολλὰς μερὲς.

Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ! μὰς ἀνακαλύ-
ψαν, φώναζε ἔκταλη ἡ πριγκίπισσα. Φύγε,
φύγε, Σααντούς, ἂν μ' ἀγαπᾶς!

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ἐκείνη σταθερὰ.
Ἄν βρισκόσαι ἐνὸς σὲ κίνδυνον, θὰ τὸν ἀντι-
μετωπίσω μαζὶ σου.

— Σααντούς, Σααντούς! ἰκέτευε ἡ πρι-
γκίπισσα. Μὴ μὲ βασανίζεις! Μοναχὴ μου
μπορεῖ ἴσως νὰ μαλακώσῃ τὴν ὁρῆν τοῦ
κυρίου μου. Μὰ ἂν μὰς ἀνακαλύψῃ μαζὶ,
θὰ μὰς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο.

— Δὲν μπορὸν νὰ φύγω καὶ γὰρ σ' ἀφῆσα,
ἀπάντησε ὁ Σααντούς ποὺ εἶχε γενναία
ψυχὴ. Ἐλα νὰ φύγωμα μαζὶ! Ὅ ὅταν
μὲ εἰλάσῃ στὸ πατάμι καὶ ἂν εἰλάσῃ τρυφεροὶ
καὶ βορῶμα ἐκεῖ καμμιὰ βάρκα, αὐρεὶ τὸ
πρῶν θὰ εἰλάσῃ μακριὰ ἀπὸ κάθε καταδι-
ωξι.

Μὰ ἡ Ρακιδεραμπά ἦταν πὺς λογικὴ ἀπ'
αὐτὸν καὶ προσπαθῆσε νὰ τὸν πείσῃ πὺς ἡ
φωνὴ ἦταν ἀδύνατη. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ρα-
γιαῦ θὰ σκορπιζόντουσαν ἀμέσως σ' ὅλη τὴν
ἐπαρχίαν καὶ θὰ τοὺς ἔβου ὅλους τοὺς
δύο. Ἡ μὲν ἔβου νὰ σοῦθῃ ἦταν ἂν
αὐτὴ ἀνῆλθῃ τῆς μὲ τὴν γυναικείαν τῆς πονη-
ρίαν κατὰφῶν νὰ διαλύσῃ τὴν ὑπόλειψιν τοῦ
σύζυγου τῆς. Ὡστόσο ὁ Σααντούς εἰσέταξε
ἀκόμη νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ θῆρος γινώσκων ὅλο-
ν καὶ μεγάλως. Ὅλο τὸ παλάτι ἦταν ἀνά-
μνη κ' ἀκούονταν ἡ θορυμνὴ φωνὴ τοῦ
Ραγιαῦ Τσούντρα, ποὺ πᾶσε τοὺς ἀκολου-
θοῦν τοῦ γὰρ νὰ περικυκλώσῃν τὴν ποταμὸν. Ἡ
λαμψὴ τῶν πυρῶν ἔβου κῆπος νὰ φαίνε-
ται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

— Φύγε, φύγε, στὸ ὄνομα τοῦ Βράχμα,
σ' ἐβουκῶ! ἰκέτευε ὁ ἀνῆλθῃ ἡ δυστυχι-
μένη πριγκίπισσα.

Ἔτσι πὺς ὁ Σααντούς ἀποφάσισε
νὰ ὑποχωρήσῃ σὲς ἰκέσεις τῆς, τὴν φήλσε
βιαστικὰ γιὰ τελευτήν. ὥς καὶ πᾶσε
νὰ ἐξαφανιστῇ ἀνάμεσα σὰ πυκνὰ δένδρα
καὶ νὰ πηδῇ πᾶν ἀπὸ τὸν τοῖχο, λίγα λε-
πτὰ πρὸ τοῦ γινώσκῃς ὁλόκληρον τὴν περιθῶν
ἀπὸ ὁλοφύλλους κ' ἀπὸ ὑψηλῶς μὲ ἀναμ-
νους πυρῶν. Μισοτὰ πᾶσε ἐξαγριωμέ-
νος ὁ Ραγιαῦ Τσούντρα, κρατοῦντας ἑνα πε-
λώριον ὀφθαλμὸν πὺς γὰρ τοῦ.

Σκεπτόμενος τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὴν πέ-
πλο τῆς, ἡ πριγκίπισσα Ρακιδεραμπά πλη-
ρῶς ἤραμε τὸν ἐξαγριωμένον σύζυγό τῆς καὶ
κροδόντας τὴν ταρτῆ τῆς γυναικὸς μὴ-
στὰ τοῦ καὶ τὸν ὥστε:

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ, κύριέ μου;
— Ἀθλο καὶ βορῶμα πλάσας! φώναζε
ὁ Ραγιαῦ. Αὐτὰ σημαίνουν πὺς ἀπᾶσταν τὸ
ὄνομά μου καὶ πὺς ἔβου νὰ σὲ σκοτώσω!

Ἡ πριγκίπισσα σηκώθηκε ὑπερήφανα καὶ
ἔβου πὺς ὁ Ραγιαῦ δὲν γινώσκες
πὺς ἦταν ὁ ἐσπῆς τῆς, ἀπάντησε στα-

θερὰ:

— Ὡς κομίζεις πὺς σ' ἀτίμασα, σκότωσέ
με, ἀλλὰ ὅχι ἐδῶ. Ἀφῆσέ με νὰ πᾶω μέσα
καὶ θὰ σκοτωθῶ μόνον μου, κ' ὥστερα θὰ μπο-
ρεῖς νὰ πῆς ὅτι ἐπέθανε ἀπὸ ξαφνικὴ ἀρρώ-
στειαν.

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, ὁ ἐξαλλος Ραγιαῦ
τῆς ἔδωσε ἑνα ἄγριο χτύπημα μὲ τὸ ὀφθαλ-
μὸν καὶ τὴν ἔβου κάτω. Μὰ ἡ δυστυχισμένη
πριγκίπισσα παρ' ὅλους τοὺς φοβεροὺς πόνους
τῆς, σηκώθηκε ἐπάνω ὁρῆν κ' εἶπε περήφανα:
— Κύριέ μου, δὲν εἶμαι σκυλὶ γιὰ νὰ μὲ
χτυπᾶς μὲ αὐτὸ τὸν ὀφθαλμὸν. Εἶμαι πριγκί-
πισσα ἀπὸ βασιλικὴ αἷμα κ' ἔβου ὀφείλουν νὰ μὲ
σεβῶνται σύμφωνα μὲ τὴν καταγωγήν μου.

Καὶ πάλι ἡ ἀνὴρ ἀπάντησις τοῦ σύζυγου τῆς
ἦταν ἑνα ἄγριο χτύπημα ποὺ τὴν ἔβου καὶ
πάλι κάτω. Ὡστόσο ὁ Ραγιαῦ πᾶσε σὲ
μεικροὺς ὑψηλῶς τοῦ καὶ τὴν μεταφέρουν
στὰ διαμερίσματα τῆς καὶ στοὺς ἄλλους νὰ
τὸν ἀκολουθήσουν. Κατεβύνθησε στὸ ταῦμα
τοῦ παλατιοῦ ποὺ βρισκόταν ὁ σωματοφύλα-
κὸς τοῦ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ βοῇ τὸν πατέρα τοῦ
Σααντούς καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τοῦ παραδώ-
σῃ τὸ γιὸ τοῦ. Γιὰτὶ κατὰσκοπὸς τῆς Να-
ούμπα, τοῦ εἶχαν μαρτυρήσει πὺς αὐτὸς ἦ-
ταν ὁ ἀναπληρὸς τῆς γυναικὸς τοῦ.

Πόσο μεγάλη ὄμως ἦταν ἡ ἐκπλήξις τοῦ
ὅταν περνοῦντας ἀπὸ τὴν κεντρικὴ αἴλη τοῦ
παλατιοῦ, εἶδε τὸν ἴδιον τὸν Σααντούς νὰ κά-
θεσαι ἀνέμενος ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ καὶ

Μὴν προσπαθεῖς νὰ μὲ ἐξαπατήσεις, οὐδὲν ὁ Τσούντρα.

νὰ καίξῃ τὴν κίθαρα τοῦ. Γιὰ μὴ στήλῃ ἡ
ὕποψις γιὰ τὸν Σααντούς διαλύσῃ καὶ
διχῶς νὰ πῇ λέξῃ γινώσκῃς πὺς ὁ πατὴρ γιὰ
νὰ μᾶλλον πὺς τὸ σῶμα τῆς ἴδους τῆς γυναι-
κὸς τοῦ ποὺς ἦταν αὐτὸς ποὺ ἀτίμασε τὸ
ὄνομά τοῦ.

Ἡ ἀνοικτὴ Ρακιδεραμπά βρισκόταν ἐκπλη-
μένη στὸ κρεῖβάτι τῆς καὶ ὑπέφερε φῶντα
ἀπὸ τὰ ἄγρια χτυπήματα ποὺ τῆς εἶχε ἔδωκε
ὁ βάρβαρος σύζυγός τῆς. Μὰ ὥσπᾶς δὲν ἔ-
δειξε κατῆνος ὅσο ὅταν τὸν ἀντίκρουσε.

— Πὺς τὸν λένε τὸν ἐραστήν σου, ἀθλο
γύναιον, φώναξε ὁ Ραγιαῦ.

— Πιστεύεις, κύριέ μου, ὅτι ἂν εἶχε ἔρα-
στὴ θὰ τὸν ἐπείραζε ποτὲ ποῦ, ἀπάντησε ὁ
Ρακιδεραμπά.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐξαγριώσε ἀκόμη πε-
ρισσότερον τὸν Ραγιαῦ καὶ πᾶσε τοῦς ὑψη-
λῶς ποὺ δὲν ἀκολουθοῦσαν νὰ τὴν πᾶσαν
καὶ νὰ δέσῃν τὸ σπινὴν ποὺ εἶχε ληστεύσει
μῆν γιὰ νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ παρθένο πρῶν
γύρω τοὺς ἀποκαταλόνους τῆς. Ὡστόσο πᾶ-
σε νὰ περῶσῃ τὴν αἴλη ἀπὸ τὸν σπινὴν
ἀπὸ ἑνα χαλκὰ τοῦ ταῦνο καὶ εἶπε ἡ
δυστυχισμένη πριγκίπισσα βοήθησε κραυγα-
ν ἀνάμνη μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Κ' ἐνῶ ἦ-
ταν σ' αὐτὴ τὴν φοβερὴ θέσιν, ὁ βάρβαρος σύ-
ζυγός τῆς ἀπᾶσε πάλι ἑνα ὀφθαλμὸν κ' ἔβου
νὰ τὴν δέσῃν ἄγρια ὡς ὅσο τὸ ἔβου ὅσοι
στὰ γέφυρα τοῦ. Καὶ μόνον ὅταν ἐβόλανε πᾶς
δὲν νὰ τὴν κατέβῃ καὶ νὰ τὴν λύσουν.

Ἐνῶ στὸ παλάτι διαδραματιζόταν αὐτὴ ἡ
φοβερὴ σκηνή, ὁ Σααντούς ἀκολουθώντας τὴν
συμβουλὴν τοῦ πατῆρος τοῦ, ἔβου μέσα στὸ

σκοτὶ τῆς νύκτας γιὰ νὰ πᾶν νὰ κρυφθῇ
στὸ πατρικὸ τοῦ χωριὸ ὅπου ἔβου πὺς ὅ-
ταν ἀσφαλῆς γιὰ ἑνα διάστημα. Μὰ ὅταν ὁ
Τσούντρα ἔβου ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναι-
κὸς τοῦ, ἀρπάζοντας τὴν δυστυχὴ Ρακιδεραμπά
ἀνασῆλθῃ, ἔβου ὅλοισι στὴ Νασούμπα καὶ
τὴν ὥστε ἂν ἦταν σίγουρη πὺς ὁ Σααντούς
ἦταν ὁ ἐραστὴς τῆς νεαρῆς κατασκόπου τῆς

Ο ΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Τό χωράφι τῶν δυο ἀδελφῶν. Ἡ πονηρία τοῦ Φαραώ. Οἱ ἄρρωστοι ἐργάτες, κ' ἡ ἐπιστροφή τους μέ τὰ φέρετρα... Ὁ Θεός δέν δέλει σιδερένια ἐργαλεῖα. Ἡ δυσέμερη ὕλη, κλπ.

Ο Σολομών, ἔψαχνε, ἐπὶ πολὺν καιρὸ, νὰ βρῇ τὸ ἀγκωνάρι, ἀπάνω στὸ ὁποῖον εἶχε θεμελιωθεῖ ὁ κόσμος. Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ἀγκωνάρι ἤθελε νὰ στερεώσει τὸ ναὸ μέσ' στὸν ὁποῖον τὰ παιδιά τοῦ Ἰσραὴλ, θὰ προσευχόντουσαν πρὸς τὸ Θεό τους. Μία μέρα λοιπόν, ἐνῶ ἔψαχνε, βρέθηκε μπροστὰ στὸ χωράφι δυο ἀδελφῶν: Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν φτωχός, ἀλλὰ δέν εἶχε οὔτε πλοῦσιον, οὔτε παιδί, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦταν πλούσιος, ἀλλὰ παντρεμένος, καὶ μετὰ μεγάλη οἰκογένεια. Καθὼς ὁ Σολομών ἔβγαζε ἐκεῖ ἀπαρηγόρητος, ἀντέληψε ὅτι ὁ πλούσιος ἔβγαζε κρυφὰ δεμάτια ἀπ' τὸ στάρι του, καὶ τὰ πρόσθετε στὰ δεμάτια τοῦ φτωχοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, ἐπειδὴ συλλογίζονταν: «Ὁ ἀδερφός μου δέν ἔχει νὰ θρέψῃ γυναῖκα καὶ παιδί, ἀλλὰ εἶνε φτωχός». Σὲ λίγο ὁ μὲν κατάλαβε, πάλι, ὅτι καὶ ὁ φτωχὸς ἔβγαζε, κ' ἐκεῖνος, μετὰ τρόπο, δεμάτια ἀπ' τὸ δικό του στάρι, καὶ τὰ πρόσθετε στὰ δεμάτια τοῦ πλουσίου ἀδελφοῦ του, ἐπειδὴ, καὶ αὐτός, συλλογίζονταν: «Ὁ ἀδερφός μου εἶνε πλούσιος, ἀλλὰ ἔχει νὰ θρέψῃ γυναῖκα καὶ πολλὰ παιδιά»...

Κι' ὁ Σολομών, τότε, σκέφθηκε:

— Σ' αὐτὸ τὸν τόπο τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, θὰ στήσω τὸ ναὸ πρὸς τὸν Αἰώνιον...

Γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ὁ Σολομών, ἔστειλε καὶ ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Φαραώ τῆς Αἰγύπτου, βαφρᾶ. Ὁ Φαραώ τοῦμηνσε πῶς θὰ τοῦ στελεῖται ὀχτὼ χιλιάδες χτιστές. Ἀλλ' ὁ φτωχὸς συμβουλευθεῖς τὰ ἀστέρια, ὁ Φαραώ διάλεξε, γιὰ νὰ τοῦ στελεῖται, ἐργάτες ποὺ ἦταν γραμμένον νὰ πεθάνουν μέσ' στὸν ἴδιο χρόνον...

Μόλις ἀντίκρουσε τ' ἀσθενικά τους πρόσωπα, ὁ Σολομών κατάλαβε τὴν πονηρία τοῦ Φαραώ. Καὶ τοὺς ἔστειλε πίσω, στὸ Βαφρᾶ, ἀφοῦ ἔδωκε σὲ τὸν καθένα κί' ἀπὸ ἕνα φέρετρο ἀπὸ κυναρισσοῦ λ ο. Καὶ τοὺς παρᾶγγειλε:

— Ἄν χρειάζεσαι φέρετρα, σοῦ στέλνω. Ἀλλὰ τὰ πώματα μπορεῖς νὰ τὰ κρατήσης!...

Ὁ Κύριος, ὅμως, εἶχε πεῖ: «Ὅταν θὰ χτίσης τὸν Οἶκο τῆς Εἰρήνης μου, δέν πρέπει νὰ μεταχειριστῇς καθόλου σιδερό, ποὺ χρησιμεύει γιὰ ὄπλο, στοὺς πολέμους»...

Ἀφοῦ λοιπόν μάζεψε ὀχτὼ μυριάδες ἐργάτες, ἀπ' τοὺς εὐδολοῦντες, καὶ δέκα μυριάδες, ἀπ' τὰ παιδιά τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἀφοῦ ἔταξε ἐπὶ κεφαλῆς τους, γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτηροῦν, τρεῖς χιλιάδες τρακόσους ἐργολογούς, ὁ Σολομών, ἀπτείνονόμενος πρὸς τὸ διδάσκαλο τοῦ Ιεροῦ νόμου, τὸν Σεμεὶ, αὐτὸν ποὺ τὸν εἶχε μυήσει, ἀπὸ τῆς Τόρα, τὸν ρώτησε:

— Μὲ τί τρόπο θὰ μπορέσουμε, τάχα, νὰ βγάλουμε τὴν πέτρα ποὺ μᾶς χρειάζεται, ἀπ' τὰ νταμάρια, χωρὶς νὰ μεταχειρισθούμε ἐργαλεῖα σιδερένια; Καὶ πῶς θὰ μπορέσουμε, χωρὶς σιδερένια, νὰ πελεκήσουμε τὶς πέτρες;...

Κι' ὁ Σεμεὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Νὰ μεταχειριστῇς τὴν ὕλη ποὺ κόβει καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ πέτρα. Ὁ Θεός τὴν ἔκανε τὴν παραμονὴ τοῦ πρώτου Σαββάτου. Μ' αὐτὴ χάραξε ὁ Μωϋσῆς, στὸ ὄρος τοῦ Σινά, τὶς δέκα ἐντολές, ἀπάνω στὶς πλάκες τοῦ γρανίτη.

— Καὶ ποὺ βρίσκεται αὐτὴ ἡ ὕλη; ρώτησε, τότε, ὁ Σολομών.

— Οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν νὰ ξέρονται; ἀποκρίθηκε ὁ Σεμεὶ.

— Καὶ τότε πῶς θὰ τὴ βρῶ; ἔρω; ρώτησε τὴ σοφία σου...

Κι' ὁ Σολομών σκέφτηκε:

— Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι δέν τὴν ξέρονται, μπορεῖ νὰ τὴν ξέρουν τὰ ζῶα. Κι' ὁ Θεός μοῦχε δοσμένο τὸ χάρισμα νὰ συνεννοοῦμαι μαζὺ τους. Τί λογὴς σοφία θὰ εἶχα τότε, ἂν δέν μεταχειρίζομαι τὸ δῶρο τοῦ Κυρίου, ἐκεῖνον ποὺ μοῦ χάρισε ὁ ἴδιος ὁ Θεός;...

Καὶ σηκώνοντας στὸν οὐρανὸ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ τοῦ ἔχουν δώσει οἱ ἄγγελοι, μετὰ τὰ ψηφία τῶν μεγάλων ὀνόματων τοῦ Αἰωνίου, κάλεσε ὅλα τὰ ζῶα, τοῦ ἀέρος, τῆς στεριᾶς καὶ τῆς θαλάσσης...

Τὰ ζῶα ἄρχισαν νὰ παρουσιάζονται, ζευγάρια-ζευγάρια, ὅπως ἔχουν παρουσιάσει, ἔναντι καιροῦ, στὸ Νῶε, γιὰ νὰ μποῦνε μέσ' στὴν Κιβωτόν. Καὶ τὸν περιτριγύριζαν ἡμερὰ κ' εἰρηνικά, ὅπως περιτριγύριζαν τὸν Ἀδάμ, στὸν κήπο τῆς Ἐδέμ.

Κι' ὁ Σολομών ἄρχισε νὰ τὰ ρωτᾷ:

— Ποὺ βρίσκεται ἡ ὕλη ποὺ μπορεῖ νὰ σκίση καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ πέτρα, ἐκεῖνη ποὺ ὁ Θεός ἔκανε τὴν παραμονὴ τοῦ πρώτου Σαββάτου;...

— Δέν τὴν ἔχουμε ποτέ μας ἰδωμένη! ἀποκρίθηκε ὁ γάϊδαρος, τὸ πρόβατο καὶ ὁ ταῦρος.

— Δέν τὴν ξέρομε καθόλου! εἶπε ἡ τίγρις, ὁ ἐλέφας καὶ ἡ λεοπαρδαλίς.

— Πρώτῃ φορά ἀκοῦμε γι' αὐτήν! εἶπε ἡ χελώνα, ἡ ὄχια καὶ ὁ βάτραχος.

— Δέν τὴν ἀπαντήσαμε ποτέ μας! εἶπε ὁ ξιφίας καὶ ἡ φάλαινα.

— Δέν τὴ βρήκαμε ποτέ! εἶπε ὁ κάτ' ἡ κε...

τὸ μυρμηγκί, ἡ μέλισσα καὶ ἡ πεταλούδα.

— Δέν ἔτυχε ποτέ μας νὰ τὴ δοῦμε! εἶπε ὁ σπουργίτης, τ' ἀηδόνι καὶ ὁ γυπαετός...

Ἀφοῦ τὰ ρώτησε ὅλα, χωρὶς κανένα νὰ τοῦ δώσῃ μίαν ἀπάντησι καλὴ, ὁ Σολομών εἶδε ὅτι τὸ μόνο ποῦλι, ποὺ δέν εἶχε παρουσιαστῇ μπροστὰ του, ἦταν ὁ ἀετός...

Ἔδωσε, τότε, διαταγὴ στὴν ἀκολούθια του:

— Νὰ πάτε νὰ μοῦ φέρετε μίαν φωλιά ἀετοῦ μετὰ τὰ μικρά του!...

Ὁ Μπενγαγιά, ὁ γυιὸς τοῦ Γιεχουάντα, πῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ βασιλέως, καὶ σὲ λίγο, γύρισε πίσω μαζὺ μετὰ τὸν ἀετόφωλι.

Νὰ τὴν βάλετε μέσα σὲ μίαν κρουσταλλένια γυάλα, εἶπε ὁ Σολομών.

Ὁ Μπενγαγιά, ὁ γυιὸς τοῦ Γιεχουάντα, πῆρε τότε τὴ φωλιά, καὶ τὴν ἔβαλε μέσ' στὴν κρουσταλλένια γυάλα.

Ὁ ἀετός πετοῦσε σ' ἀνατολὴ καὶ δὴσση, πέραν τοῦ βορρῆ καὶ τὸ νοτιῶ, ψάχνοντας στοὺς κάμπους καὶ τὰ δάση, πᾶνω ἀπὸ βράχια καὶ βουνά, ν' ἀνακαλύψῃ τὴ φωλιά μετὰ τὰ παιδιά του...

Μόλις τὴν πῆρε τὸ μάτι του, κλεισμένη μέσ' στὴ γυάλα, κατέβηκε ἀμέσως ἀπ' τὰ ὕψη του, καὶ ἀφοῦ πῆγε ἴσια, πρὸς τὴ γυάλα, τὴ χτυποῦσε δυνατὰ μετὰ τὴ σκληρὴ του μύτη, πολεμῶντας τοῦ κάκου νὰ τὴ σπάσῃ!

Ἀλλὰ δέν μποροῦσε νὰ τὴ σπάσῃ. Τότε ἔβγαλε μίαν δυνατὴ φωνή, καὶ πάλι πέταξε καὶ χάθηκε...

Πέρασε μίαν ὀκτωήμερὰ, καὶ ἔπειτα μίαν δόλοκληρὴ νύχτα, καὶ ὁ ἀετός δέν φάνηκε καθόλου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, μόλις εἶχε ἐξημερᾶσει, τὸν εἶδαν νὰ γράφει μετὰ γὰ λους κύκλους, μέσ' στὸν οὐρανὸ, καὶ νὰ κατεβαίνει πρὸς τὴ γυάλα. Στὸ ράμφος τοῦ κρατοῦσε τὴν περιζήτητὴ ὕλη. Τὴν ἀκούμπησε στὴν κρουσταλλένια γυάλα, καὶ ἐκεῖνη ἔσπασε μετὰ κράτος, στὴ στιγμή! Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐλευθέρωσε τὴ φωλιά του, μαζὺ μετὰ τὰ παιδιά του...

Ἡ θαυματουργὸς ὕλη εἶχε βρεθεῖ δέν ἦταν μεγαλεί-

Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

(Ἡ μοναχὴ Λουίζα Δεμαρὰ πρὸς τὸν κ. Βομπιέρ, ὑπολόγοντ' τοῦ 18ου συντάγματος τῶν κυνηγῶν).

ΟΙΟΣ ἔξεραι τί ἐντύπωσι θὰ σὰς κάνη, φίλε μου, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ποὺ τὴ γράφω ἀπὸ τὸ κελλί μου ὡς μοναχῇ; Σήμερα τελειώσα τὴν περιόδο τῶν δοκιμασιῶν, ἀφοῦ ἔζησα ἕνα δόλοκληρο χρόνο μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο χωρὶς εἰδήσεις γιὰ τὸν πατέρα μου, τ' ἀδερφά μου καὶ γιὰ σὰς, πολυαγαπημένε μου, ποὺ τόσο πολὺ σὰς ἀγάπησα. Τώρα παύω ἐγὼ φορέσει ὀριστικά τὸ ράσο τῆς μοναχῆς. Θὰ βρῶ ὅμως τὴ δύναμι νὰ σὰς γράφω μερικὲς γραμμὲς, τὶς ὁποῖες σὰς ἀφελῶ.

Σὰς ἀγάπησα πολὺ, Ἐκτωρ, σὰς ἀγάπησα μετὰ περισσότερο πάθος ἀπ' ὅσο μποροῦσατε νὰ φαντασθῆτε.

Θυμᾶσαι τὴν ἐποχὴ, ποὺ εἴμαστε κι' οἱ δυο παιδιά καὶ παίζαμε ἀχώριστα κοντὰ στοὺς γονεῖς μας; Λέγανε τότε γιὰ μᾶς γελοῦσες καὶ χωρὶς βέβαια νὰ τὸ πιστεύουν: «Θὰ τοὺς κάνουμε ἕνα ὄραϊο ζευγάρι ἀργότερα!» Τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἐσεῖς δέν ἀκούγατε ἢ κι' ἂν τ' ἀκούγατε δέν θὰ τὰ καταλαβαίνετε, χαραζόντουσαν βαθειὰ μέσα στὴ μνήμη μου, ἐμπαίναν μέσα στὴν ψυχὴ μου καὶ θίγανε τὶς πιὸ εὐαίσθητες χορδὲς τῆς. Ἀπὸ τότε ἐσεῖς εἴχατε γίνει ὁ πόλος γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο στρεφόταν διαρκῶς ἡ σκέψις μου.

Γιὰ θυμηθεῖτε, τὴν ἀφελὴ ἀφοσίωσί μου, τὴν ἀδέξια ταραχὴ μου, τὴν ἀνεξήγητὴ συγκίνησί μου, κάθε φορά ποὺ βρίσκομαι κοντὰ σὰς, μίαν συγκίνησι ποὺ ἐκδηλωνόταν μ' ἕνα τρόπο τόσο παιδικό!

Ὡστόσο μεγαλώναμε χωρὶς νὰ λιγοστεύῃ ἡ ἀγάπη μας μολονότι τὰ παιγνίδια μας, κοινὰ πρῖν, ἄρχισαν νὰ χωρίζωνται, κι' ἔτσι ἡ συντροφικὰ μας νὰ μὴν εἶνε τόσο συχνή. Ὑστερα κλειστήκατε εἰς τὸ κολλέγιο κι' ἐγὼ στὴ σχολὴ καλογραιῶν.

Πρέπει νὰ δημολογήσετε, Ἐκτωρ, ὅτι τότε δέν ἀφιέρωσατε σὲ μένα ὅλες τὶς σκέψεις σας. Ἐγὼ ὅμως δέν σκεπτόμουν σχεδὸν τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ σὰς. Τὸ κάθε τι ἔδινε σὲ μένα τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσανατολίζω τὶς ὀνειροπολήσεις μου στὴν ἀνάμνησιν σὰς.

Ὅταν καμμιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλεῖτες συμπαθητικὰς, ἔφευγε ἀπὸ τὴ σχολὴ γιὰ νὰ παντρευτῇ, συλλογίζομουν: «Μία μέρα κι' ἐγὼ θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ παντρευτῶ τὸν Ἐκτορα!» Κι' ὅσοι φορὲς συναντούσαμε μέσ' στοὺς ψαλμούς τὴ λέξι «ἔρω», ἐννοιοῦσα στὴν καρδίᾳ μου ἕνα γλυκὸ ρίγος, ἀγαπημένε μου, γιὰτὶ μοῦ φαινόταν πῶς ἡ λέξις αὐτὴ ἐσήμαινε ἐσένα καὶ τίποτ' ἄλλο. «Αἱ πόσες φορὲς δέν ἐκοινωνῶσα κάνοντας τὴ μυστικὴ αὐτὴ προσευχή: «Θεέ μου, βῆθις νὰ πάρω μίαν μέρα τὸν Ἐκτορα!»

Τὸ νὰ σὲ παντρευτῶ, ἀγαπημένε μου, ἐσήμαινε γιὰ μένα νὰ μένω κοντὰ σου ἐφ' ὅρου ζωῆς...

Ἐτοῖς πέρασαν τὰ χρόνια κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ ἕνα σπυράκι κριθαριοῦ: Ἀλλὰ ἡ δύναμι τῆς ἀκτινοβολίας τῆς ἦταν τέτοια, ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη νὰ ραγίσῃ κι' ὁ πιὸ σκληρὸς βράχος...

Μ' αὐτὸ τὸ πολύτιμο σπυράκι, οἱ ἐργάτες τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος, μπόρεσαν καὶ τρύπησαν τὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ, καὶ ἔβγαλαν τὴν πέτρα ποὺ τοὺς ἀναγκαζοῦσε, χωρὶς νὰ μεταχειριστοῦν καθόλου σιδερό.

Κ' ἔτσι ὁ ναὸς τῆς Εἰρήνης, χτιστὴς, σύμφωνα μετὰ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, δίχως ἐργαλεῖα τοῦ πολέμου...

στημα τῶν ὁποίων σπανίως, βλεπόμαστε...Κι' ὅταν τέλος ἐγὼ ἔφυγα ἀπὸ τὴ σχολὴ κι' ἔκανα τὴν εἰσοδὸ μου στὸν κόσμο, ἐσὺ ἔμπαινες στὴ στρατιωτικὴ σχολὴ τοῦ Ἀγίου Κύρου!...

Τώρα δέν εἶμαι περὶ μίαν τακτικὴ καλογραῖα ποὺ ἔχει ἐγκαταλείψει διὰ παντός κάθε φιλαρέσκεια καὶ κομπόζη, κάθε γυναικεῖα ματαιοδοξία. Θυμᾶσαι ὅμως ὅτι ἡ εἰσοδός μου στὸν κόσμο τότε, ὑπῆρξε ἕνας ἀληθινὸς θρίαμβος, μίαν μέτρησιν νεότητος. Ποτέ δέν προσήλωσα τὰ βλέμματά μου μέσα στὰ μάτια τῶν ἀλλων γυναικῶν χωρὶς νὰ διακρίνω σ' αὐτὰ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴ ζηλοτυπία γιὰ μένα κι' οὔτε ποτέ εἶδα τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν νὰ με κυττάζουν χωρὶς νὰ λάμπουν ἀπὸ μίαν φλόγα ἐπιθυμίας.

Ἦμουν ὑπερήφανη καὶ χαρούμενη γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνδείξεις τῆς καλλονῆς μου, ὅχι ἀπὸ συνηθισμένη φιλαρέσκεια, ἀλλὰ ἀπὸ πεποίθησιν ὅτι θὰ ἄρρεσα σὲ σένα, ἀγαπημένε μου Ἐκτωρ. Σκεφτόμουν: Ὅταν ὁ Ἐκτωρ με ἰδῇ μίαν φορά, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ με λατρεύσῃ!

Τέλος, κατὰ τὶς διακοπὲς τοῦ Ἰουλίου, ἤρθατε στὸν πύργο τοῦ Μπρενὲ νὰ περάσετε λίγες μέρες...

Ὁ! πολυαγαπημένε μου! Δέν ξέρω ἂν θυμᾶσαι ἐσὺ με νοσταλγία τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ποὺ περάσαμε μαζὺ. Ἐνα

ὅμως ξέρω καὶ συλλογίζομαι τώρα: Ὅτι ἂν ὁ Θεός μοῦ ἔδωκε τὴ δύναμι ν' ἀπαρνηθῶ τὰ ἐγκόσμια, νὰ μὴ θελήσω νὰ γίνω σύζυγός σας, μητέρα τῶν παιδιῶν σας, δέν μ' ἔκαμε ὅμως ἱκανὴ νὰ μισῶ (ὅπως πρέπει νὰ μισοῦμε κάθε πηγὴ ἀμαρτημάτων) νὰ μισῶ τὶς ὥρες ἐκεῖνες τῶν συνεντεύξεων μας, τὶς γεμάτες ἐφήμερες σαρκικὲς εὐδαιμονίες.

Χωρὶς νὰ θέλω ἡ μνήμη μου ἔναπερ- νάει με ταχύτητα ἀστραπῆς ἀπ' ὅλους τοὺς σταθμούς τοῦ προσκυνήματος ἐκεῖ- νου τῆς ἀγάπης μας. Ἐναθυμᾶμαι τὴ στιγμή ποὺ μπήκα τρέμοντας στὸ σαλὸν καὶ σὰς συνήντησα κατασκονισμένον ἀπ' τὴν ὀδοντοπία νὰ μιλάει μετὰ τὸν πατέρα σας, Ἀνατολὴ τὴν ἔκπληξί σας ὅ- ταν με κυττάξατε, τὴν ταραχὴ ἐκείνη τῶν χειρονομιῶν σας, τῆς φωνῆς σας, τοῦ βλέμματός σας ἡ ὁποία προκαλεσε στὴν καρδίᾳ μου, τὴ θριαμβευτικὴ αὐτὴ κραυγὴ τῆς νίκης: «Μὲ βρίσκετε ὡμορφὴ! Θὰ μ' ἀγαπήσῃ!...

Ἐναθυμᾶμαι τὶς γλυκύτατες ἡμέρες ποὺ ἐπακολούθησαν, ὅταν ἀφίναμε τὶς ψυχὲς μας νὰ μεθοῦν ἀπὸ ἔρωτα.

Ἀλλοῖμονο! Ὅλες μου ἡ ἐκδηλώσεις δέν ἔδειχναν παρὰ ὅτι σὰς ἀγαποῦσα τρελλὰ, ἀπέραντα. Ἦταν λοιπὸν δυνατό νὰ μὴ ἐπιθυμῶ κάθε πράγμα, ποὺ θὰ σὰς καθιστοῦσε εὐτυχῇ; Ἐπίστευα τολμᾶ ὅτι τὸ νὰ υποχωρῶ σὲ κάθε ἐπιθυμία σας, ἦταν τὸ ὠραιότερο πράγμα τοῦ κόσμου. Ἐτοῖς βρεθήκαμε ἀσπίλοι ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ἐσεῖς νέος, χωρὶς πείρα τῆς ζωῆς, τρελλός ἀπ' τοὺς πόθους, ἐγὼ ἀσυλλέγι-

στη, γεμάτῃ ἐμπιστοσύνην σὲ σὰς, ἐκ τῶν προτέρων νικημένη...

Κι' ὅταν μίαν μέρα βρέθηκα μόνη, τότε μονάχα τὰ μάτια μου ἀνοῖξαν κι' ἀντίκρυσαν τὶς συνέπειες τῶν σχέσεων μας, σὰν ν' ἀντίκρυσαν μίαν τρομερὴ ἀβυσσος. Ἐκρῦπα τότε τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ χέρια μου καὶ φώναξα:

— Εἶμαι ἐρωμένη του! Εἶμαι ἐρωμένη του!

Κι' ἡ λέξι αὐτὴ μέσα στὴ φαντασία μου σὰν νὰ μεγάλωνε ξαφνικά, σὰν νὰ παίρνε σχῆμα παράξενο, σὰν νὰ γίνονταν λαμπάδα, ἐφώτισε ὅλα τὰ πράγματα, ποὺ προηγουμένως ἦσαν ἀγνόρητα.

Ναί!... Ἦμουν ἐρωμένη σας. Διλαδὴ ἤμουν κατὰ πέρα ἀπὸ τὸ ὁποῖον δέν μποροῦσα περᾶν νὰ εἶμαι τίποτ' ἄλλο πέρα ἀπὸ ἡμῶν—ἀλλοῖμονο!—ἀντίθετο ἀπὸ κείνον ποὺ δνειροπολοῦσα νὰ γίνω, διλαδὴ σύζυγός σας.

Εἶδα τότε φανερά ὅτι κατέστρεψα τὸ δνειρό μου, ὅτι τὸ κατέστησα ἀπραγματοποίητο!

— Ἀλλοῖμονο!... σκέφτηκα. Τώρα δέν εἶνε περὶ δυνατό νὰ τὸν παντρευτῶ!

Πρέπει ὅμως νὰ με καταλάβετε Ἐκτωρ: Ποτέ δέν ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν τιμιότητά σας. Ἦμουν βεβαία—κι' ἐγὼ ἀκόμα τὴ βεβαιότητά αὐτή—πῶς δέν θ' ἀποφεύγατε ποτέ τὸ καθήκον σας κι' ὅτι εἰς ὁ ἴδιος θὰ μοῦ λέγατε: «Γίνετε σύζυγός μου!»

Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς δέν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἐγὼ ἡ ὁποία σὰς ἀγαποῦσα, εἶχα ἀνέκαθεν μίαν ἐπιθυμία: Νὰ σὰς δώσω, στὸ πρόσωπό μου, τὴν ὠραιότερη, καὶ πρὸ πάντων, τὴν ἀγνότερη σύζυγο.

Αὐτὸ ὅμως δέν ἦταν δυνατόν περᾶν νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀφοτοῦ ἔγιναν ἐρωμένη σας. Δέν εἶχα περᾶ νὰ σὰς προσφέρω τίποτ' ἄλλο παρὰ μίαν ψυχὴ μαρμαμένη, κουρασμένη. Δέν μποροῦσα περᾶ νὰ γίνω γιὰ σὰς τίποτ' ἄλλο παρὰ μίαν σύζυγο λιγώτερο ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀγνῆς!

Ἐτοῖς πῆρα τὴ λογικὴ, τὴ δίκαιη ἀπόφασι, ἄμεσα καὶ ἀμετάκλητα. Εἶπα: «Δέν θὰ γίνω σύζυγός τοῦ Ἐκτορος».

Κι' ὁ Θεός μετὰ τὸ ἄπειρο ἔλεός του, με ἐνέπνευσε τότε καὶ μ' ἔκανε νὰ ἰδῶ μίαν ἀληθεῖα φωτεινὴ, πλὴ φωτεινὴ, κι' ἀπὸ τὴ στερνὴν μας ἐκείνην μέρα ποὺ χρύσωνε μετὰ τὸ δυσμικὸ τῆς φῶς τὰ δέντρα τοῦ πάρκου: Ἐπρεπε νὰ μὴ σὰς ξαναδῶ περᾶ. Ἐπρεπε τὸ μόνο ὀλοθυμᾶ μου νὰ μείνῃ διὰ παντός ἕνα καὶ μόνο!

Τὰ ἄλλα, φίλατέ μου, τὰ ἔχετε. Ἐφυγα ἀπὸ τὸν πύργο ξαφνικά μίαν χαρὰν κι' ἤρθα νὰ κλεισθῶ θεληματικὰ στὴ σιωπὴ τοῦ μοναστηριοῦ. Θὰ ἔχετε ἀκοῦσα τὶς μάταιες προσπάθειες ποὺ ἔκαναν οἱ δικοί μου γιὰ νὰ με πείσουν ν' ἀλλάξω ἀπόφασιν...

Ἐνας δόλοκληρος χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε. Σήμερα τὸ πᾶν τετέλεσται, τετέλεσται γιὰ μένα. Τίποτα δέν μένει περᾶ ἀπὸ τὴν παλὰ Λουίζα τοῦ γυνώριζες. Ἄν μ' ἔβλεπε, θὰ δυσκολευόσασιν πολὺ νὰ με ἀναγνωρίσῃ. Τόσο βαθειὰ ἡ δοκιμασία αὐτὴ ἔχουν ἀποτυπώσει τὰ ὄψη τους σὲ τὸ πρόσωπό μου.

Ἐδῶ τώρα θὰ περάσω τὴ ζωὴ μου μέσα στὴν ἀγία ἡσυχία καὶ στὴν ἀγία θάλασσαν. Θὰ παρακαλέσω τὸ Θεὸ νὰ σὰς χαρίσῃ σύντομα μίαν σύζυγον ἀγνήν, τρυφερὴν καὶ ὡραία, ὅπως ὀνειροπόλησα νὰ γίνω ἐγὼ γιὰ σὰς.

Δέν σὰς ἀπευθύνω καμμιὰ μομφή. Ἐγὼ μονάχα ὑπῆρξα ἔνοχος γιὰ δὶα.

Σὰς εὐχόμαι νὰ εὐτυχῆτε...

Κι' ὅταν καμμιὰ φορά, κοντὰ στὴ νεοφάτῃ σας καὶ στὰ παιδιά σας, στρέψετε ἀθελήτᾳ σας τὴ σκέψιν σας σὲ μένα, δέν θέλω νὰ αἰσθανθῆτε καμμιὰ τύχη.

Διατηρήστε μόνον τὴν πρᾶξιν ἀναμνησὶ ἐκείνης, ἡ ὁπο

θώσε, έκοψε τὸ κεφάλι ἑνός...
 φασιανοῦ κι' ἔπειτα καμαρωτὸς-
 καμαρωτὸς σὰν ἀνδρειωμένος
 ἵπποτης σέρβισε μέσα σ' ἓνα
 χρυσὸ πιάτο τὸ τρόπαιο του
 στὴν ὡμορφὴ νύφη ποὺ εἶχε ξε-
 καρδιστεῖ ἀπὸ τὰ γέλια...

Ἡ Ἰσπανία τὸν παλιὸν καιρὸ
εἶχε τὸν περισσότερον νάνους,
οἱ ὁποῖοι ἀποθανοῖσι
κίλας στοὺς ζωγραφικοὺς
πίνακες τοῦ Τορριζό καὶ τοῦ
Βελασκουσέ. Σ' ἕνα χρόνον
εἰς ἑπτὰ νάνοι ἔφθασαν στὴν
αὐλὴ τοῦ Καρόλου ΙΧ' ὡς ἄρα
αὐτὸν διὰ τοῦ ἡγεμόνου τῆς
Εὐρώπης πού θῆλαν τὴν φιλία
του. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδι-
κου εἶχε πέντε νάνους στὴν
ἰδιότητά της ἀκολουθοῦν. Ὁ
Ἐρρίκος ΙΥ εἶχε τρεῖς, Ὁ βασι-
λεὺς αὐτῆς τῆς Πολωνίας πού
ἀνέβηκε στὴν Εὐρώπην τοὺς πε-
ρισσότερους νάνους δοξάσθηκε
νέ κάποιον τέτοιον ἀνθρωπάκο
πὺ τὸν λέγανε Μπεμπὶ κι'
εἶχε εἰκοσι πόντους ὡς εἰς
τῆς ἡλικίας ἐπτά μηνῶν, ζυγίσε 380
γραμμάρια κι' ἦταν τόσο λε-
πτοκαμμένους, ὅσοι κουκλιστοί,
ὥστε κοιμότανε μέσα στὴ
γούνινη παντοφλά τῆς βασι-
λισσας! Ὄταν πέθανε ἀπὸ μα-
στιὰς σὲ ἡλικίας 23 χρόνων, τὸ
ανάστημά του εἶχε φτάσει σὲ
ὡς 63 πόντους καὶ τὸ βάρος
αὐτοῦ σὲ 10 κίλας.

Ο νάνος που διεσκέδαζε τους βασιλείς και την αλήλουθους περνούσε μία εύθυμη ζωή. Η αδυναμία του τον έκανε να έχει πανίσχυρους και πριενοδόχους προστάτες. Όλοι τον περιποιόντουσαν κι' όλοι του χάριζαν δώρα. Η βασίλισσα Έλισάβετ της Άγγλίας κάποτε χρόνο χάριζε στη νάνο της, μία μίσση Τσίμιν δυο ουγγιές ύψους. Ο νάνος είχε ακόμη και υπηρέτες για να τον σηκώνουν στα χέρια τους, όταν ήθελε να ανεβεί καμιά σκάλα με

Δυο νάνοι Γάλλοι τραγουδιστάδες
Αύγουστος Τυ

ψηλά σκαλοπάτια. Κάθε φορά που ο Λουίζιλλο, ο νάνος του βασιλέως Καρόλου II έβγαίνει περίπατο, είχε μαζί του κι έναν ίπποκόμο που κρατούσε στο χέρι του ένα μικροσκοπικό αλογάκι, για το λιλιπούτειο γελωτοποιό του βασιλέως.

Ἡ μεγαλύτερη ὅμως χαρά
τοῦ ἔθνιοσιν ἦν ἡ βασιλεία
ἣν εἶναι παντρεύειν μ' ἐπιση-
μοτήτα δυο τέτοιες ζωντανές
κοῦκλες. Ἡ πριγκίπισσα Νατα-
λία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Πέ-
τρου, ἔδωσε φαντασμαγορικέ-
ς γιορτὲς στ' ἀνάκτορα δὴν πάν-
τῳ τοῦ νόμου καὶ τῇ δυνάμει.
Ἡ πριγκίπισσα μάλιστα εἶχε
διατάξει καὶ τῆς εἶχαν φυλάξει
μικροσκοπικὰ καρρότσοις καὶ ἔ-
λανε φέροι ἀπὸ τὰ νήσοις Σή-
ταντι μικροσκοπικά ἄλογα...
Ὅλοι οἱ νόμοι λοιπὸν τῆς ἀπεί-
ρατης ρωσικῆς αὐτοκρατο-
ρίας, 93 τὸν ἀριθμό, ἦρθαν
ἀπὸ τῆς αὐλῆς τῶν διαφόρων

πριγκιπών στ' ἀνάκτορα γιὰ νὰ παραστούν στὸ γάμο. Δεκαπέντε χρυσοστόλιους καρρότους στὶς οὐπίες εἶχαν ζέψει τὰ μικροσκοπικά ἄλογα κάνανε παρέλασι μέσα στὴν πόλι, περικυκλωμένους τιμητικά ἀπὸ ἐρίππους δραγώνους. "Ὅλη ἡ αὐτοκρατία τῆς Πετροπόλεως πῆγε στὴν ἐκκλησιά γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ στέψι. Ἐπίσης οἱ γάμοι τοῦ νάνου Ρίτσαρντ τῆς Τίψφων καὶ τῆς νάνου Μαρίας Ἀννας Σέφερντ, στὴν αὐλὴ τοῦ Καρόλου Ι τῆς Ἀγγλίας, εἶχαν τὴν ἴδια μεγαλοπρέπεια. Κι' οἱ δύο νένιφροι ἀπὸ μὴ περίεργου σὺνπτασι εἶχαν τὸ ἴδιο ὄνομα, ἕνα μέτρο δηλαδὴ καὶ δεκαπέντε πόντους. "Ὁ βασιλεὺς κι' ἡ βασίλισσα λοιπὸν τοὺς στεφανώσανε μ' ἐπίσημότητα κι' ὁ ποιητὴς τῆς αὐλῆς ἔγραψε νὰ τρυφερὸ ἐπιθαλάμι γιὰ τὸ αὐτὸ τὸ καινούργιο μικροσκοπικὸ ἀνδρόγυνον.

Στὰ παραμύθια, κάθε φορ
πού ἔνας νάνος προκαλεῖ ὁ
μονομαχία ἕνα γίγαντα, μᾶ
ἀρέσει νὰ βλέπουμε τὸ νᾶ
νικητὴ σὺ αὐτὸν τὸν ἄνισο α
γῶνα. Τέτοιες ὁμοι μονομα
χίες δὲν γίνονται μόνο στὰ πα
ραμύθια. Ἀκούστε πόσο παρά
ξενη ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ νάνου
Γζέρφου Χούδσαν τοῦ ἔζησε
κατὰ τὸν XVII αἰῶνα στὴν αὐ
λὴ τῆς Ἀγγλίας. Ὅταν ἡ δοῦ
κισσα τοῦ Βούκιγχαμ τὸν χά
ρισε στὴν Ἀνριέττα τῆς Γαλι
λίας, τὴ γυναίκα τοῦ Καρόλου
I τῆς Ἀγγλίας, ὁ νάνος αὐτὸς
μεταμφιεσμένος σὲ Ἔρωτα βῆκε
ἀπὸ ἕνα ἀνθιμένο πανέρι
χαϊρέτης ταπεινὰ τὴ βασίλισ
σα καὶ τῆς προσέφερε ἕνα μπου
κέτο ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια λου
λούδια. Ἐπειτα, ἀρπάζοντας
ἕνα φαλλίδι, ἔκοψε τὰ φεράρα του.
Ἔπαυσε τὰ βέλῃ τῆς φερέτρας
τοῦ καὶ τ' ἀπόθεσε μπροστὰ στὰ
πόδια τῆς.

Ὁ Ἐρως ὁμως αὐτὸς δὲν ἄρχισε νὰ γίνῃ ἕνας σωστός διάβολος! Τὴ μιὰ ἡμέρα πρῶ-
του πῶσε στὴν κουζίνα κι' ἔβυσε
στὴ φωτιῆς ἢ κρυβότανε μέσ-
σ' μιὰ κασαρόλα κι' ὅταν ὁ
μαγάρης σήκωνε τὸ καπάκι
τῆς, ἔξεπιτότανε καὶ τὸν ἄρ-
χισε ἀπὸ τὸν λαϊμὸ γιὰ νὰ τὸν
πνίξῃ. Τὴν ἄλλη ἡμέρα κρυβο-
τανε σ' ἕνα συρτάρι κι' ἄστρα-
τε τρομακτικὲς μπάτσες στὶς
καμαρίνες πού πηγαίνανε νὰ
τοῖ ἀνοίξουν ἢ τίς στράβωνε
μέ μιὰ μικρὴ τρύπα πού τὴ
γέμισε νερό. Ἡ βασιλοῖσσα τότε
προστάς στὴ διαβολικὴ ζωηρό-
τητά του, συλλογίσθηκε νὰ τὸν
βάλῃ νὰ μονομαχήσῃ μ' ἕνα
κυνίδιο. Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχαν
τὸ ἴδιο ἀνάστημα καὶ τὸ ἴδιο
ἄρρεος κι' ἔτσι ὁ ἀγώνισμα ἦταν
σιος. Στὴν ἀρχὴ ὁ διάβολος χυ-
μῆτε κι' ἄρχισε νὰ καταφέρῃ
τὸ νῆαν τρομακτικὲς τοιμιέρις.

τό το ραφίος του. Μιά στιγμή
μωός ο Τζέφρεϋ βρόικη την εϋ-
αιρία και τόν τίνανε μιά κλω-
σάν στο μάτι. πράγμα που έ-
ανε τόν διάνο να έγκαταλεί-
νη τόν αγώνα... Αύτη ή μονο-
αχία, πού ή χειροκρότηση ξε-
αρδισμένη από τιά γέλια θη-
ή ή αύλη, τού Καρόλου Ι και
τού θύμισε τή μάχη τών Πυγ-
αίων μέ τούς Γερανούς, όπως
ην περιγράφει ο "Όμηρος, ό-
νιηθήκε από τόν ποιητή Ντα-
ενάν σ' ένα μεγάλο έπικό ποί-
αμα, τήν "Τζεφρέυάδα"...

Ὁ Τζέφρεϋ ὅμως ἐτοιμάσθη-
σε ἅλιγο γὰρ μιά δευτέρα μο-
νομαχία πιδ σοβαρή. Ἀπὸ και-
ρὸν δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὰ
χολὰ ἄσπετα ἐνὸς χοντροῦ
κι ἡράκλειου Γερμανοῦ, κά-
ποιου Κρόφτς, ποὺ διασκεδάζε-
θε τόσο νὰ τὸν ἐπαπλῶν ἄ-
κνω σὲ μιά μεγάλη φέτα ψω-
μοῦ καὶ νὰ κἀν τάχα ὅτι θά-
ν καταβροχθίσῃ. Ἄλλοτε πᾶ-
ν τὸν ἄρπαζε ἐξαφνικὰ ὅπιο πέ-
ρσι καὶ τὸν κρεμοῦσε στὸν πο-

A black and white photograph of a man in a dark suit standing in a room. He is positioned in the center-right of the frame, facing slightly to the left. The background features a textured wall and a doorway leading to another room. The lighting is dramatic, with strong shadows.

Ὁ Σιαμαῖος νάνος Σάμ-Λιγκ-Χίτο, ἡλικίας 21 ἔτους.

υέλαιο του*σαλονιου...
Αυτὸς ὥστόσο ἡ προσβολὴ
πρεπε φυσικὰ νὰ ξεπλυθοῦν
ὁ νάνος Τζέφρεϋ κάλεσε
τὴν ἡμέρα σὲ μονομαχία, τὴν
ἐντὶ Γερμανό. Ὁ Κρόφτ

...απέναντί της την ημέρα που συ-
νέστησαν στο «Πεδίον της τι-
μής», άντί για πιστόλι κρατούσε
στα χέρια του μια μικρή
ρόμπα και λίγα μπιζέλια για
φαγείρες. Ο Τζέφρεϊ όμως με
αυτά τα πράγματα θυμόνι ανάγκα-
ζε τον εχθρό του να πάρη στο
βαράκι τη μονομαχία και να

...ήλπιον ἡμᾶς τοῦ μετὰ τοῦ πικροῦ καβαλλάειν σ' ἕνα ἀλόγοον. Κροφῆς τότε ζήτησε ἀνα τοῖς ἰσοῦν ἕνα μεγάλο τηλεσκόπιο, κι' όταν ὁ Τζέρεφρὺ φάνηκε καβαλλάειν στ' ἄλογό του, ὁ ἡμιανὸς ἔκανε τάχα ὅτι δὲν ἔβλεπε παρά μόνονα τὸ μικροσκοπικὸν τοῦ ἀλόγου καὶ ρώτηε ὅλο τὸν κόσμο μὴ τυγχόν ἔτι τοῦ «μικροβίου» ὁ Τζέρεφρὺ γέλασε καὶ τὸν ἔκανε νὰ περμένει ἀδίκως. Ὁ Τζέρεφρὺ, ὅταν ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, μούγκρισε ἀπὸ τὴ λύσσα. Μὰ ὁ Κροφῆς ἀδιάφορος ἀπάντησε νύχνα:

«Α, μικρούλη μου! Έδω-
ν; Δεν σε είδα, έτσι όπως
είσαι κρυμμένος μέσα στις τρί-
ες του αλόγου σου!... Κάθησε
στον άπανάω στο κεφάλι του
να μπορώ να σε βλέπω κα-
ταρα!»

αί με τὸ πιστόλι στὸ χέρι
 ξεκίβηλε τὸ μάτι του
 τηλεσκοπίο. Μόλις δώστο-
 ηκε τὸ σύνθημα τῆς μονο-
 κας, ὁ Τζέφρεϋ χύνηξε ἀ-
 νὰ στὸν ἀντίπαλό του κα-
 ῖψε στὸν τόπο μετὰ μι-
 λιά. Ὁ Βασίλειος κατόπι-
 να τὸν ἀναμείψη γι' αὐτὴ
 ρωϊκό του κατόρθωμα, τὸν
 οἶσε λοχαγὸ τῆς φρουράς.

τρομερός Τζέφρεϋ είχε δ
και την τιμή να είναι ο τε
ατος νάνος που διεσκέδα
έ την κωμική ζωή του τη
ένος βασιλέως. Λίγο και
ΰστερα από το θάνατό του
γεμόνες της Εύρώπης έπα
πειά να στολίζουν τα πα
ια τους μ' αυτούς τους λι
ουτέλους γελωτοποιούς.
Ωπως όμως ή κάθε βασιλ

κή αὐλή ἔῤῃχε τοὺς νάνους τῆς, ἔτοι κι ὁ λαὸς σ' ὅλες τῆς ἐπο-
χῆς ἔῤῃχε κι αὐτοὺς τοὺς δικούς
του. Οἱ πλανόδιοι σαλτιμπάγ-
κοι ἔῤῃχαν πάντα στὸ θλασὸ τους
καὶ μερικὰ ἐκπληκτικὰ δειγ-
ματα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κομικὰ
«φαινόμενα» ποὺ τὰ διαλέγα-
νε μάλιστα ἀνάμεσα στὰ πιὸ
δύμορφα καὶ στὰ πιὸ ἀπο-
κρουστικὰ...

Στην Αγγλία λοιπόν, έδω
κα πενήντα χρόνια, άναστα-
τώθηκε ο κόσμος κι έτρεχε νά
διδένη τερατώδη Όλλανδο πού
ήταν ψηλός τρία πόδια καί πού
δέν είχε άρθρώσεις στα γόνα-
τα !..Τά χέρια του πάλι τε-
λειωνόσαν στόν άγκώνα κι έ-
μοιαζαν σάν κούτσουρα. Αυτός
δένός ήταν ένα πραγματικό
«φαινόμενο» !..

Ὁ καταπληκτικώτερος ὥστος
 ἀπ' ὅλων ἦταν κάποιος
 Φρίουλι, ἕνας νάνος ἀπὸ τῆς
 Ἀσίας, πρὸ ἐξῆδ καὶ τριάντα
 χρόνια ἦταν τὸ καλύτερο «νού-
 μερο» ἐνὸς μεγάλου Ἰταλικοῦ
 ἱποδρομίου. Ὁ Φρίουλι ἦταν
 ἀκριβῶς «τρισιψαύμιος» καὶ
 ζοῦσε μέσα σ' ἕνα κλουβί πα-
 γαγάλο στήν μιὰ ἀκρὴ τοῦ
 ὁποίου ἦταν φτιαγμένο τὸ κυ-
 κλοῦ κλιστικὸ σπιτάκι του. Ὁ ἀπὸ
 στεντοῦ αὐτοῦ νάνος λοιπόν,
 ὅταν τὸν παρουσίαζανε μπρο-
 στὰ στὸν κόσμο, ἔβγαине ἀπὸ τὸ
 σπῆτι του κι' ἔπαιζε χορεύοντας
 ἐνὰ σουράλι...

Στο Λονδίνο όμως, ο καλός κόσμος φοβότανε να παρακολουθή παρόμοια θέαματα στις ύποπτες παράγκες τῶν σαλτιμπάγκων... Γι' αὐτὸ πλήρως ἀκριβὰ κι' ἔφερνε στὰ σαλόνια του τοὺς νάνους καὶ τίς γυναῖκες ποὺ διασκεδάζανε τὸν ὄχλο. Ἐνας τέτοιος νάνος, ὁ

“Θουεν Φάρελ πού φάνηκε στο Λονδίνο τόν XVIII αιώνα, προκάλεσε τόν γενικό θαυμασμό μέ την καταπληκτική δύναμί του. Μέ τό κάθε χέρι του μπορούσε νά σηκώνει δύο ανθρώπους. Ἀντί νά δουλεύη όμως, προτίμησε νά πουλήσει τό σώμα του σ’ ἕνα χειρουργό πού τοῦ ἔξασφάλισε ἕνα μικρό εισόδημα ἕως τήν ἡμέρα τῶν θανάτου του.

Ὁ νάνος Ρόμπερτ Σκίν-
νερ καί ἡ γυναίκα του, ἡ ἄ-
νδρος Ἰουδήθ, ποὺ εἶχαν καί οἱ
δύο ὅμοιο δυό ποδιὰ καὶ ἐνό-
δαχτύλου, φάνηκαν πρὸ ἔξυπνοι
ἀπὸ τὸν Ὅσων Φάρελ. Δούλε-
ψαν τρία χρόνια σ' ἑνα μεγάλο
ἱπποπόρφοιο καὶ ἔπειτα ἀποτρα-
βήχθηκαν, καὶ ἔζησαν ἀνετα καὶ
εὐτυχισμένα τὰ ὑπολοίπα χρό-
νια τῆς ζωῆς τους. Κάθε ἀπό-
γευμα ἔβαναν περὶπατο στὸ
Σαιντ-Τζαίμς Πάρκ μετὰ μιά ἀ-
σκά μικροσκοπική, ὅπως ἔ-
κεινα τ' ἀμαξάκια τῶν παιδιῶν
ποὺ τὰ ἔχουν γιὰ τὶς κοῦκλες
τους. Αὐτὴ τὴν ἀμαξία τοῦ ζεύ-
γους Σκίννερ τὴν ἔσπεραν δυό
σκυλιά, ποὺ τὰ ὀδηγοῦσε ἕ-
νας ἀμαξῆς δέκα χρόνων, ντυ-
μένος μετὰ κόκκινη καὶ κί-
τρινη λιβρέα...

Ο Σίμων Πάπας, ένας άλλος παράνομος νάνος που σ' ήλκυε 26 χρόνια, είχε ύψος 75 πόντους και ζύγιζε 27 κιλά, κατάφερε κι' αυτός να κάνει μια καλή περιουσία μέσα σ'ε λίγο καιρό και κάθε φορά που έβγαине περίπατο στα πάρκα του Λονδίνου ντυνότανε σαν παιδί τεσσάρων χρόνων, κρατούσε σ'ο χέρι του ένα μικρό καμουαί και συνοδεύοντανε πάντα από την...γκουβερνάντα του! Αυτός μάλιστα ήταν ο

πρώτος που είχε την ιδέα να πουλάει αυτόγραφα που τα ξυγραφει μπροστά στους θεατές. Όλοι όμως οι τρισένδοξοι αυτοί νάνοι σβάνανε μπροστά στον περίφημο στρατηγό Τόμ Πούες. Αυτός ο Τόμ Πούες, ο δ-ποίος στην πραγματικότητα λέγεται Τσαρλς Στράττυν είχε γεννηθεί στις 11 Ιανουαρίου του 1832 στο Μπρίντγκεπορτ της Κονεκτικούτς και ζύγιζε έννηα κιλά σέ ηλικία δέκα χρόνων. Όταν πάλι έγινε «άνδρας», είχε ύψος 55 πόντους και ζύγιζε 15 κιλά. Αυτό τό ανάστημα κι αυτό τό βάρος τό διατήρησε σ' όλη του τ ζωή.

Ό Τόμ Πούες λοιπόν, σέ ηλικία είκοσι χρόνων άρχισε νά επιδεικνύεται στό ίπποδρόμιο στό περίφημο Μπάρνουμ. Έκανε θριαμβευτικές περιδείξεις σ' όλες τις πολιτείες της Άμερικής και τέλος πήγε νά κάνει μία έπισκεψη στη βασίλισσα Βικτωρία και σ' όλους τούς Άγγλους άριστοκράτες. Ό Τόμ Πούες ήταν ντυμένος σάν τόν Ναπολέοντα και καθότανε μέσα σέ μία όλόχρονη καρρόσα που τήν έσπερναν δυό μικροσκοπικά «πόνευ», στολισμένα μέ πολύχρωμα λoφία και μέ άσημένια κουνουάκια. Ό άμαξάς και οι ακόλουθοι που στεκότανωναν από πίσω ήταν μικροκαμωμένα παιδάκια έννηα χρόνων, που φορούσανε μεταξωτές στολές...

Ὁ περιφημος αὐτὸς νάνος ἀ-
φοῦ κατόπιν ἔκανε μιὰ περιο-
δεία σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ παν-
τρεύτηκε μιὰ νάνο, τὴν Λιρίνα
Γουῶρεν κι' ἀποτραβήχτηκε
πάμπλουτος νὰ ζήσει πειὰ ἡσυ-
χὴ στὴν πατρίδα του.

Τι είναι όμως οι νάνοι; Οι γιατροί μας λένε ότι είναι άνθρωποι άρρωστοι. Οι νάνοι δεν μπορούν να μεγαλώσουν φυσιολογικά, γιατί ο θυρεοειδής αδένας τους που βρίσκειται μπροστά στον λάρυγγα και ο οποίος ρυθμίζει την καλονική λειτουργία του οργανισμού έπαθε άσθения. Η ανάπτυξή τους λοιπόν σταμάτησε, λόγω της χρόνιας, ή βροχολογίας τους, κατέληξε κι' άποκοιμήθηκε η διάνοια τους. Ήρσαν έτσι παιδιά σ' όλη τους τη ζωή...

Εκτός όμως, από αυτούς τους χιτρώδεις ανθρώπους, έχουμε και φυλές ολοκληρής πρωτόγονων λαών που έχουν μικροσκοπικό ανάστημα: αυτοί είναι οι πραγματικοί νάνοι! Τέτοιες φυλές υπάρχουν στη Σουατάντα στη Νιάβα, καθώς και στην Κεντρική Αφρική. Εκεί پیداούν οι πρωτόγονοι Πιγμαιοί, της φυλής των Νιά-Νιάμ, νάνοι δηλαδή μωρούς που έχουν ανάστημα 80 πόντους, και μακριά γένεια που φτάνουν ως ά γόνατά τους. Κανείς απ' αυτούς δεν είναι «άρρωστος»... Όλοι τους έχουν νερό όργανισμό, είναι έξυπνοι και τόσο ησυχαστοί ώστε δεν φοβούνται να τους κάνουν πολλές φορές πόλεμο με τις άλλες φυλές της χώρας των Νιά-Νιάμ που είναι μπροστά τους σαν φυλές γιγάντων!

Οι έπιστήμονες όμως πιστεύουν, ότι ζούσαν μέχρι το 1000 και σ' αυτήν άκόμη την Εύρωπη λευκοί νάνοι, όπως φαίνεται από τους σκελετούς τους που βρέθηκαν στις σπηλιές της Είλεσίας, και της Βρεττάνης...

Δυὸ νάνοι Γάλλοι τραγουδιστάδες, ὁ Ντελφέν Σιρβὸ κι' ὁ
 Αὔγουστος Τυαγιόν.

ΥΠΑΡΧΕΙ μιά θεωρία, σύμφωνα με την οποία κάθε άνθρωπος έχει στη γη τόν σωσία του. Δεν έχει εξακριβωθεί κατά πόσον ή θεωρία αυτή είναι βάσιμη ή όχι. Το γεγονός πάντως είναι ότι στο Χόλλυγουντ υπάρχει κι' από ένας σωσίας για κάθε διασημή προσωπικότητα της ιστορίας, είτε της σημερινής εποχής, είτε της παλαιάς.

Ετσι μπορείτε να περπατάτε στους δρόμους του Χόλλυγουντ και να συναντάτε σε κάθε βήμα σας τόν Νέρωνα, τόν Μεγάλο Ναπολέοντα, τόν Φρειδερίκο της Πρωσίας, τόν προεδρο Λίνκολν κι' ένα πληθος άλλους μεγάλους ανθρώπους. Η μόνη διαφορά με τ' ένδοξα πρωτότυπα τους είναι ότι όλοι οι σύγχρονοι σωσίας τους φορούν τόν άχαρο σακκάκι και τόν άκαλαίσθητο πανταλόνι της σημερινής μόδας, αντί να περιφέρονται με τ' ηθύνους και χλαμύδες και ιπποτικούς μανδύες.

Καμιά φορά όμως συμβαίνει οι σωσίας να εμφανίζονται ντυμένοι ίδια κι' απαράλλακτα με τόν πρότυπό τους, και φτιασιδωμένοι μάλιστα σε βαθμό που ν' αποδίδουν όσο τόν δυνατόν περισσότερο τήν ομοιότητα που έχουν φυσικά. Κι' αυτό γίνεται όταν χρησιμοποιούνται οι σωσίες για τόν ιστορικό φιλμ, τόν πρόσωπο με τόν οποίο μοιάζουν.

Όταν ο ρόλος που πρόκειται να παίξει ο σωσίας είναι μικρός, όταν χρησιμοποιείται μόνον ως κομπάρσος, τότε ή δουλειά είναι εύκολη για τόν σκηνοθέτη, ο κομπάρσος που έχει τόν εύτυχημα να μοιάζει με τόν Μέγα Ναπολέοντα δεν έχει παρά να χτενίσει τ' μαλλιά του όπως συνήθιζε ο μέγας Κορσικανός, να φορέσει τήν πράσινη ρεδιγκότα του και τόν δικό του καπέλλο του κι' ή ομοιότης είναι απόλυτη. Ο Ναπολέων ξαναζωντανεύει επάνω στην οθόνη, μπρός στα μάτια τών εκπληκτών θεατών.

Όταν όμως ο ρόλος είναι μεγάλος, όταν ο ήθοποιός που θά υποδυθή τόν ιστορικό πρόσωπο, δεν πρέπει μόνον να τόν μοιάζει αλλά και να έχει δραματικό ταλέντο, τότε βέβαια αλλάζει τόν πράγμα, και παρουσιάζονται δυσκολίες. Πρέπει δηλαδή να βρεθή ένας ήθοποιός που να συνδυάζει και τήν ομοιότητα και τόν ταλέντο, πράγμα, που καθώς καταλαβαίνετε, δεν είναι καθόλου εύκολο.

Αν π. χ. πρόκειται σε μιά ταινία να εμφανιστή ο Κάιζερ επιθεωρών τ' στρατεύματά του, ο διευθυντής του προσωπικού τού στούντιο δεν έχει παρά να τηλεφωνήσει στον Τζάρτζ Χάρρις, έναν Άγγλο κομπάρσο, ο οποίος έχει παίξει τόν πρόσωπο τού Γερμανού αυτοκράτορος σε όλα τ' τελευταία πολεμικά φιλμ.

Ο Χάρρις μοιάζει τόσο με τόν Κάιζερ, ώστε δεν χρειάζεται ούτε καν να φτιασιδωθεί καταλλήλως για νά κάνει μεγαλύτερη τήν ομοιότητα. Αν όμως τόν φιλμ έχει μιά δραματική σκηνή με τόν Κάιζερ, τότε ο Χάρρις δεν μπορεί ν' αναλάβει τόν ρόλο, θά τόν αναθέσουν στόν γνωστό ήθοποιό Λάουρενς Γκράντ, ή στόν Ρούπερτ

Ο Σάρλ Λάτον ως Νέρων, πλάι σε μιά προτομή τού Ρωμαίου Αυτοκράτορος.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Οι σωσίες τών μεγάλων ανδρών. Πώς εμφανίζονται στην οθόνη. Η άνευρεσίς τους και τόν μακιγιάρισμα τους, κτλ. κτλ.

Τζούλιαν που έχουν κάποια ομοιότητα με τόν Γουλιέλμο Β' και τήν κάνουν ακόμα μεγαλύτερη με κατάλληλο φτιασιδισμό.

Στά γραφεία τού προσωπικού κάθε εταιρείας υπάρχουν ειδικοί κατάλογοι, στούς οποίους είναι γραμμένοι ιδιαιτέρως όλοι οι κομπάρσοι, εκείνοι που παρουσιάζουν ομοιότητα με κάποιο ιστορικό πρόσωπο, ή εκείνοι που έχουν ένα χαρακτηριστικό τύπο, καθώς και όσοι ξέρουν να κολυμπούν ή να ιππεύουν κ.τ.λ. Έκτος από αυτούς τούς καταλόγους όμως, υπάρχουν και άλλοι κατάλογοι στούς οποίους έχουν συγκεντρωθεί όσο τόν δυνατόν περισσότερες φωτογραφίες ή εικόνες από τ' σημαντικότερα ιστορικά πρόσωπα, έτσι ώστε να μπορεί να μελετηθή εύκολότερα ή φυσιογνωμία τους και να αποδοθή όσο τόν δυνατόν πιό πιστά.

Όταν όμως ο ρόλος είναι μεγάλος, όταν ο ήθοποιός που θά υποδυθή τόν ιστορικό πρόσωπο, δεν πρέπει μόνον να τόν μοιάζει αλλά και να έχει δραματικό ταλέντο, τότε βέβαια αλλάζει τόν πράγμα, και παρουσιάζονται δυσκολίες. Πρέπει δηλαδή να βρεθή ένας ήθοποιός που να συνδυάζει και τήν ομοιότητα και τόν ταλέντο, πράγμα, που καθώς καταλαβαίνετε, δεν είναι καθόλου εύκολο.

Όταν όμως ο ρόλος είναι μεγάλος, όταν ο ήθοποιός που θά υποδυθή τόν ιστορικό πρόσωπο, δεν πρέπει μόνον να τόν μοιάζει αλλά και να έχει δραματικό ταλέντο, τότε βέβαια αλλάζει τόν πράγμα, και παρουσιάζονται δυσκολίες. Πρέπει δηλαδή να βρεθή ένας ήθοποιός που να συνδυάζει και τήν ομοιότητα και τόν ταλέντο, πράγμα, που καθώς καταλαβαίνετε, δεν είναι καθόλου εύκολο.

Αν π. χ. πρόκειται σε μιά ταινία να εμφανιστή ο Κάιζερ επιθεωρών τ' στρατεύματά του, ο διευθυντής του προσωπικού τού στούντιο δεν έχει παρά να τηλεφωνήσει στον Τζάρτζ Χάρρις, έναν Άγγλο κομπάρσο, ο οποίος έχει παίξει τόν πρόσωπο τού Γερμανού αυτοκράτορος σε όλα τ' τελευταία πολεμικά φιλμ.

Ο Χάρρις μοιάζει τόσο με τόν Κάιζερ, ώστε δεν χρειάζεται ούτε καν να φτιασιδωθεί καταλλήλως για νά κάνει μεγαλύτερη τήν ομοιότητα. Αν όμως τόν φιλμ έχει μιά δραματική σκηνή με τόν Κάιζερ, τότε ο Χάρρις δεν μπορεί ν' αναλάβει τόν ρόλο, θά τόν αναθέσουν στόν γνωστό ήθοποιό Λάουρενς Γκράντ, ή στόν Ρούπερτ

Μέτρο—Γκόλντγουϊν. Όταν πρόκειται να γυρίσουμε τήν ταινία «Ρασπούτιν», στήν οποία εμφανίζεται και ο τσάρος, εδίαλεξα από όλες τις φωτογραφίες εκείνες μόνον που είχαν ληφθή κατά τις αρχές τού ευρωπαϊκού πολέμου, δηλαδή τήν εποχή ακριβώς που διαδραματίζεται ή υπόθεσις. Ο Ράφ Μόργκαν, ο ήθοποιός που εδίαλέγη για νά παίξει αυτόν τόν ρόλο, χρειάστηκε εύτυχώς να μεταβάλλη πολύ τόν πρόσωπό του για νά μοιάσει με τόν τελευταίο Ρωμανώφ. Κόλλησε μόνονα γένεια και μιά μικρή τούφα μαλλιά στό μέτωπό του κι' αυτό τόν έλεγε τσάρος είχε μιά μεγάλη ούλη μπροστά στό κρανίο του και συνήθιζε ν' αψήφει τ' μαλλιά μακριά στό μέτωπο για νά τήν σκεπάζει.

Εκείνος όμως που απέτυχε ο Μόργκαν περισσότερο από τήν ομοιότητα ήταν να πάρει και τήν ύψη του τελευταίου τσάρου. Για τόν σκοπό αυτό έμελέτησε επί μήνες όλα τ' βιβλία τ' σχετικά με τήν ζωή τού Νικολάου Β', και στήν μελέτη τού ρόλου του τόν βοήθησε πολύ κι' ο στρατηγός Λόντι, ένας Ρώσος πρόσφυγς ο οποίος στήν ταινία αυτή χρησιμο-

ποιήθηκε ως έμπειρο γνώμων, γιατί είχε ζήσει επί πολλά χρόνια στή ρωσική Αούλη και γνώριζε προσωπικώς τόν δυστυχή τσάρο.

Για τόν Ρασπούτιν χρησιμοποιήσαμε φωτογραφίες τού τού 1916. Ο Λιονέλ Μπάρρμπορ, ο οποίος δημιούργησε αυτό τόν ρόλο, είναι μοναδικός να προσαρμοζή τή φυσιογνωμία του με τ' πρόσωπα που υποδύεται κάθε φορά. Τού βάλαμε τή μακριά περρούκα, τ' ασαυά γένεια, τ' πυκνά φρύδια τού Ρώσου καλογύρου και πήραμε διάφορες δοκιμαστικές φωτογραφίες, ως δτου να επιτύχουμε τήν πιό πετυχημένη έκφρασις.

Όταν ένας ήθοποιός πρόκειται να παίξει τόν Γεώργιο Β' σικτων βάζει στό στόμα του μέσα δυο κομμάτια καουτσούκ για νά κάνει πιό τετράγωνα τ' σαγόνια του και φτιασίδωσε τ' χείλη του καταλλήλως ώστε να φαίνονται δδο τόν δυνατόν λεπτότερα. Ένας ήθοποιός με χοντρά χείλη, δύσκολα μπορεί να μοιάζει με τόν πατέρα τής Αμερικανικής δημοκρατίας.

Για τόν Ναπολέοντα χρειάζεται ένας μικρόσωμος ήθοποιός με μεγάλο κεφάλι και ψηλό μέτωπο. Φυσικά πρέπει να είναι δυνατόν να έχει τήν αέτιο μύτη τού μεγάλου Κορσικανού, αλλά ή μύτη αυτή τεχναίνεται εύκολα με τόν μακιγιάρισμα. Η ανάλογο περρούκα και τόν κατάλληλο κοστούμι συμπληρώνουν τήν ομοιότητα. Τόν κυριώτερο είναι να διδαχθή ο ήθοποιός τήν χαρακτηριστική στάσι τού Ναπολέοντος. Ο έδεωδης Ναπολέων μεταξύ τών ήθοποιών τού Χόλλυγουντ ήν ο Έρνστ Λιοδμπιτς, ο οποίος τώρα εδίαλέχθη σέ διάσημο σκηνοθέτη. Τόν Ναπολέοντα όμως τών τελευταίων χρόνων τής ζωής του, τόν αποδίδει πιστότερα ο Ρίτσαρντ Μπαρθέλεμες. Η αναλογίες τής νεκρικής μάσκας τού Ναπολέοντος, ανταποκρίνονται απόλυτως με τ' αναλογίες τού προσώπου τού Μπαρθέλεμες.

Στήν τελευταία ταινία τού Σέσιλ ντε Μίλλ, «Τό Σημείο τού Σταυρού» μεγάλο ρόλο παίζει ο αλμοβόρος Νέρων. Τόν ρόλο τού Νέρωνος ανέλαβε ο Σάρλ Λάτον, ο οποίος επέτυχ'ε όσο τόν δυνατόν μεγαλύτερη ομοιότητα με τόν δικό τών χριστιανών, έχοντας ως πρότυπο μιά προτομή τού Νέρωνος, που φαίνεται ότι αποδίδει τ' χαρακτηριστικά του πιστότερα από κάθε άλλη. Ο Λάτον προσέθεσε μόνονα λίγο κερύ στήν άκρη τής μύτης του για νά τήν κάνει μεγαλύτερη, άφησε τ' μαλλιά του να μακρύνουν, τ' κατάρωσε, και ή ομοιότης ήταν τέλεια.

Από τ'ς διάσημες γυναίκες τής ιστορίας, σώζονται δυστυχώς πολύ λιγότερα πορτραίτα, και προτομές από δ'τι σώζονται από τούς άνδρες. Δεν ξέρουμε π. χ. τήν πραγματική όψη τής Κλεοπάτρας, ή τής Ποππίας, ή τής Σεμιράμιδος, ενώ έχουμε τις προτομές τών ιστορικών ανδρών που έζησαν τήν ίδια εποχή.

Αλλωστε για τ'ς γυναίκες ή ομοιότης δεν παίζει και τόσο μεγάλο ρόλο. Φθάνει να ντύση κανείς μιά ήθοποιό με

τό ανάλογο κοστούμι και νά τήν χτενίσει κατά τόν ίδιο τρόπο που χτενιζόταν τόν πρόσωπο που θά υποδυθή, για νά θεωρήσ'η τόν κοινόν ίκανοποιητική τήν ομοιότητα.

Στήν δόνη έχουν παρουσιαστή, ως τώρα ένα πληθος Έλισάβετ τής Άγγλιας, Ιωσηφίνες, κυρίες Ντυμπάρρ, κλπ. Εφ' όσον λοιπόν ήταν κατάλληλα ντυμένες και χτενισμένες, κανείς δεν βρέθηκε να παρατηρήσει ότι ή βασίλισσα Έλισάβετ είχε μεγαλύτερη μύτη ή ότι ή Ντυμπάρρ ήταν πιό στρογγυλοπρόσωπη.

Όταν ή εταιρεία «Παραμάουντ» έπρόκειτο να γυρίσει μιά ταινία τού Ισπανοαμερικανικού πολέμου, δημοσίευσε στις εφημερίδες μιά προκήρυξις κ' υποσχέθηκε ότι θά έδινε 500 δολάρια σε όποιον θά τής προμήθευε τόν τελειότερο σωσία τού Θεόδωρου Ρούζβελτ. Η κυρία Ντόροθ Ντόντ από τόν Λός Άντζελες εδίαβασε τήν άγγελία, αλλά δεν έδωσε ιδιαίτερη προσοχή. Έαφνα μιά μέρα, ενώ είχε βγ'η έξω, είδε στόν δρόμο τόν Φράνκ Χόππερ ένα νεαρό υπάλληλο βιβλιοπωλείου. Η ομοιότης του με τόν Ρούζβελτ τής έκανε έντονη από τήν πρώτη στιγμή. Τόν σταμάτησε, ζήτησε τ' δνομά του και τή διεύθυνσί του και τόν ρώτησε αν ήθελε νά παίξει στόν κινηματογράφο. Άφου έλαβε τή συγκατάθεσί του, γύρισε στό σπίτι τής κ' έγραψε, στήν εταιρεία και έτσι πήρε τ' πεντακόσια τής δολάρια. Είπε επίσης γνωστό ότι στό Χόλλυγουντ δεν υπάρχουν μόνονα οι σωσίες τών ιστορικών προσώπων αλλά και όλων τών διασημών αστέρων. Έτσι υπάρχουν δυο-τρεις Τζών Τζιμπερτ, μιά Τζάνετ Γκαίνορ, καμιά δεκακαριά Γκρέτες Γκάρμπο, κι' άλλες τόσες Πόλες Νέγκρι. Μην άμφισβallestε! Και ο δικός σας σωσίας σε κάποια άκρη τής γής θά βρίσκεται.

Ευτυχώς για τόν φτωχό Μπλουί, ο θυρωρός τού νοσοκομείου τόν έχει συμπαθήσει, κι' από τ'ς πρώτες μέρες που εγκατεστάθηκε εκεί, τόν δίνει τακτικά φρά και νερό.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΒΕΛΓΟΥ

Κάποτε σ' ένα τραίνο ταξείδευε μεταξύ άλλων, κι' ένας Βέλγος ο οποίος κρατούσε ένα άμορφοδεμένο βιβλίο με τόν τίτλο: «Έργα τού Μαρτέν και Καρέ.» Ένας περίεργος συνταξιδιώτης πλησίασε τόν Βέλγο και τόν έρώτησε:

- Τί βιβλίο είν' αυτό, αν επιτρέπεται;
- Τα έργα τών Μαρτέν και Καρέ.
- Είναι ενδιαφέρον;
- Τούλαχιστον για μένα πάρα πολύ ενδιαφέρον, γιατί κοστίζει 50 χιλιάδες φράγκα.

Ένα ειρωνικό γέλιο υπεδέχθη τήν απάντησι τού Βέλγου.

— Πενήντα χιλιάδες φράγκα, αυτό τόν βιβλιοράκι; ρώτησε ο περίεργος καγχάζοντας.

Οι άλλοι συνταξιδιώτες έν τ'ω μεταξύ άκουσαν τόν διάλογο και άρχισαν κι' αυτοί να γελούν ειρωνικά.

Σας φαίνεται παράξενο; διαμαρτυρήθηκε ο Βέλγος. Στοιχηματίζω ότι και σεις ο ίδιος θά δίνετε εύχαρίστως περισσότερα από πενήντα χιλιάδες φράγκα για ν' αποκτήσετε αυτό τόν βιβλίο.

— Έν τ'ω μεταξύ είχε ζωηρέψει τόν ενδιαφέρον και τών άλλων συνταξιδιωτών. — Στοιχηματίζουμε!... φώναξαν μερικοί... Άλλά υπό ποιόν όρον.

— Υπό τόν όρον ν' αναγνωρίσετε άδιστακτως ότι τόν βιβλίο αυτό έχει πράγματι αξία μεγαλύτερη τών πενήντα χιλιάδων φράγγων. — Αν έχει λιγώτερη νά χάνω εγώ πενήντα χιλιάδες φράγκα και σεις, τί ποσό όρίσετε μόνονι σας.

Όταν καθορίστηκε τόν ποσόν τού στοιχήματος, και υπεγράφη τόν σχετικό συμφωνητικό, ο Βέλγος άνοιξε τόν βιβλιοράκι. Όλοι τότε έμειναν με τόν στόμα άνοιχτό. Έξήταν κολληριστά χιλιάδικα με τ'ς υπογραφές τού ταμίου Μαρτέν και τού γραμματέως Καρέ τής Έθνικής Βελγικής Τραπέζης, αποτελούσαν τ'ς σεσίλδες τού βιβλίου εκείνου.

Κι' ο πονηρός Βέλγος, άφου έστέπωσε τόν ποσόν τού στοιχήματος, άφησε τούς συνταξιδιώτες του νά χάσουν ακόμα.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στό δημοτικό νοσοκομείο τής αυστριακής πόλεως Κογκραχ, πρό πολλού καιρού μετέφεραν μιά νύχτα με φορείο, βαρεά πληγωμένον κάποιον άγροκτηματία τών περιχώρων.

Πίσω από τόν φορείο άκολουθούσε ο Μπλουί, ο πιστός σάβλος τού κτηματίου, ο οποίος επειδή δεν τόν άφισαν νά μ'η μέσα, θρονιάστηκε μπρός στήν έξοσπορτα τού νοσοκομείου.

Έπειτ' από λίγες ώρες ο πληγωμένος πέθανε και τήν επομένη έγινε ή κηδεία του, αλλά ο Μπλουί εξακολουθεί ακόμα νά βρίσκεται θρονιασμένος νύχτα μέρα στήν ίδια θέση, έξω απ' τήν πόρτα τού νοσοκομείου, περιμένοντας τόν κηρύ τού.

Δεν άπομακρύνεται ούτε στιγμή από κεί και δεν κοιμάται καθόλου, αλλά καθώς είναι ξαπλωμένος, έχει γυρισμένο τόν κεφάλι τού διαρκώς προς τόν έσωστερο τού νοσοκομείου, και κάθε φορά που άκούει βήματα από μέσα, πετιέται ολόφθοος και περιμένει με τ' αυτιά τεντωμένα.

Ευτυχώς για τόν φτωχό Μπλουί, ο θυρωρός τού νοσοκομείου τόν έχει συμπαθήσει, κι' από τ'ς πρώτες μέρες που εγκατεστάθηκε εκεί, τόν δίνει τακτικά φρά και νερό.

Ο διάσημος Άγγλος ηλεκτρολόγος Έδουαρδ Φν'η, έκανε τελευταία μιά περίεργη ανακάλυψιν. Βρήκε δηλαδή πως όταν έχει κανείς σε μιά τσέτη του, άσημνια και χαλκινα νομίσματα μαζί, παράγονται ένα άσθενές, αλλά συνεχές, ηλεκτρικό ρεύμα.

Σ' ένα ύποδηματοποιείο τού Λονδίνου, μπήκε τελευταία, μιά νύχτα ένας κλέφτης, ο οποίος έλεγε δεκαεφτά παπούτσια δεξιά. Μανιασμένος δέ κατόπισιν για τόν πάθμμά του τ' άτάσε σ' ένα πεζοδρόμιο, όπου και τ' άβησε ή άστυνομία.

Στό σπίτι μιάς πλούσιας Αμερικανίδος, τής μίστρας Φρόντερικ Τζούστ, στό Σικάγο, επέδραμε πρό ήμερών ένας ληστής ο οποίος θέλησε νά μ'ημηθ' τούς Ιαπωνικούς ληστές τών περισμένων εποχών.

Στό άριστο τόν χέρι κρατούσε ένα όμοιο μπουκάλι λουλούδια, και στό δεξί ένα περίστροφο, με τόν οποίο άναγκασε τήν κυρία Τζούστ νά μ'ημνι άκίνητη και νά μ'η βάλει ταμνοδιά από τόν στόμα τής.

Άφου δέ τής πήρε όλα τ' κοσμήματα και τ' αχρήματα που βρήκε στα ερμάρια τής, ο Ιαπωνικός ληστής τής προσέφερε τόν όμοιο μπουκάλι που κρατούσε στό άριστόν τού χέρι και κίνωντας μ'η βαθεία ύπνωση, άποσφύγικα κρατώντας όμως πάντοτε προσηγμένο έναντιόν τής τόν περιστρόφο του, ως τή στιγμή που έγινε άφαντος.

Στά σχολεία τής Πορτογαλίας, σύμφωνα με ένα διάταγμα που έξεδόθη τελευταία, απαγορεύεται απόλυτως στούς δασκάλους νά τιμωρούν τούς μαθητάς με ξύλο, νηστήα, περιουσιμό κ.τ.λ.

Η μόνες τιμωρίες που επιτρέπονται είναι

χορηματικά πρόστιμα από δέκα δραχμών και άνω, τ'ά οποία είνονται στόν κοιμητάρι τού σχολείου και χορηγοποιούνται, στό τέλος τού έτους, για νά μοιράζονται ως έπαθλα στούς έπιμελείς μαθητάς.

Καταπληκτικό φαινόμενο ομοιοπαθείας άποτελούν δυο Αμερικανίδες άδελφές δίδυμες, ή Μίλντρεντ Σίλλεϊ, απ' τόν Όκλαντ τής Καλιφορνίας. Η δυο αυτές γυναίκες παντρεύτηκαν τήν ίδια μέρα με δυο δίδυμους άδελφούς, τόν Χάρρι και τόν Τζών Σίλλεϊ.

Καθέμιά τους άπέκτησε από τέσσερα παιδιά, τρία άγόρια και ένα κορίτσι.

Καθένα δέ απ' τ'α παιδιά τής μιάς γεννήθηκε τήν ίδια μέρα που γεννήθηκε τόν αντίστοιχο παιδί τής άλλης.

Τώρα ή δυο άδελφές εγκατέλειψαν τήν ίδια μέρα τούς άνδρες τους και υποβάλανε μαζί τόν δικαστήριο αίτησεις διαζυγίου.

Στήν άγγλική έπαρχία Λινκονσάιρ έπιζαρεί ή συνήθεια, όταν γίνεται γάμος, τ'ά πεθερικά νά χαρίζουν στή νύμφη μιά ποικιλία γάδα και δυο έβλινια κουτάλια, για νά τής φέρουν ευτυχία.

Μερικά από τ'α κρατίδια τών Ένωμένων Πολιτειών έχουν νομίσματα τών πέντε και τών δέκα σέντς, κατασκευασμένα, απ' από μέταλλο, αλλά από σιδερένιο.

Ο Κόνραδ Κνέμπλερ, ένας γέρος Γερμανός χαρταφής και δεινός μικρογράφος, κατόρθωσε νά γράφει στό πίσω μέρος ενός καρτ-ποστάλ 20.000 λέξεις, που διαβάσκονται πολύ καλά, χωρίς φράκ.

Σ' ένα άγροκτήμιο κοντά στήν πόλιν Μόσχοβ της Αμερικής ψοφούσαν διακόσιες γελάδες δηλητηριασμένες από οινόπνευματόδη ποτά.

Τ'ά δραστηριόμενα ζώα είχαν έδοσθήσει σε μερικά κειβάδια, στά οποία, λίγες ήμέρες πριν, τ'ά όργανα διάθεσης τών οινόπνευματόδων, είχαν άδειάσει εξατοντάδες όμοιες κατασκευασμένοι λαθροίον ούσαν.

Ο Τζάιμς Λη, ένας απ' τούς ύποπτες δημοφώνους τής Αμερικανικής πόλεως Στό-καηρ, κοντά στή Βασίλεια, έπενδισε έναν ποσόντοπο τρόπο άντοδιαφημίσεως.

Έπληρωσε όλους τούς ιδιοκτήτες όρνιθοτροφείων τής επαρχίας για νά τυπώνουν τόν όνομά του σ' αυγά που πουλάει στήν πόλιν Στόκαχμ και στά περιχώρα.

Σύμφωνα με μιά στατιστική τού ύποπτερου τών στρατιωτικών τής Γερμανίας, τόν μήκος τού βήματος τών Γερμανών στρατιωτών είναι 80 εκατοστά τού μέτρου, τών Ρώσων 11, τών Γάλλων, Αυστριακών, Βέλγων και Σουηδών 15 εκατοστά.

Ο Ιταλός στρατιώτης κάνει 120 βήματα σε κάθε χιλιό, ο Γάλλος 112—116, ο Γερμανός 115, ο Αυστριακός 112 και ο Βέλγος 110.

Οἱ Δαίμονες τοῦ 'Ωκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ λανταῖος ἀναστένανε καὶ ρώτησε τὴ νέα :

— Τί σοὺ εἶπε ;...Πές μου το γρήγορα, ἄνθος τοῦ Μαῖου, σὲ παρακαλῶ...

— Ἄ, δὲν κάνει νᾶσαι τόσο ἀνυπόμονος !...Δὲν εἶνε σωστό, ἀπάντησε ἡ ἀφελὴς καὶ καλόκαρδη κόρη.

— Ἄν ἤξερες πόσο τὴν ἀγαπᾷς μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς σου, ψιθύρισε ἡ νέα, μὲ μιά φωνὴ πούβγαίνει μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς πονεμένης τῆς ψυχῆς.

Ὁ Ὀλανταῖος δὴς, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τί τοῦλεγε τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου, διέκοψε τὴ νέα καὶ μὲ παράπονο τῆς εἶπε :

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ λές τὴν λέξι πού σοὺ ἀνέθεσε νὰ μοῦ πῆς ;

— Ἀκούσέ τὴν λοιπόν, ἀφοῦ τόσο ἐπιμένεις νὰ τὴν μάθῃς.

Ἡ λέξι αὕτη εἶνε : «Ρεκουέρντο» ! Εἶνε μιά λέξι Καστιλιάνικη. Ρώτησε νὰ σοὺ πουν τί σημαίνει.

Εὐχαριστῶ, ἄνθος τοῦ Μαῖου, σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά ! Εἶσαι πολὺ καλὴ, μοῦ ἐξαλάφρωσε τὴν καρδιά.

Μ' ἔκανες εὐτυχισμένο !...Γιατί μαντεύω τί θὰ πῇ ἡ λέξις αὕτη. Εἶνε ἡ λέξις τῆς ἐλπίδος.

Ἡ νέα κρυφαναστένανε κι' ἄφησε τὰ βλέμματά της νὰ πέσουν βαρεῖα καὶ θλιμμένα πάνω στὸν ἀγαπημένο της φλιμπουστιέρο, πού μὲ σκυμμένο κεφάλι εἶχε παραδοθῇ πάλι στὴ συλλογὴ του. Ὑστερὰ τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου πῆρε τὸν κατήφορο μ' ἀργὸ καὶ βαρὺ βῆμα ψιθυρίζοντας :

— Εἶνε εὐτυχὴς !...Ἐγὼ δὴς ;...Ἐγὼ !...

Σὲ λίγο ἡ ὡμορφὴ σιλουέττα τῆς ὁραίας κόρης χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος ὁ «Ρωμαῖος» σήκωσε τὶς ἀγκυρὲς του καὶ ἔχοντας πρὶν τὸν ἀγέρα, ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος.

Ὁ καπετὰν Λαπάντας, ὁ ὁποῖος ἔλειπε στὸ μεταξὺ αὐτὸ στὸ δάσος, γύρισε κοντὰ τὸ βράδυ στὸ Πόρ-Μαργκό. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ὀλανταῖος ἔτρεξε κοντὰ του, μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Καλέ μου φίλε, τοῦ εἶπε, δὲν ἔβρεις πῶς σὲ περίμενα !...

Ὁ λανταῖος, εἶπε συγκινημένος ὁ Λαπάντας, σὲ βλέπω ταραγμένο καὶ κίτρινο, τί σοὺ συμβαίνει ;... Κάτι σπουδαῖο, βέβαια !...

Τότε ὁ νεαρὸς φλιμπουστιέρος διηγήθηκε στὸν Λαπάντα τὸν πόνο του, χωρὶς νὰ τοῦ κρύψῃ τίποτε.

Ὅταν ὁ Λαπάντας ἔμαθε ὅτι ὁ δοῦς ντὲ λὰ Τόρρε ἔφυγε, λυπήθηκε πολὺ πού δὲν πρόφτασε νὰ τὸν προειδοποιήσῃ γιὰ τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν του. Ὅπως ὁποῖος δὴς, ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνο καὶ μάλιστα χωρὶς ἀργοπορία. Ἀποφασίσανε λοιπὸν νὰ κάνουν οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς μιά ξαφνικὴ ἐπιθεσί καὶ νὰ καταλάβουν τὸ Σάν-Χουάν ντὲ λὰ Μαγγουάνα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσουν τὸν Περδικοφάλη, τὸν Τιγρόγατο καὶ τοὺς ἄλλους Ἰσπανοὺς πού εἶχαν συνωμοτήσῃ κατά τοῦ δουκὸς ντὲ λὰ Τόρρε.

Οἱ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΣΦΑΖΟΥΝ

Ἡ ἐκστρατεία τῶν πειρατῶν τῆς Ἀκτῆς κατὰ τῆς ἰσπανικῆς πλεως τοῦ νηιοῦ ὁργανώθηκε γρήγορα-γρήγορα καὶ φρονίμα. Οἱ φλιμπουστιέροι συγκεντρώθηκαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν Μαγγουάνα. Πρῶτος ἔφτασε ἐκεῖ ὁ καπετὰν Λαπάντας, μὲ τὸν Ὀλανταῖο καὶ τοὺς ὑποτακτικούς του, περιμένοντας καὶ τοὺς ἄλλους. Ἦσαν κρυμμένοι μέσα στὰ χαμόκλαδα τοῦ δάσους ὅταν ἄξαφνα ἓνα ἀπ' τὰ σκυλιὰ δὲν ἄρχισε νὰ γαυγίζει.

— Ἐ, τί συμβαίνει, Μονάκο ; ρώτησε ὁ Λαπάντας τὸ σκύλο του, πού τὸν κούταζε μὲ βλέμματα πού εἶχαν μιά ἔκφρασι σκεδὸν ἀνθρώπινη.

Τὸ ἔξυπνο ζῶο, κουνώντας τὴν οὐρά του, γύρισε τὴ μούρη του πρὸς τὸ ἔλος τῆς Ρικίλλης, γριλλίζοντας οἱ καὶ χαροῦμένα.

— Ἄ !...ἔκανε ὁ Λαπάντας. Φαίνεται πῶς κάποιοι μᾶς ἔρχονται...Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποιοὶ εἶνε...

Δὲν εἶχε ἀπολῶσει ἀκόμα τὴν φράσι του, ὅταν εἶδε πέρα μακριὰ δυὸ ὀπλισμένους ἀνδρες ἀπὸ γερὰ τεῖχη, εἰμαὶ βέβαιος πῶς ἓνας φλιμπουστιέρος μπορεῖ μ' εὐκολία νὰ νικήσῃ ἐξ ἀπὸ δαύτους. Ἐπομένως ἔξῃ τὰ πέντε φλιμπουστιέροι, ἰσοδυναμοῦν μ' ἓνα

τακτικοί.

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο, ὁ Λαπάντας, τοὺς παρακολούθησε μὲ τὸ μάτι. Ὅταν προχώρησαν ἀρκετὰ εἶπε :

— Ἄ, καλὰ τῶλεγα ! Εἶνε δικοὶ μᾶς...Εἶνε ὁ Μονμπάρ κι' ὁ Μοντωμπάν.

Ὁ Μονμπάρ κι' ὁ Μοντωμπάν, οἱ δυὸ ξακουσμένοι ἀρχηγοὶ τῆς φλιμπουστιδος, πού τὸν ἔναν τούλαχιστον τὸν ἔβλεπον καλὰ οἱ ἀναγνώσται μᾶς, ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν. Ὅσο πλησίαζαν στὸ μέρος πού ἦσαν στρατοπεδευμένοι ὁ Λαπάντας μὲ τοὺς φίλους του παίρνανε καὶ περισσότερες προφυλάξεις.

Μόλις τοὺς εἶδε νὰ πλησιάζουν, ὁ γηραιὸς Ἀδελφὸς τῆς Ἀκτῆς, ἄφησε τὸ μέρος πού ἦταν κρυμμένος καὶ τοὺς ἀναγνώσται μᾶς. Ὅταν τὸν εἶδαν ἐκεῖνοι παρήτασαν κάθε προφυλάξι, προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος του κι' ὕστερα ἀπ' τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς, ὁ Μονμπάρ ρώτησε τὸν καπετὰν Λαπάντα :

— Ἐχετε νέα ;

— Ὁχι. Εἰμαστε ἐδῶ ἀπ' τὶς ἔντεκα καὶ δὲν παρατηρήσαμε καμμιὰ κίνησι.

— Περιφῆμα ! Ὅτε οἱ Γκαβάρους δὲν ὑποπτεύθηκαν τίποτε ! φώναξε κατενθουσιασμένος ὁ καπετὰν Μοντωμπάν.

Ὁ Μοντωμπάν ἦταν νέος ἀκόμα, ὠραίος, μὲ εὐγενέστατους τρόπους, μὲ χαρακτηριστικὰ ἀδρά κι' ἀρρενωπά.

— Σατανὰ !...Θὰ κάνουμε ὡμορφο γλέντι ! συνέχισε. Θὰ χρειασθῇ νὰ παίξουμε μὲ τὰ μαχαίρια ! Θαυμάσια !...Ἐξοχα !...

— Ἐμπρός ! ἔμπρος, Μοντωμπάν ! τοῦ εἶπε χαμογελώντας ὁ Μονμπάρ, ἡσυχάζε λιγάκι...Τί διάβολο !...μὲ τὸ πρῶτο ἀνάβει κι' ὅλας, σύντροφε !

— Ἐχεις δίκιο. Μὰ εἶνε τόσο διασκεδαστικὸ πρᾶγμα ν' ἀναποδογυρίζουμε τοὺς Γκαβάρους !...

Ὁ Πολετὰ δὲν παρουσιάσθηκε ἀκόμα ; ρώτησε ὁ Μονμπάρ τὸν Λαπάντα.

— Δὲν πρόκειται νᾶρθῃ ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Λαπάντας. Βρίσκεται στὸ ἔλος τῆς Ρικίλλης, ἐκεῖ εἶνε ἡ θέσι του.

— Πολὺ σωστὰ !...Πόσους ἀνδρες ἔχει μαζί του ;

— Μόνον τοὺς ὑποτακτικούς του. Πέντε γερούς συντρόφους.

— Λοιπὸν, ἔχουμε καὶ λέμε : ὁ Πολετὰ καὶ πέντε οἱ ὑπέρτεροι του. ἔξ, ὁ Μονμπάρ, ἐγὼ, κι' οἱ δυὸ δούλοι μᾶς, δεκαέξ. Κι' ἡ δυὸ δμάδες μαζί δηλαδή, εἰκοσι δύο. Μὲ τοὺς δικούς σας ὀχτὼ, καπετὰν Λαπάντα, γίνονται τριάντα ! Κι' ὁ ὠραίος Λαυρέντιος πόσους ἔχει ;

— Ἐχει μαζί του δεκαπέντε ἀνδρες κι' ἓνας αὐτὸς δεκάξ.

— Σαρνάντα ἔξ, λοιπόν. Κι' ὁ Ἀρκούδας ὁ Σιδεροκέφαλος ;

— Δέκα ὀχτὼ καὶ μὲ τὸν ἴδιον δέκα ἐννιά.

— Καλὰ. Σαρνάντα ἔξ καὶ δέκα ἐννιά μᾶς, κάνουν ἐξήντα πέντε ! Αὐτοὶ εἶνε ὅλοι ;

— Μάλιστα ! ἀπάντησε ὁ Λαπάντας. Καί, νομίζω, ὅτι δὲν χρειάζονται περισσότεροι γιὰ μιά τέτοια ἐκστρατεία.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἀντίστασι, πού θὰ βροῦμε, εἶπε ὁ Μονμπάρ. Τί πληθυσμὸς ἔχει ἡ πόλις αὕτη, ἄς τὴν ποῦμε πόλι ;

— Ἐχει τὸ πολὺ πεντακόσιους κατοίκους, ἀπάντησε ὁ Λαπάντας. Ἡ φρουρά τῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς πενηντοντάδες καὶ τὴν διοικεῖ ἓνας λοχαγός.

— Ὡ !...μὰ τότε θὰ τὰ καταφέρουμε εὐκολώτατα !...εἶπε ὁ Μονμπάρ.

— Διάβολε ! φώναξε ὁ Ὀλανταῖος γελώντας. Πολὺ εὐκολὰ τὰ παίρνετε τὰ πράγματα, σύντροφοι !...Ἐνας πληθυσμὸς ἀπὸ πεντακόσους ψυχῆς, μιά φρουρά ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα ἀνδρες κι' ὅλοι αὐτοὶ ὀχυρωμένοι πίσω ἀπὸ γερὰ τεῖχη,βρίσκεται ὅτι εἶνε ἀσημαντὴ δύναμι καὶ μάλιστα γιὰ ἐξήντα πέντε μόνον ἀνδρες ;

Ὁ φλιμπουστιέρος ἀρχισαν νὰ γελοῦν.

Ὁ Ὀλανταῖος δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν συμπεριφορὰ τους. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ὅταν ὁ Λαπάντας τὸν πρόλαβε καὶ μ' ἓνα πατρικὸ τόνο τοῦ εἶπε.

— Ἀκούσε, ναύτη : Βρίσκεσαι λίγον καιρὸ ἀνάμεσά μᾶς, εἶσαι συνεπῶς πολὺ δικαιολογημένος νὰ μὴν ἔξεις πολλὰ πράγματα. Θὰ τὰ μάθῃς δὴς μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ἔξεις ἓνα πρᾶγμα : ὅτι ἓνας φλιμπουστιέρος, κατὰ μέσον ὁδὸν, ἀξίζει ὅσο δέκα Γκαβάρους, ὅταν τοὺς πολεμάει σ' ἀνοικτὸ μέρος. Τώρα δὴς πού οἱ βρωμοκαβάρους εἶνε ὀχυρωμένοι πίσω ἀπὸ γερὰ τεῖχη, εἰμαὶ βέβαιος πῶς ἓνας φλιμπουστιέρος μπορεῖ μ' εὐκολία νὰ νικήσῃ ἐξ ἀπὸ δαύτους. Ἐπομένως ἔξῃ τὰ πέντε φλιμπουστιέροι, ἰσοδυναμοῦν μ' ἓνα

σῶμα τριακοσίων ἐνενήντα ἀνδρῶν ἀποφασιστικῶν καὶ καλὰ ὀπλισμένων. Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι εἴμαστε περισσότεροι κι' ἀπ' ὅτι χρειάζεται !...Γιατί μὴν ἔχνης, ὅτι ἀπ' τὸν πληθυσμὸ πρέπει νὰ βγάλουμε τὶς γυναῖκες, τὰ παιδιά, τοὺς γέροντες, τοὺς καλόγηρους καὶ τοὺς γελοῖους, μ' ἄλλα λόγια τὰ τρία τέταρτα τῶν κατοίκων.

— Ὁραῖα !...ἀλλὰ μένουν πάντοτε οἱ στρατιῶτες. Αὐτοὺς δὲν τοὺς λογαριάζετε ; εἶπε ὁ Ὀλανταῖος ἐπιμένοντας στὴν ἀντίληψί του.

— Ἄ ! αὐτὸ, ναύτη, εἶνε ἄλλο ζήτημα. Γιὰ μᾶς οἱ στρατιῶτες εἶνε οἱ λιγώτεροι ἐπικίνδυνοι ἐχθροί. Καὶ νὰ γιατί ! Τὰ πρῶτα χρόνια πού καταλάβαινε τὸν Ἅγιο Δομίγιο οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς, ἡ ἰσπανικὴ Κυβέρνησις, εἶχε ὀπλίσει τὶς πενηντοντάδες τῆς μὲ καὶ καινούργια μουσκέτα πρώτης τάξεως. Ἐξέρις πολὺ καλὰ ὅτι ἡ πενηντοντάδες αὐτὲς σχηματισθήκανε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καταδιώκουν τοὺς μπουκανιέρους. Μὰ ὅπου ἔτυχε νὰ συναντηθοῦμε μαζί τους, τοὺς τασίσαμε τὰ πλευρά. Ἐτοὶ τρομοκρατήθηκαν τόσο, πού ὁδοι φορὲς τοὺς στέλνανε νὰ μᾶς συναντήσουν, αὐτοὶ ἀρχίζανε νὰ πυροβολοῦν ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸ βάζανε στὰ πόδια.

Ἡ ἰσπανικὴ Κυβέρνησις, πονηρὴ πάντοτε, καμώθηκε πῶς δὲν κατάλαβε γιὰτί πηγαῖνε χαμένους ἀδίκᾳ τόσες σφαῖρες. Κι' ἀντὶ νὰ κατηγορήσῃ δειλοὺς τοὺς στρατιῶτες τῆς, ἐξήγησε ὅτι ἀπὸ πείσμα πυροβολοῦσαν στὸν ἀέρα, γιατί δὲν χωνεύανε δὲ ὅπλα τους, πού τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ παλαίψουν μὲ μᾶς σῶμα μὲ σῶμα. Κι' εἶτο τοὺς πῆρε τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἔδωσε λογχές !

Ἀπὸ τότε διαπ τοὺς δδηγούν, τοὺς γελοῖους αὐτοὺς ἐναντίον μᾶς, βαδίζουν μπροστὰ σάν ἐυλοδαρμένοι σκύλοι, γιατί ἔξερουν πού θὰ εἶνε ἡ τύχη τους. Κατάλαβε τώρα, ναύτη ;

— Ἄ !...διάβολε, νὰ σοβαρὰ πράγματα !... Θέες δηλαδή νὰ πιστέψω πῶς ὅσα μοῦ εἶπες εἶνε ἀλήθεια !...Μὰ τί λές, δὲν τὰ παραφουσκώνεις λιγάκι !...

— Ὁχι, δὴα γίνανε ὅπως ἀκριβῶς σοὺ τὰ εἶπα. Καταλαβαίνεις λοιπὸν γιατί δὲν τοὺς λογαριάζουμε καθόλου τοὺς ἀνδρες τῆς φρουρᾶς ;

Ὁ Ὀλανταῖος δὲν ἀπάντησε. Τότε ὁ Μονμπάρ εἶπε :

— Ἀς ἐρθῇ μόνον ἡ ὥρα καὶ θὰ γελάσουμε μὲ τὴν καρδιά μᾶς μ' αὐτοὺς τοὺς βρωμοκαβάρους, πού ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ δὲν θὰ μᾶς ξεφύγουν. Θὰ τοὺς καταλίσομε σάν κοκορόπουλα !...

Ἀλήθεια...Ποῖα ὥρα θὰ κάνουμε ἔφοδο ;

— Τρεῖς ὥρες ὕστερ' ἀπ' τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ἀπάντησε ὁ Λαπάντας.

Καὶ συνέχισε ἀλλάζοντας τόνο :

— Ἀποφασίσανε νὰ τὴν κάνουμε στίς ἐννιά γιὰ νὰ δώσουμε καιρὸ στίς ἰσπανίδες σενιόρες νὰ κοιμηθοῦν καὶ λιγάκι !...

— Ἄ, μὰ τότε ἔχουμε πολὺν καιρὸ μπροστὰ μᾶς. Ἄν τῶς δὲν θὰ βιαζοῦμε νὰ ἐρθῶ, εἶπεν ὁ Μονμπάρ.

— Συμφωνῶ κι' ἐγὼ, φίλε μου, μὲ τὴ γνώμη σου, εἶπε κι' ὁ Μονμπάρ, γιατί δὲν βλέπω πῶς δὲν θὰ περάσουμε τὶς ὥρες πού μᾶς μένουν.

Ἄ, σύντροφοί μου, εἶπεν ὁ καπετὰν Λαπάντας, θὰ περάσουν ἡ ὥρες πολὺ εὐχάριστα !...Ἐχουμε τόσα πράγματα νὰ εἰποῦμε, πού δὲν θὰ καταλάβουμε πῶς θὰ περάσουν !...

— Καλὰ, εἶπε ὁ Μονμπάρ. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα δὴς νομίζω ὅτι πρέπει νὰ στείλουμε δυὸ δούλους νὰ βεβαιωθοῦν ἂν οἱ σύντροφοί μᾶς εἶνε στίς θέσεις τους.

— Πολὺ σωστὰ ! εἶπε ὁ Λαπάντας. Εἶνε τὸ φρονιμώτερο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε καὶ μοῦ φαίνεται περιέργο πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα τόση ὥρα. Πρέπει νὰ τοὺς στείλουμε κι' ἀμέσως μάλιστα.

Ἐπὶ τὸν αἶμα, πού ὁ Ὀλανταῖος φώναζε ἀπ' τὸ στρατόπεδο, μὲ δδηγίες λεπτομερέστατες πού νὰ πᾶνε καὶ τί νὰ κάνουν.

Τὸ Σάν-Χουάν ντὲ λὰ-Μαγγουάνα δὲν ὑπάρχει πειὰ. Στὸ θέσι πού βρισκόταν ἄλλοτε δὲν βλέπεις τώρα παρά εῤρειπια. Σήμερα, λίγο πὺδ κάτω, πρὸς τὸν κάμπο καὶ μάλιστα στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Νεῦμπ, ὑπάρχει μιά μικρὴ πολιτεία πού τὴν λένε Σάν-Χουάν. Τὸν καιρὸ δὴς, πού γίνοντοσαν τὰ γεγονότα πού ἱστοροῦμε, τὸ Σάν-Χουάν ντὲ λὰ-Μαγγουάνα ὤφανεταν πάνω στίς ὄχθες τοῦ παραπόταμου τοῦ Νεῦμπ. Μαγγουάνα, καὶ ἦταν τὸ τελευταῖο σύνορο τῆς ἰσπανικῆς στὴ νηὶ περιοχῇ. Ἦταν ἓνα στρατηγικὸ σημεῖο σπουδαιότατης σημασίας.

Ἀπὸ αὐτὸ μπορούσαν οἱ ἰσπανοὶ νὰ ὑπερασπίζον ἀσφαλῶς τὰ ἐδάφη τους ἀπ' τὶς ἐπιθέσεις τῶν μπουκανιέρων τῆς Ἀκτῆς.

Ὁλόκληρο στὸ ὄχιμα τοῦ Σάν-Χουάν ντὲ λὰ-Μαγγουάνα, οἱ ἰσπανοὶ εἶχαν σκάψῃ μιά βαθεῖα τάφρο, πλὰί στὴν ὁποία ὑπῆρχε ἓνας πύργος, μὲ πολλὰς τοφεκίθρες. Ἐπίσης κοντὰ στὸ ποτάμι, πού περνοῦσε πλὰί στὴν τάφρο, εἶχαν χτίσει ἓνα μικρὸ φρούριο. Τὸ φρούριο αὐτὸ εἶχε ἀπὸ δυὸ μπρούντζινα μικρὰ κανόνια,τὸν ὁποῖον ἡ σφαῖρες, ζυγίζανε τέσσερες λίτρες,

καὶ δυὸ ὀλμοβόλα, ὀπλισμὸ ὄχι βέβαια σπουδαῖο, ἐπαρκὴ ὅμως γιὰ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν φλιμπουστιέρων, ὅπως εἶχαν ἀποδείξει ὅς τότε τὰ πράγματα.

Τὸ Σάν-Χουάν ντὲ λὰ-Μαγγουάνα, παρουσίαζε ἓνα γραφικὸ-τατο θέαμα. Τὰ μαυριτανικὰ οἰκοδομήματά του, μὲ τὶς ἐπίπεδες κι' ἀσπριμένες στέγες τους, φαντάζανε ὑπέροχα, ἀνάμεσα ἀπ' τὶς μπανανιές, τὶς πορτοκαλιές καὶ τ' ἄλλα δένδρα τῶν ὑπερτροφικῶν χωρῶν.

Αὕτη ἦταν ἡ μικρὴ πόλι πού οἱ ἐξήντα πέντε φλιμπουστιέροι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὴν καταλάβουν αἰφνιδιστικὰ.

Ὅπως δὲ εἶπαμε καὶ παραπάνω ὁ σκοπὸς τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς ἦταν νὰ προλάβουν τὸν Τιγρόγατο ἢ τὸν Περδικοφάλη ἐν ὅσῳ βρισκόντοσαν στὸ Σάν-Χουάν, καὶ νὰ τοὺς πάρουν τὰ σπουδαιότατα ἔγγραφα πού κρατοῦσαν πάνω τους. Γιατί καθὼς θὰ θυμᾶστε, ὁ Λαπάντας τᾶξε καταφέρει τόσο περίφημα, ὥστε νὰ μὴν τοῦ φύγῃ οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα εἶπαμε μεταξύ τους ὁ Τιγρόγατος μὲ τὸν καπετὰν Δὸν Ἀντωνιο Κορόνελ, τὸν κυβερνήτη τοῦ Σάν-Χουάν ντὲ λὰ Μαγγουάνα, μέσα στὴ σπηλιά. Ὁ καπετὰν Λαπάντας κατάλαβε ἀπ' ὅσα ἄκουσε ὅτι ὁ τοχυδιώκτης τῶς πρὶν γιγνῆς, κί' ὅτι πῆγαινε ταχτικά κι' ἔμενε στὸ Σάν-Χουάν, ὅπου εἶχε δικὸ τοῦ σπιτί.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού τᾶμαθε αὐτὰ ὁ Λαπάντας, βάλθηκε νὰ πάρῃ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, μὲ κάθε θυσία. Εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι τὰ ἔγγραφα αὐτὰ θὰ τοῦ ἐξοδίαζανε ἐκτός τῶν ἄλλων καὶ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς τοῦ Τιγρόγατου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἐπρεπε ὅμως νὰ γίνῃ ἡ ἐπιθεσίς τοῦ γρηγορότερο, πρὶν φύγῃ ὁ τοχυδιώκτης ἀπὸ τὸ Σάν-Χουάν, ὅπου δὲν θάμενε περισσότερο ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μέρες.

Τὶς σκέψεις τοῦ αὐτοῦ ὁ Λαπάντας τὶς ἀνεκοίλωσε πρῶτα στὸν Ὀλανταῖο, στὴν νυχτερινῇ συνάντησί τους τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ποῦφυγε ὁ Δοῦς ντὲ λὰ Τόρρε. Ὁ Ὀλανταῖος βρέθηκε σύμφωνος μαζί του. Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ'-πρῶτ', συνεννοήθηκαν καὶ μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους τους κι' ἀποφασίσανε νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπιθεσί τὴν ἴδια μέρα τὸ βράδυ. Κι' εἶτο ἦσαν ἔτοιμοι τώρα νὰ κάνουν τὴν ἐπιθεσί αὐτὴ καὶ νὰ νικήσουν.

Στίς ἑπτὰ, οἱ ὑπέρτεροι,τοὺς ὁποίους ἔστειλε ὁ καπετὰν Λαπάντας μὲ ὀρισμένες ὀδηγίες, γυρίσανε κι' ἀναφέρανε ὅτι ὅλοι οἱ φλιμπουστιέροι ἦσαν ἔτοιμοι στίς θέσεις τους καὶ περιμένανε μὲ ἀνυπομονησία τὸ σὺνθημα τῆς ἐπιθέσεως. Ἡ πληροφορία αὕτη ἦσαν εὐχάριστες κι' ἐνθουσιάζαν τὸν Λαπάντα κι' ὅλους γενικά τοὺς Ἀδελφούς τῆς Ἀκτῆς.

Τοὺς ἔμενε πειὰ δυὸ ὥρες καιρὸς κι' ἐπείδῃ δὲν εἶχαν τί ἄλλο νὰ κάνουν ἀποφασίσανε νὰ φάγουν.

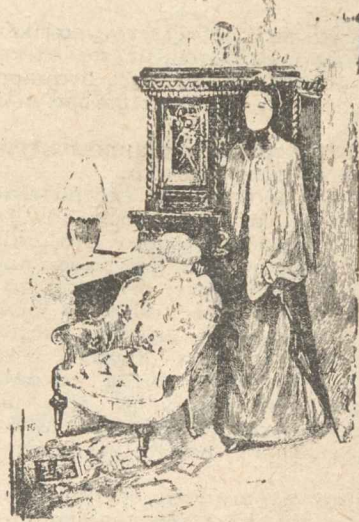
Τὸ φαγητὸ τους ἦταν λιτότατο. Τρῶγαν δὲ στὸ σκοτάδι, γιατί δὲν μπορούσαν ν' ἀνάψουν φωτιά ἀπὸ φόβο μὴ δώσουν ὑποψίεσιν στίς ἰσπανίδες. Ὅσοσο ἡ ὥρα περνοῦσε εὐχάριστα, μὲ τ' ἀστεία καὶ τὶς διηγήσεις τοῦ Λαπάντα, ὅταν ἄξαφνα ὁ Μονμπάρ σηκώθηκε πάνω κι' εἶπε :

— Σύντροφοι, ἡ ὥρα ἔφτασε ! Εἶνε ἐννιά παρὰ δυὸ λεπτά. Κι' εἶδει τὸ χρυσὸ κι' ἀσφαινοστολισμένο ρολόγι τοῦ στοῦ Λαπάντα.

Ἐμπρός, παιδιά, φώναξε τότε κι' ὁ Λαπάντας,ἐτοιμασθῇτε ! Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Κατόπιν ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὰ σκυλιὰ τους, ἀρχίσανε νὰ βολίζουν πρὸς τὴν πόλι.

Ὁ καιρὸς ἦταν εὐνοϊκωτάτος γιὰ μιά τέτοια ἐπιχείρησι. Ἡ νύχτα ἦταν ἀνέγγαρη καὶ σκοτεινὴ. Ἐνᾶς ἀγριὸς ἀνέμος, φουρνοῦσε κι' ἐπνιγε τὸ θόρυβον τῶν βημάτων τῶν φλιμπουστιέρων. Ἐτοὶ ἔφτασαν στὰ τεῖχη πού ἦταν μπροστὰ στὴν τάφρο τοῦ Σάν-Χουάν ντὲ λὰ Μαγγουάνα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν οἱ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Μία κυρία με περίμενε στο σαλόνι

Συγχρονισμένοι έκεινο το βράδυ σε μία Παρισινή Λέσχη, συζητούσαμε για άπατες και κλεψίες στα χαρτιά. Καθένας είχε να πη και την ιστορία του. Ο ταγματάρχης Ζ... δεν έλεγε τίποτε.

—Όποτε σεις δεν θά μās διηγήθητε τίποτα; τού είπα όταν όλοι οι άλλοι τελείωσαν τις ιστορίες τους.

—Γιατί; Είπε απαράιτητο; —Εί, και βέβαια.

—Καλά λοιπόν. Τότε θά σās διηγηθώ κάτι που έτυχε σε μένα τον Ιούνιο. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι η ιστορία μου δεν μοιάζει καθόλου με τις δικές σας και ότι ο κλέφτης μου είχε εξαιρετικά ένδιαφέρον.

—Τόσο το καλύτερο. Θά σās ακούσουμε με τεντωμένα αυτιά.

Ο ταγματάρχης άναψε ένα τσιγάρο κι' άκούμπησε την πλάτη του στο μαρμάρινο τζάκι. Σπρώξαμε τα καθίσματα μας πιο κοντά για να τον άκούμε καλύτερα, γιατί ό άνθρωπος σ' όποιαδήποτε ηλικία δεν παύει να είναι ένα μεγάλο παιδί.

—Έδω κι' έξη χρόνια, άρχισε ό ταγματάρχης, είχα αναλάβει την διοίκηση ενός λόχου σε μία πληκτική μικρή επαρχιακή πόλη. Κα νέος είδους διασκέδασε δεν ήπληχε εκεί, ούτε ένα θέατρο, ούτε καν ένα καφέ—κονσέρ της προκοπής.

Κάθε απόγευμα τελείωνα την ύπηρεσία μου, και μη έχοντας τί άλλο να κάνω, έπήγαινα στη μοναδική Λέσχη της πόλεως, όπου μαζεύονταν ή καλύτερη κοινωνία. Κι' έτσι έβγα από τους τακτικότερους θαυώνες της. Παίξαμε χαμιά παρτίδα πόκερ ή μπακαρά, αλλά με μικρά ποσά. Σε μεγάλα ποσά ξανοίγομαστε τρεις φορές το χρόνο, όταν γίνονται στο χωριό επιτροποπαγήγυρις, ή όποια κρατούσε περίπου μία βδομάδα.

Ένα φθινοπωρινό απόγευμα λοιπόν, άκριβώς τις ημέρες που γίνονταν το πανηγύρι, έπληξα στη Λέσχη ναρίτερα από την συνηθισμένη μου ώρα.

Η αίθουσα ήσαν γεμάτες από κόσμο, ως επί το πλείστον άγνωστό μου. Ήσαν εκεί πλούσιοι κτηματίες των περιχώρων, που σπάνια έχόντουσαν στην πόλη, και έμποροι από τις μεγαλύτερες πόλεις είχαν έρθει για να πουλήσουν τα προϊόντα τους στο πανηγύρι.

—Σήμερα έχει γερό παιχνίδι, μου είπε ένας από τους τακτικούς

θαμώνας μόλις με άγτίκρυσε. Στόν μπακαρά χαλάει ό κόσμος!

Προχώρησα προς το μέρος του τραπέζιού όπου έπαιζαν μπακαρά κι' έμεινα έκπληκτος: Στόν «μπακαρά» καθόταν ένας νέος είκοσιδύο-είκοσιτριών έτών το πολύ, ό κύριος ντε Μερτένς. Δεν τον έγνώριζα παρά ελάχιστα, αλλά αισθανόμουν ένδιαφέρον γι' αυτό το παιδί, γιατί ό πατέρας του είχε σκοτωθί σαν ήρωας στόν τελευταίο πόλεμο, αφήνοντας του μία μικρή περιουσία κι' ένα μεγάλο όνομα.

Ο νεαρός ντε Μερτένς έχόταν σπανιότατα στη Λέσχη και ποτέ δεν έπαιζε χαρτιά. Γι' αυτό τον λόγο ή άπορία μου ήταν άκόμη μεγαλύτερη, όταν τον είδα, όχι μονάχα να συμμετέχη σ' ένα τόσο μεγάλο παιχνίδι, αλλά και να κρατά ένα τέτοιο μεγάλο μπράτσο, ώστε τα χαρτονομίσματα και ή μάστιγ να σχηματίζουν σωρούς όλόκληρους μπροστά του.

—Πόση είναι ή μίζα; ρώτησα κάποιον κοντά μου.

—Ω, έκανε γελώντας ένας χονδρός κτηματίας. Ο κύριος ντε Μερτένς έχει όλη την τύχη με το μέρος του. Μπορείτε να βάλετε ό,τι θέλετε...

Μά παρ' όλη την τέχνη του, ό νέος ήταν κατάχλωμος και τα μάτια του τά φλόγιζε μία άγρια λάμψη.

Ο πάγκος είναι άνοιχτός, πρόφερε προσπαθώντας να κάνει σταθερή τη φωνή του.

—Έξαρνα, άπ' τη στιγμή εκείνη ή τύχη γύρισε εναντίον του. Δέκα φορές, την μία κατόπιν της άλλης, ό άτυχος Μερτένς έχασε. Σ' ένα τέταρτο της ώρας ό μπράτσος του είχε ξετιναχθεί.

Ένας άλλος πήρε τότε τη θέσι του και το παιχνίδι εξακολούθησε τόσο ζωηρό, με τόσο πάθος, ώστε παρουσιάθηκα κι' έγω και άρχισα να παίζω μαζί με τους άλλους.

Τό τραπέζι ήταν περιγυλωμένο άπ' όλες τις μεριές και δεν ήπληχε θέσις άδειαν. Ήμουν υποχρεωμένος να παίζω όρθιος κρατώντας το κατέλλο μου στό χέρι και μέσα σ' αυτό έρχιχα νευρικά τά κέρδη μου που γινότουσαν όλοένα και μεγαλύτερα.

Ήμουν τελείως άποροφημένος από το παιχνίδι, όταν έξαρνα κάποιος μου φώναζε:

—Ταγματάρχα, σās κλέβουν!

Γύρισα μονομιάς κι' άρπαξα ένα χέρι, τό χέρι του κυρίου ντε Μερτένς, ό όποιος κρατούσε ένα χιλιόφραγκο που μόλις εκείνη τη στιγμή τό είχε άρπάξει μέσ' άπ' τό κατέλλο μου.

Τό πρόσωπο του δυστυχισμένου νέου ήταν πελιδνό.

Τού έρριξα τότε ένα βλέμμα, ένα μονάχα, και είδα στά μάτια του μία τέτοια έκφραση, ώστε ή καρδιά μου γέμισε συμπόνια.

—Ο κύριος ντε Μερτένς, έχει κάθε δικαίωμα να παίρνει όσα χρήματα θέλει, είπα ψήφισμα. Μου φαίνεται μάλιστα άκατανόητο πώς μπόρεσε κανείς να έσπομίσθι μία τέτοια κατηγορία εναντίον του. Είμαστε σύντροφοι στό παιχνίδι και πήρε χρήματα γιατί τά χρειάστηκε. Αυτό είναι.

Ο κύριος, ό όποιος μου είχε φωνάξει πως μ' έκλεβαν, έχόταν για πρώτη φορά στη Λέσχη και δεν έγνώριζε ούτε και έξ όψεως τον κύριο Μερτένς. Είχε ίδει ένα χέρι να γύνεται όπουλα μέσα στό κατέλλο μου, και νομίζοντας ότι με έκλεβαν, με είδοποίησε.

Καταντροσιασμένος έξήγησε άπειρες φορές σιγνήνουν άπό τον κύριο ντε Μερτένς και τό έπεισάόό τελείωσε αφήνοντας σε όλους την εντύπωση ότι πραγματικά ό κύριος ντε Μερτένς ήταν συμμετέχος στό κέρδη μου και ότι ό άναρχος ξένος τον είχε προσβάλλει άδικα, έκθέτοντάς τον για κλέφτη.

Έξακολουθώσαμε το παιχνίδι και ό κύριος ντε Μερτένς έφυγε.

Πέρασαν τρεις ημέρες δίχως να λάβω χαμιά είδηση έκεί μέρους του. Τό θεωρούσα ως πολύ φυσικό. Δεν είχε τό θάρρος να με αντίκρισή έπειτ' άπ' ότι είχε συμβεί. Ήμουν όμως εύχαριστημένος άπ' αυτό που είχα κάνει. Σάφοντας τον Μερτένς, είχα σώσει την μνήμη του πατέρα του άπό ένα μεταθανάτιο στίγμα. Πάντως άπορούσα κάπως γιατί ό νεαρός ντε Μερτένς δεν τό θεώρησε καθήκον του να μου εκδηλώσει κατά ένα όποιοδήποτε τρόπο την εύγνωμοσύνη του για την ύπηρεσία που τό είχα προσφέρει.

Ένα απόγευμα έτοιμαζόμουν να βγω έξω για να κάνω μερικές επίσκεψεις, όταν ή όρδινάντσα μου μου είπε ότι μία γυναίκα βρισκό-

ταν στό σαλόνι και με περίμενε. Ήταν μία γυναίκα σαράντα πέντε έτών περίπου, με ήρεμη και άξιοπρεπή φυσιογνωμία και με ειλικρινές βλέμμα.

—Είμαι ή κυρία ντε Μερτένς, μου είπε μόλις με είδε μπροστά της. Ο γυιός μου μου τά όμολόγησε όλα και ήρθα να σας ευχαριστήσω που συντελέσατε να μείνη άκατηγόρητη ή τιμή του όνόματός μας.

—Ω, κυρία μου!

—Ο γυιός μου ήταν έρωτευμένος τρελλά με μία γυναίκα σπάταλη και άπαιτητική, που διαρκώς του ζήτησε χρήματα. Για χάρη της έλασα όλα τα υπάρχοντά μου, και δεν είχε. Τά παρακάτω τα γνωρίζετε.

Ήμουν πολύ στενοχωρημένος βλέποντας την εύγενική έκκληση γυναίκα τόσο ταραγμένη. Σάπταν όρθια μπροστά μου και τά διαρκώς γίνουσαν άπ' τά μάτια της σπιν μάγουλά της.

—Η νεότης κάνει άνοησίες, κυρία μου, μπόρεσα ν' άρθρώσω. Θά ιδώ τον γυιό σας και θά του μιλήσω.

Μά εκείνη κούνησε τό κεφάλι της άπελπισμένα.

—Δεν θά τον διη, ταγματάρχα μου. Κατετάχθη στους πεζοναύτας κι' έφυγε πρό τριών ημερών για την Ίνδοκίνα...

Είχαμε άκούσει με μεγάλο ενδιαφέρον την διήγηση του ταγματάρχου Ζ..., χωρίς να τον διακόψουμε ούτε μία φορά. Όταν έπαψε να μιλά, για λίγες στιγμές μείναμε σιωπηλοί.

—Και τό τέλος, ταγματάρχα; Τί άπόγινε ό κύριος ντε Μερτένς;

—Δεν ύπαρχει πειρά στό ζήτη, κύριό μου. Πρό δύο έτών περίπου έλαβα ένα γράμμα άπό τό μαρμαρινό Κελούγκ. Ένα φραγκο γραμματάκι, γραμμένο με ξεθωριασμένο μελάνι πάνω σε πρόστιχο χαρτί. Έγραφε μόνο αυτά τά λόγια:

«Είμαι σοβαρά πληγωμένος... Ο ναύαρχος Κουμπιέ μου έκάλεσε αμέ τη στιγμή στό σπίτι τον πολεμικό σταυρό. Έγώ όμως πεθαίνω και δεν τόν χρειάζομαι. Τόν στέλνω λοιπόν σε σάς, σε σάς που με σώσατε και θά είμαι έντονης άν τόν φορέτε».

Αυτός είναι ό λόγος, κυρία, που άντι να έχω καρφωμένο στη στήλη μου τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, προτιμώ να φορώ τον πολεμικό σταυρό του νεαρού λοχία τον πεζοναύτη, ό όποιος ενώ άποκαλύφθηκε κλέφτης, ήξερε να πεθάνη σαν ήρωας.

Η ΠΡΟΙΚΑ

Ίδου πώς δικαιολογούσε ένας πατέρας την προίκα που έδινε στην κόρη του.

—Κύριε, να ή κόρη μου, σās την παραβίδο. Χάρις σε σάς, θά άπαλλαγώ άπό πολλών ειδών ένοχλήσεις και σκοτούρες. Κι' έπειδή προτιμώ πολύ περισσότερο την ήσυχία μου, σās δίνω ως άμοιβή και έκαστο χιλιάδες δραχμής.

Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Ρενέ Στουίντυ)

ΠΩΣ θά διαβάσατε στις έφημερίδες, ή Μάρλεν Ντήτριχ, ή περίφημη και κοσμοαγάπητη βεντέττα του κινηματογράφου, βρίσκεται αυτές τις ημέρες στη Γαλλία. Έφτασε πριν από μερικές ημέρες στο Παρίσι, σιδηροδρομικώς, ντυμένη μ' ένα κοστούμι άνδρικό, με σακάκι στενό, εφαρμοστό στό κορμί της, και με πατελιόν πλατύ, με γυρισμένα μύλο, χρώματος καφέ. Φορούσε άκόμα μία γραβάτα κακή κι' ένα μπερέ χαμηλό, βαλμένο λοξά στό κεφάλι της. Κι' ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά έκρυβαν έντελώς τά ύπεροχα ματια του «Γαλάζιου άγγέλου».

Πλήθος δημοσιογράφων και φωτογράφων πολύωρσαν την Μάρλεν Ντήτριχ μόλις έφτασε στό σταθμό του Άγιου Λαζάρου. Η όραία όμως καλλιτέχνης, όσο μπορούσε πιο γρήγορα, διέσχισε τό πλήθος κι' εξαφανίστηκε σ' ένα αυτόκινητο.

Η χαμομένη βεντέττα, μαζί με τον άντρα της και τό κοριτσάκι της, μία θελκτική ξανθούλα, πήγε να ξεκουραστή σ' ένα άριστο-καρτικό ξενοδοχείο των Βερσαλλιών.

Τού κάκου όμως οι δημοσιογράφοι προσπάθησαν να την προσεγγίσουν στό ξενοδοχείο της. Η Μάρλεν δεν θέλησε να δεχτή κανένα. Οι θυφωροί του ξενοδοχείου δεν επέτρεψαν σε κανένα να την ένοχλήσει, σύμφωνα με την άυστηρή διαταγή που τους είχε δώσει ή ίδια. Είμερ όμως επιμέναμε τόσο πολύ, ώστε κατορθώσαμε τέλος να ιδούμε για μερικά λεπτά την άκριβοθώρητη καλλιτέχνη.

«Ω! Ποσο όραία και γοητευτική είναι!... Τά μάτια της μαγνητίζουν, κυριολεκτικώς, ίσπανίζουν!... Τά λίγο βαθουλωμένα μάγουλά της, δίνουν μία έκφραση παθητική στην φυσιογνωμία της. Τό χαμόγελό της είναι λίγο είρηνικό κι' αινιγματικό.

Φαίνεται να κρύβη μέσα στην καρδιά της μυστηριώδη πάθη κι' αισθητήματα.

—Κυρία μου, της είπαμε, μάς επιτρέψετε να φαντούμε ήλιν, άδισαχτοί;

—Η Ντήτριχ, χαμογέλασε, και είπε:

—Ναι, ναί...Έξω, θά με ρωτήσετε πρώτα από όλα γιατί ντυνόμαι σαν άντρας.

—Δεν το μπόρεσα...Άλλά...

—Είπε άπλοιστά. Βρίσκα ότι τό άνδρικό κοστούμι είναι πολύ πιο πρακτικό από τά γυναικεία φορέματα. Και γι' αυτό τό προτιμώ. Δεν ντυνόμαι άνδρικά από ιδιοτροπία, ούτε από γούστο, ούτε για να προκαλώ την περιέργεια του κόσμου. Άλλωστε έσείς οι Γάλλοι δεν πρέπει ν' άπορείτε γιατί βλέπετε μία γυναίκα ντυμένη άνδρικά. Θυμηθήτε την Γεωργία Σάνδη, την δεσποινίδα Ζώρς, την κυρία Ντελακρουά.

Έξαρνα, ένα ξανθό κοριτσάκι πήγε μέσα στό δωμάτιό όπου μιλούσαμε με την Ντήτριχ. Ήταν ή Μαρία, ή άγαπημένη κορούλα της ξανθής γούσας.

Η Μάρλεν κούταξε με βλέμμα στοργικότατο την κόρη της, και τά χαρακτηριστικά του προσώπου της γαλήνεψαν με μιάς. Και είπε με φωνή πολύ σοβαρή.

—Οι ένθουσιασμοί του πλήθους, ή θαυμαβευτικές επιτυχίες, ή μέθη της δόξας, όλ' αυτά δεν άξίζουν όσο τό γλυκύτατο συναίσθημα που νοιώθω όταν κοιτάζω τό παιδί μου.

Και ή Μάρλεν, λέγοντας αυτά τά λόγια, τράβηξε την μικρή της Μαρία στην άγκαλιά της, και την φίλησε με άληθινό πάθος στό μέτωπο.

Η Ντήτριχ, είναι πολύ μορφωμένη, και παίξει θαυμασία πιάνο. Είναι επίσης και πρώτης τάξεως ίππεύτρια, όλλά, ως γνωστόν, κατά τό γούστο μάς σκηνής στό «Άσμα άσμάτων», ή θελκτική βεντέττα έπεσε από τό άλογό της

και χτύπησε πολύ άσχημα στό κεφάλι.

Τώρα είναι πειά έντελώς καλά, όλλά δεν τολμάει άκόμα να ξανανέβη σε άλογο.

Ρωτήσαμε την θελκτική βεντέττα ποιο είναι τό αξίωμα της για τό ζήτη.

Κι' έκείνη μās άπάντησε: —Για να ζούμε εύτυχισμένοι, πρέπει να ζούμε κοινμένοι. Μάλιστα... Μου άρέσει να κρύβοι από τά μάτια του κόσμου την εύτυχία μου.

Από τον καιρό που ή Ντήτριχ βρίσκεται στο Παρίσι προσπαθεί με κάθε τρόπο να περνά άπαρητήρη.

Στό ξενοδοχείο όπου μένει, δεν την βλέπουν

Μία έκφραστική φωτογραφία της Μάρλεν Ντήτριχ.

παρά μόνο την ώρα του φαγητού.

Σηκώνεται συνήθως πολύ άργα, λίγο πριν από τό μεσημέρι, και κατόπιν πηγαίνει στό

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ, Εβδομαδιαία Φιλολογική Έπιδεώρσις

Γραφεία: ΣΤΟΛ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΣ, 50ος

ΛΟΓΟΥ, Στόλ Δημητροποπούλου.

Υπεύθυνος συντάκτης: ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Στόλ Δημητροποπούλου.

Προστάμενος Τυπογράφος: ΚΑΝΣΤ. ΔΕΜΕ-ΜΑΓΑΣ, 50ος Γοργίου 17.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

Όροι συνδρομής

Έσωτερικου: Έτησια Δρχ. 200

Έξωμηνος Έξάμηνος Δολάρια 6

Αί επιστολαί και τά έμβάσματα πρέπει να στέλλονται ως έξης: Διεύθυνση περιδο-κου «Παναθηναία», Αθήνας.

Τά «Παναθηναία» αντιπροσωπεύονται καθ' όλην την Άμερικην διά την κατά φύλλον πώλησιν υπό της Έταιρίας ATHENS NEWS AGENCY.

(208-310 West 58th Street NEW YORK CITY

εις την όποιαν δέον ν' άπεσθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

Ετος Α'. Αριθμ. φύλλου 28

Κυριακή 2 Ιουλίου

1933

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Παρίσι με τό αυτόκινητο συνοδευόμενη από τον άντρα της και κάποτε κι' από τό κοριτσάκι της ντυμένη κι' αυτό σαν άγόρι.

Και όμως ή Μάρλεν κατά τάς έξόδους της στο Παρίσι, δεν παρουσιάζεται τώρα ντυμένη άκριβώς, όπως την ημέρα της άφίξεώς της. Φοράει σακάκι και πουκαμισο με γιακά γυριστό και γραβάτα όλλά έχει άντικαταστήσει τά παντελόνια με μία πλατιά φούστα.

Πρό όλων ημερών, ή Μάρλεν και ό άντρας της, γεμνάζουν στό «Όυγγρικό ρεστοράν» της πλατείας Μαγδαληνής, όταν έξαφνα ένας φωτοεπώτερος τους άνεκάλυψε εκεί. Η Μάρλεν προσπάθησε να κρύψη τό πρόσωπό της από τον φωτογράφο και είπε γελώντας ν' ένα άστυφλάκα, ό όποιος βρισκόταν εκείνη τη στιγμή στό ρεστοράν:

—Κύριε... Προστατέψτε μία δυστυχισμένη γυναίκα, ή όποια δεν ζητάει τίποτα άλλο,παρά να την αφήνουν να κυκλοφορή έλεύθερα στους δρόμους.

Η Μάρλεν Ντήτριχ, μιλάει θαυμάσια τά Γαλλικά, και τά προφέρει τέλεια σαν γνήσια Παριζιάνα.

Όταν οι Άμερικανοί έφρεθαν τον όρισμό: «σεξ-άπλ», χωρίς άλλο σκέφτηκαν την Μάρλεν Ντήτριχ. Καμιά όλλη λέξις δεν ταιριάζει τόσο, σ' αυτήν την όραία καλλιτέχνηδα, την τόσο έλκυστική, παρ' όλη της τη μεγαλοχλία.

—Όταν έφτασα για πρώτη φορά στό Χόλλυγουντ, δεν βρήκα και πολλή ευγένεια γύρω μου, μάς είπε μεταξύ άλλων, ή Μάρλεν. Η Άμερικανίδες ήσαν άποφασισμένες να μη μ' ένθαρρύνουν στό στάδιο μου. Γιατί, καθώς έμαθα κατόπιν, πριν φθάσω έγώ στό Χόλλυγουντ, είχαν φτάσει εκεί διάφορες παράξενες φήμες εις βάρος μου. Η γυναίκες μάλιστα με περιφρονούσαν, κι' έλεγαν ότι θά μπουκόταρουν τά φίλη στα όποια θά έπαιξα. Άλλ' έγινε έντελώς τό αντίθετο. Μόλις προβλήθηκε τό έργο «Καρδιές καμμένες», στό όποιο πρωταγωνιστώ, έλαβα άμέτρητα τηλεγραφήματα και συγχαρητήρια γράμματα εκ μέρους των ίδιων εκείνων γυναικών, ή όποιες στην αρχή δεν ήθελαν να με ξέρουν. Και από τότε, δεν γνώρισα στην Άμερική, παρά μόνο θαυμάβους και άγάπη...

Οι Άμερικανοί είναι πολύ ειλικρινείς. Η δεν άγαπούν καθόλου, ή άγαπούν τέλεια. Και όταν άγαπούν, δεν κοιράζονται να άποδεικνύουν. Μαρρώ να πω άκόμα, ότι οι Άμερικανοί δεν ξέρουν τί θά πη ξήλεια. Αυτό, που πάντως για τον κινηματογραφικό κόσμο, είναι θαύμα!

Μετά μερικές μέρες, ή Ντήτριχ, θά φύγη από τις Βερσαλλίες για να πάν να ξεκουραστή στις Κάννες. Άλλά θά ξαναγυρίσει στο Παρίσι πριν να φύγη για την Γερμανία, όπου θά μείνη για καμποσο καιρό για να επιστρέψη πάλι στό Χόλλυγουντ, όπου θά παίξει τους κυριότερους ρόλους σε νά κι' ενδιαφέροντα φιλμ.

Πριν φύγη από τό Χόλλυγουντ, ή Μάρλεν είχε τελειώσει υπό την διεύθυνση του Ρούμπεν Μαουσιλιάν τό «Άσμα άσμάτων», ένα πρωτότυπο και παράξενο έργο, τό όποιον θά προβληθή στην Γαλλία από την Παραμάουντ.

Καθώς λέγεται στό Χόλλυγουντ, ή Μάρλεν Ντήτριχ υπό την επίδραση του νέου της σκηνοθέτου, άπέκτησε μία έντελώς νέα προσωπικότητα, διαφορετική από την πρώτη, την όποια παρουσίασε στα φίλη: «Σαγκάη Έξπρες» και «Ξανθή Άφροδίτη».

Στην αρχή, ή άπροσδόκητη αυτή αλλαγή της Ντήτριχ, προκάλεσε την έκπληξη, και κατόπιν τον θαυμασμό.

Η Μάρλεν, παρ' όλους τους θαυμάβους της, είναι κατά βάθος μία πολύ μεγαλόπαιτη γυναίκα. Μία μυστηριώδης θλίψις φωτίζει μέσα στα βάθη των ωραίων της πατιών. Και αυτό ίσως είναι τό μεγαλύτερο θελγηφό της.

Σατυρική Σελίδα

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Γ' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Γ' ΑΝΑΛΑΤΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΜΟΥ, ΤΟ ΧΑΛΙ ΣΟΥ !...

Καλοκαίρι ζέστες, μυίγες
υπόνοιμοι... έφημερίδες
ντάνσιγκ, επιθεωρήσεις
ποντίκοι και κατσαρίδες !

Η χυρά μας ή Πανούκλα
με δρεπάνι κοφτερό
και ντυμένη σαν την κούκλα
μας πλακώνει στο φτερό.

Σέρνει σκελετού κουφάρι
και στην πόλι περπατεί,
και την βλέπει το φεγγάρι
και τον πάει ριπιτί.

Μά δεν είχε κάνει ακόμα
πέντε βήματα μπροστά,
και την πνίγουν απ' τη θρώμα
τά σκουπίδια τα φριχτά.

Ντενεκέδες με σκουπίδια,
ένα φόβισ έδω γατί,
της Αθήνας τα στολίδια
και τη μύτη της κρατεί.

Σ' ένα ζαχαροπλαστείο
μπαίνει για να πιη νερό,
και γυρεύει, έτσι γι' άστειο
μιά μπιστίλια καθαρό.

Τό γκαρσόνι στέκει, κλαίει,
και τη βλέπει θλιβερά :
Είνε ακριβά της λέει
της Αθήνας τα νερά.

—Βρέ χαράστηνε την πόλι
πούρθα δίχως οδηγό,
πού πανούκλα είνε όλη
κι' εκινδύνεφα κι' εγώ!

Τούτα είπε τραγουδώντας
ή Πανούκλα ή γρηά,
και τη μύτη της μακρυά
φεύγει μίλια μακρυά.

—Μά γιατί σέ πονάει τό δόντι
σου ; "Εχεις κανένα κούφιο ;
—"Οχι...έχω ένα...τραπεζίτη.
—Τόν έχεις σάπιο ;
—"Οχι, τόν έχω...φίλο !

—Η καρδιά βαστάει
τά γόνατα.

—Θρέψε λύκο τό χειμώνα
νά σέ φάη τό καλοκαίρι.

—Η καρακάξα θέλησε νά
μάθη τήν περπατησιά της πέρ-
δικας κι' έχασε και τη δική
της.

—Δέν κρουσαίνει ή γίδα από
τ' αυτί.

—Δέν κρέμεται ή γνῶσι από
τά γένεια.

—Πιάστηκες από κλάρες ;
Δέν επιάστης από ρίζα !

—Είπαμε ν' ανασάνουμε, κι'
ήύρανε μαλλιά νά ξάνουμε.

—Κάλλιο νά σέ πάρη ή μύ-
τη του ύνιου παρά ή μύτη του
κοντυλιού.

—Μεγαλώσαν τά παιδάκια
μου, μεγαλώσαν τά φαρμάκια
μου.

—"Οποιος θέλει νά μέ φιλή-
ση, ξέρει πού είν' τό μάγουλό
μου.

—"Ολοι κλαίγαν τόν πόνο
τους κι' ό μυλωνάς τ' αλλάνι.

—"Ολοι φοβόνται τό θεό κι'
ό καναπές τόν τοίχο.

"Ω, Αθήνα, σέ γνωρίζω
και σέ ξέρω από καιρό
δέν σέ άλλαξε, όρ έ μαύρη,
ούτε τσ' Ούλεν τό νερό...

"Ω, Αθήνα, πόση θρώμα
σ' έχει ζώσει σουρλουλού

"Ω, Αθήνα, πρώτη χώρα
πού χρωστάς στη Μιχαλού!..

—"Ο πελάτης.—Γκαρσόν!..
Βρήκα μιά μυίγα μέσ' στη σου-
πα !

—Τό γκαρσόνι.—Και τι
θέλατε νά βρήτε, κανένα χιλιά-
ρικο ;

—"Ο φιλάργυρος πεθαίνει. Η
σύζυγός του ρωτάει ανήσυχη
τό γιατρό :

—Γιατρέ μου, τελείωσε ;
"Αλλοίμονο !... Τόν βλέπω νά
μήν κουνιέται πειά.

—Αυτό βλέπω κι' εγώ, κυ-
ρία μου... Η καρδιά του δέν
γτυπά... "Ισως θίως νά μήν
επήλθε ακόμα ό θάνατος...

—"Ας εξετάσουμε καλύτερα.
(Σκουντάει τόν άρρω-
στο). Χι... φαίνεται... σαν νε-
κρός ! "Αλλ' άς δοκιμάσουμε

και κάτι άλλο. (Φωνάζει
δυνατά :) Πού είνε ό ύπηρέ-
της ; Νά τρέξη άμέσως νά πά-
ρη ένα μπουκάλι κολώνια τών
διακοσίων δραχμών !..

—"Ο «πεθαμένος» φιλάργυρος
πετιέται άπάνω :

—"Οχι... όχι πρὸς Θεού !..
Είνε πολύ ακριβή. "Ας πάρη
μιά φτηνότερη !

—"Ο δάσκαλος.—"Ας υπο-
θέσουμε ότι ό πατέρας σου θα-
νείζεται 1000 φράγκα, μέ τή
υπόσχεσι νά επιστρέφη 100
δραχμές τό μήνα. Σέ όχτώ μ-
νες πόσα θα όφείλη στο δανει-
στή του ;

—"Ο δάσκαλος.—"Ας υπο-
θέσουμε ότι ό πατέρας σου θα-
νείζεται 1000 φράγκα, μέ τή
υπόσχεσι νά επιστρέφη 100
δραχμές τό μήνα. Σέ όχτώ μ-
νες πόσα θα όφείλη στο δανει-
στή του ;

—"Ο δάσκαλος.—"Ας υπο-
θέσουμε ότι ό πατέρας σου θα-
νείζεται 1000 φράγκα, μέ τή
υπόσχεσι νά επιστρέφη 100
δραχμές τό μήνα. Σέ όχτώ μ-
νες πόσα θα όφείλη στο δανει-
στή του ;

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

—"Ο ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ.—Λοιπόν, γυναίκα, πώς τη
ελέπεις την Αθήνα ;
—Η ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΣΣΑ.—Καλή είνε, άγρια μου,
αλλά φαίνεται πως τη δέσνει μεγάλη φτώχεια.
—Γιατί ;
—Δέν είδες τις γυναίκες ; "Ολες γνωρίζουν έ-
ξω...θεόγυμνες !...

—"Ο μαθητής.—Χάλα
φράγκα.

—"Ο δάσκαλος.—Εσύ
παιδί μου, βλέπω, δέν ξέρεις
τι σοῦ γίνεται.

—"Ο μαθητής.—"Ισως...
αλλά ξέρω πολύ καλά τόν πα-
τέρα μου.

—"Από τό πρωτό ως τό όρόντι
γυναίκα μου γκρινιάζει πώς ό
ποφέρει από ρευματισμούς.

—Κι' έσεεις δέν κάνεις τί-
ποτε για νά περάση αυτό τό
κακό ;

—Πώς δέν κάνω ; Βούλω-
ν' αυτιά μου μέ μπαμπού για
νά μήν τήν άκούω !...

—"Ο δάσκαλος.—"Όταν
πατέρας σου ένει πέντε κα-
πούλα στο κοτέτσι του κι' έτι
πάρεις τό ένα και μου τό φέρε
πεσκέσι, πόσα θα του μείνουν ;

—"Ο μαθητής.—Τέσσερα,
κύριε !...

—Μπράβο, παιδί μου. Αλλά
νά τού τό πής για νά ιδί κι
ή πατέρας σου τί λαμπρές προ-
όδους κάνεις στην αριθμητική.

—Στό ανακριτικό γραφείο.
—Είσαι παντρεμένος είπα ;
—Ναι, κύριε ανακριτή, μέ
μιά γυναίκα !

—Και δέβαινα μέ μιά γυναι-
κα, ανόητε ! Αυτό έγνωσες
δέν είν' ανάγκη νά μάς τό
πής. Με τί άλλο παρά μέ μιά
γυναίκα θα ήσουν παντρεμέ-
νος.

—Κι' όμως ή αδελφή μου
είνε παντρεμένη μ' έναν άν-
τρα !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !

—"Εχετε μεγάλη διαφορά
ήλικίας μέ τη σύζυγό σας ;
—Γεννηθήκαμε τόν ίδιο χρό-
νο, αλλά τώρα ή γυναίκα μου
είνε πολύ... γεωτέρη μου !